

גליון מס' 10 - אלול תשע"א

בחצרות החיים

ביטאון מוסדות "פניני דוד" ירושלים

בנשיאות מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חגניה פינטו שליט"א

אנשי
אמונה
אנשי יראה
חכמים ונבונים
(נר"א דברים ו')

**המעוניין לקבל
את הביטאון ואת
העלון בדוא"ל ישלח
הודעה לכתובת:
p@hpinto.org.il**

מוסדות "פניני דוד" ירושלים

רחוב בית וגן 8 ירושלים
ת.ד. 16253 ירושלים 91162
טלפון: 02-6433605
פקס 02-6433570
jerusalem@hpinto.org.il

מוסדות "אורות חיים ומשה" אשדוד

רחוב האדמו"ר מבעלזא 43 אשדוד
טלפון: 08-8566233
פקס: 08-8521527
Ashdod@hpinto.org.il

מוסדות "אור חיים ומשה" פריז - צרפת

Ohr Haim Ve Moche
rue du Plateau - 75019 Paris - France, 32
Tel: +331 42 08 25 40 - Fax: +331 42 06 00 33
hevratpinto@aol.com

מוסדות "חברת פינטו" ליון - צרפת

Hevrat Pinto Lyon - Villeurbanne
bis, rue des Mûriers - 69100 Villeurbanne - France 20
Tel: +334 78 03 89 14 - Fax: +334 78 68 45
hevrat.pinto.vlb@free.fr

אילו פינו מלא שירה כים ולשונו רינה כהמון גליו, אין אנחנו מספיקים
להודות ולהלל, לפאר ולשבח לבורא העולמים, נותן התורה, על אשר
בטובו וברוב חסדו זיכנו ועומדים אנו, בסיעתא דשמיא, בפתחו של
ביטאון עשירי במניין.

כמעשהו בראשונה כן עתה נפרש ביטאון "בחצרות החיים" בשלל
מדורים השווים לכל נפש, החל מדברות קודשו של מורנו ורבנו שליט"א
בעניין - הכנה ליום הדין ומאמר מתוך ספריו בעניין - חג הסוכות - חג
האמונה. וכן שיחה עם מורנו ורבנו שליט"א. כמו כן בסקירת מפעלי
ופועלי המוסדות, התמקדנו הפעם על הפעילות במוסדות "פניני דוד"
בעיר הקודש ירושלים ובמוסדות "פניני דוד" אשדוד באזור הסיטי.

יחד עם כל עולם התורה התעטפנו באבל על הסתלקותו של אחד
מעמודי התורה בדורנו, הגאון הגדול רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל.
שבעתיים אפפנו היגון נוכח אבלו הכמעט אישי של מורנו ורבנו הגדול
שליט"א, אשר 'עשה לו רב' - את הגרמי"ל זצ"ל ובגליון זה העניק לנו
חרך הצצה אל הקשר המיוחד שהיה ביניהם.

בטוחים וסמוכים אנו כי זכות הגדלת והדרת התורה אשר נגרמה
מתוך ביטאון זה, וברכתו של בנש"ק מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו
שליט"א, הם אשר עמדו לו לביטאון זה להשמיע קולו כבר מראשית
דרכו. ותפילה נושאים אנו כי כשם שעזרנו השי"ת עד עתה, כן יצליח
דרכנו, בעתיד לראות את שאר גיליונות "בחצרות החיים" יוצאים לאור
כלולים בהדרם.

בעת נעילת שער נקדם בברכת 'בוא ברוך השם' את פני נשיא המוסדות
בארץ ובעולם איש האשכולות המוסר נפשו להרמת קרן התורה יומם
ולילה ה"ה בנש"ק כ"ק מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א לרגל
בואו לארצנו הקדושה לימי "בין הזמנים" יברך ה' חילו ופועל ידיו תרצה
ימים על ימי מלך תוסיף בבראות מתוך הרחבת הדעת דקדושה, אמן.

ביקרא דאורייתא
מערכת "בחצרות החיים"

עורך
הרב אריה מוסבי

חברי מערכת
הרב בנימין כהן
הרב יוסף סופר
הרב בנימין תורג'מן
הרב יוסף שלום יוסף
הרב אברהם יאיר נקי

עורכת גרפית
ג. לוריא

כתובת המכון:

רחוב בית וגן 8 ירושלים
ת.ד. 16253 ירושלים 91162
טלפון: 02-6433605 פקס 02-6433570
דוא"ל: p@hpinto.org.il
Pinto_p@012.net.il

תוכן הענינים

8

דברות קודש

מאת מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

המלכת ה' מתוך אחדות

8

דברות קודש

דברי חיזוק מאת מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חג הסוכות חג האמונה

18

בקודש פנימה

שיחה עם מורינו ורבינו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

26

כשהמזל הולך לישון

בנימין כהן

28

ותורת חסד על לשונה

בין הזמנים ניסן במוסדות
"אורות חיים ומשה" אשדוד

30

להתענג על השבת

משאו המאלף של מורנו ורבנו
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
במעמד חלוקת תעודות הוראה ודיינות
לאברכי כולל "אורות חיים ומשה" אשדוד

36

בעבותות אהבה

נטפי דמע אחר מיטתו של מו"ר ראש הישיבה
הגה"צ רבי מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל

46

אורות ומראות

סיקור פעילות הקודש במוסדות "פניני דוד" ירושלים
ובמוסדות "פניני דוד" אשדוד

יקרה היא מפנינים

דברות קודש

דברי חיזוק שנאמרו

מפי מורנו ורבנו הגה"צ

רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

"ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי

עם יחד שבטי ישראל" (דברים לג, ה)

חז"ל אומרים שהקב"ה מבקש מבני ישראל בראש השנה "אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם". נאמר מלכויות בלשון רבים, משמע שהקב"ה חפץ שנזכיר לפניו את העובדה שהוא מלך על כל העולמות כולם, עליונים ותחתונים כאחד. וחשבתי שהזכרת המילה מלכויות בלשון רבים באה ללמד על כך שהקב"ה תובע מעם ישראל כולו להמליך אותו עליהם, כאשר הם מצויים באחדות ובדיבוק חברים ביניהם. ופירושו של עניין שכל אחד מעם ישראל ימליך את ה' עליו כאשר הוא מצוי באהבה ואחוה עם זולתו, כאיש אחד בלב אחד. והנה האפשרות להמליך את הבורא ברוך הוא ניתנת רק כאשר בני ישראל ערבים זה לזה בבחינת האמור בתורה "ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל".

ידוע שהמילה 'ויהי' מתפרשת בשני אופנים - הן בלשון עצב וצער והן בלשון שמחה. ואימתי קיימת שמחה בעולמות עליונים, כאשר עם ישראל כולו מכתיר את הקב"ה וממליכו עליו כשהוא מצוי באחדות ואחוה. היות ונשמות עם ישראל חד המה והינן חלק אלוה ממעל, לפיכך גם כאשר עם ישראל באים להכתיר את הקב"ה, עליהם לקיים את הפסוק "יחד שבטי ישראל". ובזמן שבני ישראל אינם מצויים באחדות ביניהם והמחלוקת והפרוד הם אלו ששולטים בהם, אין שם ה' יכול לשכון בקרבם וכמו כן אין באפשרותם להמליך את ה' עליהם.

המתבונן יראה שסופי התיבות של המילים "יחד שבטי ישראל" עולים בגימטריא עם הכולל כנגד שם הויה במילוי אלפין העולה בגימטריא כנגד שם אדם. וביאור הדברים הוא שכאשר

פרשת וזאת הברכה - ראש השנה

המלכת ה' מתוך אחדות

**עיקר תכלית האדם
ושלמותו הוא
להיות קשור בתורה
ולהידמות למשה רבנו
שהיה בחינת ראש
ורגל באהבת ישראל,
שמצד אחד היה גדול
בתורה ובנבואה
בבחינת ראש, ומצד
שני היה שפל קומה
וענו מכל האדם
בבחינת עקב.**

היה שקול כנגד כלל ישראל גדולים וקטנים כאחד, כאשר הראש מסמל את הגדולים והרגל מסמלת את פשוטי העם. וכתוב על משה רבנו "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" והיאך הגיע לדרגת ענו מכל האדם אשר על פני האדמה, משום שעם כל גדלותו חש עצמו קטן שבקטנים. ומשה רבנו חשב בנפשו שלולא כל הקטנים והפשוטים שבעם שהם בחינת הרגל הוא לא היה זוכה להגיע לדרגת ראש, וזהו כדברי בעל התניא האומר שהרגלים הן אלו המייצבות את גוף האדם ועוזרות לו לשאת את ראשו ולולא הרגלים אף הראש לא יכול היה לעמוד במקומו.

וידוע מה שדרשו חז"ל על הפסוק "לך רד כי שחת עמך" שאמר ה' למשה, מאחר ובני ישראל חטאו בעגל ופגמו באחדות, יש לך לרדת מגדלות, שכל מה שהשגת עד עתה היה בזכותם ועכשיו משחטאו וניתקו עצמם ממך, הרגלים כבר אינן נושאות את הראש ולכן תואר ראש כבר אינו נתון לך. ומזו הסיבה מצינו שהדיבור לא התייחד עם משה רבנו כל זמן שהיה חרון אף על בני ישראל, ורק לאחר שהקב"ה מחל ונשא עוונם - שבה השכינה להתגלות למשה.

וכאשר ירד משה רבנו מהר סיני החל לנשק את עם ישראל על מנת לקושרם אליו, להשיב את החיבור בין הראש לרגל, ומשה רבנו בנשקו את עם ישראל הוריד עצמו והפיל גאוותו ומתוך שנהג עימהם בענווה יתרה - שבו והתאחדו. ומאחר ומשה רבנו ברדתו מן השמים היה גבוה מעם ישראל מבחינה רוחנית בכך שבימי

האחדות שוררת בקרב בני ישראל, מקבלים הם דמות של אדם אחד ואז שם ה' מתקדש בתוכם ושוכן בקרבם, מאיר ומולך עליהם מלכות עולמים. ונראה לומר שכאן בא לידי ביטוי האמור בפרשת נצבים "אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל" והיינו שכל עם ישראל על כל מעמדותיו וגווניו ניצב ביום ראש השנה מתוך דיבוק חברים וממליך את שם ה' עליו.

על הנאמר בפרקי אבות (ה, ד) "מאד מאד הוי שפל רוח" מבאר בעל התניא ואומר "לפי שיש בכל אחד ואחד בחינות ומדרגות מה שאין בחבירו, וכולם צריכים זה לזה ונמצא שיש יתרון ומעלה בכל אחד ואחד שגבוה מחבירו וחבירו צריך לו. וכמשל האדם שהוא בעל קומה בראש ורגלים, שאף שרגלים הם סוף המדרגה ולמטה והראש הוא העליון ומעולה ממנו, מכל מקום הרי בבחינה אחת יש יתרון ומעלה לרגלים שצריך להלך בהם וגם הם מעמידי הגוף והראש, וגם כשארע כובד בראש מקיזין דם ברגלים ונרפא ומקבל חיותו ממנו, ונמצא שאין שלימות לראש בלתי הרגלים".

וממשיך בעל התניא ואומר "כך הנה כל ישראל קומה אחת שלימה ונמצא אפילו מי שמחשב בדעתו שהוא בחינת ראש לגבי חברו הרי אין לו שלמות בלי חברו וימצא חסרון בנפשו מה שחברו משלים, ועל ידי זה יהיה בטל ושפל רוח לגבי חברו מבלי ימצא האדם ראש וסוף. ועל ידי ביטול זה יתאחדו להשראת יחודו יתברך שמסטרא דקדושה בלי ראש וסוף. מה שאין כן מי שמחשב בדעתו נפרד במעלתו לגבי חברו ועושה ראש וסוף נפרדים, הרי הוא נופל בעלמא דפרודא שמסטרא אחרא.

והנה ראש השנה הוא בחינת התשובה שכללות נשמות ישראל תשובנה למקורם ושורשם וזה בהתאסף ראשי עם, ראש שהוא בחינת המחשבה וראשי עם הם בחינות המחשבות של כללות ישראל שהם מתאספים מעלמא דפרודא שנפלו מחשבותם להיות זה פונה לכאן וכו' ונעשים רשות היחיד ליחודו יתברך, וזהו דרך כלל". עד כאן לשונו הטהורה של בעל התניא.

וחשבתי לפרש שהנה משה רבנו ע"ה

לשון נצבים כמוהו כלשון שבח שכל עם ישראל גדולים וקטנים כאחד עומדים נצבים לפני ה' ללא הבדלי מעמדות - מראשי העם כנשיאי העדה שופטיה ומנהיגיה, ועד המון העם כחוטבי עצים ושואבי מים. ומתוך שעם ישראל מתלכדים ביניהם וממליכים יחדיו את ה' עליהם, זוכים המה לצאת זכאים בדין.

בעומק האדמה תחת הרגלים. וכאשר מתקיים בבני ישראל "אתם נצבים" פירוש, יש בהם יציבות משום האחדות השוררת ביניהם, הרי שהגדולים מזכים את הקטנים והקטנים מזכים את הגדולים ובכך מעניקים כוח לבורא ברוך הוא לכותבם ולחותמם לאלתר לחיים טובים ולשלום. וביום ראש השנה מזכירים מלכויות על מנת להעמיד את בני ישראל על כך שכשם שמלכות המלך אינה שווה ללא עם שיעמוד תחתיו, כך גם מלכות הצדיקים אינה מתקיימת לבדה אלא המון העם הם אלו שמזינים ומקיימים את מלכותם.

ובזמן שעם ישראל נצבים לפני ה' ביום ראש השנה וממליכים אותו עליהם מתוך ערבות הדדית, ראשי העם שהם בחינת גדלות דמוחין - גדולים במחשבה, מתקשרים להמון העם שהם בחינת קטנות דמוחין, ובמצב שכזה נעשית הרגל לעיקר הראש כיון שבלעדי פשוטי העם אי אפשר לראשי העם לגדול בתורה, כפי שמצינו במשה רבנו שכל גדולתו עמדה לו בזכות עם ישראל. והנה המילה יחד עולה בגימטריא כנגד כ"ב אותיות התורה, לומר לך שכאשר גדולי העם קשורים לקטנים בבחינת יחד, אזי זוכים המה להבנות התורה. ומשום הכי מצינו בדוד המלך שאמר "מכל מלמדי השכלתי כי עדותיך שיחה לי" (תהילים קיט צט) פירוש, שדוד המלך למד והשכיל אפילו מן הקטנים ממנו בגיל ובחכמה. ולכן דוד המלך נבחר להיות מלך על כלל ישראל, משום שהיה מבטל עצמו בפני זולתו ומפנה עצמו ללמוד דבר טוב מכל אדם באשר הוא, ובהיות שקיים בעצמו את הנאמר "בהתאסף ראשי עם יחד

המתבונן יראה שהמילה האחרונה המסיימת את חמשת חומשי התורה הינה **ישראל** ואילו המילה הראשונה הפותחת את התורה הינה **בראשית**, כאשר גם במילה ישראל וגם במילה בראשית רמוזה המילה ראש. וחשבתו לתת טעם בדבר שרצתה התורה לרמוז לנו שגם אדם שמקומו בסוף ובתחתית כמילה האחרונה בתורה - ישראל, עדיין נחשב הוא לראש כאותו אדם העומד בראש בני ישראל בבחינת בראשית. וסיבת הדבר תלויה בכך שגם הראש האמיתי מקבל את מעמדו מן הקטן שהוא בחינת רגל, שולוא הקטן - הרגל, הגדול לא יכול היה להעשות לראש. ומובן עתה מדוע התורה מסיימת במילה ישראל הרומזת למילה ראש, ללמדנו שהסוף והראש תלויים זה בזה, ובימותה, שהראש שואב את כוחו וחיותו מן הסוף, דהיינו, מן הקטנים והפשוטים שבעם הנדמים כרגל.

והנה ראש השנה קרוי בשם זה כי ביום זה כלל עם ישראל מתעלים לדרגת ראש משום ערבותם זה בזה. ואת הפסוק "אתם נצבים היום" דורשים חז"ל על יום ראש השנה בו עם ישראל נצבים לפני ה' במשפט. וחשבתו שלשון נצבים כמוהו כלשון שבח שכל עם ישראל גדולים וקטנים כאחד עומדים נצבים לפני ה' ללא הבדלי מעמדות - מראשי העם כנשיאי העדה שופטיה ומנהיגיה, ועד המון העם כחוטבי עצים ושואבי מים. ומתוך שעם ישראל מתלכדים ביניהם וממליכים יחדיו את ה' עליהם, זוכים המה לצאת זכאים בדין.

וחשבתו להוסיף ולבאר שהמילה ראשיכם רומזת לראש ואילו שואבי המים רומזים לרגל כיון שהמים מצויים

מושבו בשמים נתעלה לדרגת מלאך, בכדי לקרבם ולקשרם אליו בשנית היה לו להשפיל קומתו ולנשקם כדי לגרום להם להתחבר אליו חזרה, על מנת שיהיו כגוף אחד בעל ראש ורגלים - שהרגלים הן אלו הנושאות את הראש. ומצינו בדברי בעל התניא זיע"א שהגם שאדם גדול וגבוה מחברו, מכל מקום צריך הוא לו לפי שיש יתרון ומעלה בכל אחד מה שאינו בנמצא אצל זולתו. ועל אף שאדם חש עצמו גדול וגבוה מעם חברו, יש לו לדעת שאין לו שלמות ללא חברו משום המעלות הקיימות בחברו ואשר אינן קיימות בו. וכגון זה על אף שהרגלים הן סוף המדרגה התחתונה והראש מעולה וחשוב מהן, למרות כן לרגלים יש יתרון על הראש בכך שהן מעמידות את האדם ומוליכות אותו, מעלה אשר אינה קיימת בראש.

ומשה רבנו שהיה שקול כנגד כל בני ישראל חש חיסרון בשלמותו לאחר שעם ישראל חטאו בעגל, ומשום הכי הוצרך לרדת אליהם לנשקם ולקרבם על מנת לגרום להם להתעורר ולהתעלות ובכך לתקן את שלמותו.

כתיב בתורה הקדושה "תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב". והנה המילה מרשה (כתיב חסר) מלשון ראש ואילו השם יעקב רומז לעקב, ללמדנו שעיקר תכלית האדם ושלמותו הוא להיות קשור בתורה ולהידמות למשה רבנו שהיה בבחינת ראש ורגל באהבת ישראל, שמצד אחד היה גדול בתורה ובנבואה בבחינת ראש, ומצד שני היה שפל קומה וענו מכל האדם בבחינת עקב.

ומצינו שכאשר משה רבנו התחיל לברך את עם ישראל הדבר הראשון שאמר להם היה "ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל" ללמדנו שסוד עם ישראל וקיומו הוא האחדות ודיבוק חברים גדולים וקטנים כאחד אשר יחד יוצרים את שלמות עם ישראל, כשם שהראש והרגלים יוצרים יחדיו את שלמות האדם.

נאמר בפרשת ויצא (בראשית כח, יב) "ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלוהים עולים ויורדים בו". ומנין ירדו המלאכים, מלמעלה, ומי לוקח מקומם, אלו שעולים מלמטה. ונראה שזהו בחינת ראש ורגל, שכאשר מתקיים ה'מוצב ארצה' - תיתכן המציאות של 'ראשו מגיע השמימה', כלומר, כאשר יש אחדות בין הגדול לקטן, אזי הקטן שהוא כרגל עוזר לצדיק הקרוי ראש להגיע השמימה.

וכללות נשמותיהן נקרא כנסת ישראל שנחלקת לעשר מדרגות" וכו'.

ולפי דברים אלו נמצאנו למדים עד כמה נשגבים ונוראים הם הדברים שבין אדם לחברו, עד אשר עלולים הם לעכב ביום הדין ולהוות גורם לאי המלכת ה' על האדם. וביום הדין שהוא יום הרת עולם נברא האדם והקב"ה קושרו לאב"ע עולמות כפי שמובא בספרים הקדושים, וממנו נשפעים כל העולמות. ומאותו יום נמשך לדורי דורות להיות עומדים הוא וזרעו לפני ה' ולעמוד נצבים לפניו. ובאותו יום גדול ונורא כל הניצוצות של נשמות ישראל נצבים ומתעלים במקורם הראשון עד לפני ה'. וכאשר יש פירוד ח"ו בין בני אדם, כמה גדול צערה של השכינה על כך שהמחלוקת מנעה מן השפע לרדת לעולם בימי הרחמים והסליחות. וכיום שכל עם ישראל הם כקומה אחת שלימה וכללות נשמותיהן קרויה כנסת ישראל - מתוך שמתכנסים המה לפני הבורא ברוך הוא, כאשר יש פירוד ומחלוקת צערו של הקב"ה גדול עד מאד, והבן.

האדמה כיסתה אותו והפרידה אותו מכלל עם ישראל.

והנה קרח לא רק שגרם למחלוקת בין עם ישראל, אלא גרם לפילוג בדברי התורה בכך שלעג על מצות ציצית ומצות מזוזה. ובעוד שאחדות עם ישראל ודבקותם בתורה גורמת להם להגשים את הנאמר קודשא בריך הוא אורייתא ועם ישראל חד המה, כאשר חלילה יש פירוד בין עם ישראל הדבר עלול לגרום לפירוד בין האדם לבוראו ולתורתו כאשר ארע בימי קרח, רח"ל.

והנה ראיתי לבעל התניא שהסביר את הפסוק "אתם נצבים היום" וזה לשונו - "הנה פרשה זו קורין לעולם קודם ראש השנה ומרומז במלת היום דקאי על ראש השנה כי זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון שכל ניצוצי נשמות נצבים ומתעלים במקורם הראשון ביום זה עד לפני הוי'. ראשיכם שבטיכם וגו' מחוטב עציך עד שואב מימך, פרט הכתוב עשר מדרגות שכמו שיש עשר מדרגות בנפש האדם דהיינו, ג' שכלים וז' מידות כך הנה כל ישראל הם קומה אחת שלימה.

שבטי ישראל" זכה לראשית הפסוק "ויהי בישורון מלך" - להיות מלך על עם ישראל וכמו כן להבין את התורה לעומקה ולקיים בכך את הנאמר (דרך ארץ ז, א) "אין התורה נקנית אלא במי שרוחו נמוכה עליו".

ובימים הנוראים חשוב עד מאד לתקן את הדברים הנוגעים לבין אדם לחברו על מנת שזוכה להתאסף ולעמוד לפני ה' ראשי עם יחד שבטי ישראל. וכאשר האדם עושה תשובה רק בדברים הנוגעים בבין אדם למקום מבלי לשוב על חטאים שבין אדם לחברו, תשובתו אינה עולה לו כיון שהחסר שהחסיר בתיקון הפגמים שבין אדם לחברו, מונע ממנו להיות שותף לכלל ישראל ויחד עמהם להמליך את ה' עליהם.

ומצינו בקרח שכאשר בחר לקחת עצמו לצד אחד להיות נחלק מן העדה כדכתיב "ויקח קרח" נענש מידה כנגד מידה שיצא מן הכלל ובלעה אותו האדמה ממנה נלקח כנאמר 'מעפר באת ואל עפר תשוב'. והיות שקרח חפץ להיות מובדל מן העם על ידי המחלוקת,

"עולו אושפיזין עילאין קדישין לעיתב בצילא דטהיטנותא" (פתח הזוהר הקדוש)

המלאכים והשרפים לנהוג בו בפרוטוקול הנהוג בין העבדים למלך. לכן האושפיזין הקדושים אינם באים אלינו בחג הפסח כי החג הזה שהוא חג הגאולה, שייך באופן בלעדי ומוחלט אך ורק לבורא העולם בכבודו ובעצמו.

ומן הטעם הזה גם שמו של משה רבנו ע"ה לא הוזכר כלל וכלל בהגדה של פסח, מפני שעיקר גאולת בני ישראל ממצרים נעשתה על ידי הקב"ה לבדו. לכן איננו מזכירים בזה את משה רבנו ע"ה וכן לא מזכירים את שמותיהם של האושפיזין הקדושים. וזוהי הסיבה שחג הסוכות הורחק והובדל לחלוטין מחג הפסח כי לו יצויר שהיינו יושבים בסוכה בחג הפסח, והאושפיזין היו נכנסים לתוכה אזי היינו עלולים לטעות ולחשוב שהם הוזמנו לכבוד חג הפסח, ונמצא בכך שנשתתפו בגאולת ישראל ממצרים גם האושפיזין, וזה אינו כי הגאולה הזו הינה בלעדית וייחודית להקב"ה ועל כן נצטוונו לחוג את חג הסוכות בחודש תשרי ולא סמוך ונראה לחג הפסח.

ו"סוכה" מלשון כיסוי ומחסה, שהיא

ואמרו רבותינו ז"ל כשירד הקב"ה על המצריים במצרים ירדו עימו תשעת אלפים רבבות. מהם מלאכי אש ומהם מלאכי ברד, ומהם מלאכי זיע ומהם מלאכי רתת ומהם מלאכי חלחלה. ורתת וחלחלה אוזת למי שהוא רואה אותם. אמרו לפניו- ריבוננו של עולם, והלא מלך בשר ודם כשהוא יורד למלחמה שריו ועבדיו מקיפין בכבודו, ואתה מלך מלכי המלכים- הקב"ה דיין עלינו שאנחנו עבדיך והם בני ברייתך, נרד ונעשה עימהם מלחמה. אמר להם הקב"ה- אין דעתי מתקררת עד שארד אני בעצמי, אני בכבודי, אני בגדולתי, אני בקדושותי. אני ה'- אני הוא ולא אחר, עד כאן.

נמצא שגאולת ישראל ממצרים שייכת אך ורק להקב"ה בכבודו ובעצמו. הוא לבדו נלחם במצרים ועשה בהם נקמה, והוא לבדו הוציא את ישראל ממצרים והצילם מיד פרעה הרשע. ולו נאה השבח ולו יאה התהילה, ואין לצרף בגאולה הזו עוד אחרים ושותפים נוספים לנס ההצלה. למרות שהם שלוחיו של מקום ביציאת מצרים, מנע הקב"ה ממשרתיו

בחג הסוכות באים ופוקדים אותנו בסוכה מידי לילה האושפיזין הקדושים. ונתתי ליבי להתבונן- מדוע דווקא הם באים בחג הסוכות, מדוע לא בחג הפסח שהוא חג גאולתנו וזמן פדות נפשנו? עוד שאלו המפרשים - היות והסוכה היא זכר לענני כבוד שהקיף בהם הקב"ה את בני ישראל בצאתם ממצרים, מדוע לא נצטוו ישראל על בניית הסוכה בחודש ניסן בחג הפסח, שהרי הוא המועד המדויק שבו יצאו בני ישראל ממצרים? והנראה לי ליישב על פי הנאמר בהגדה של פסח על הפסוק (דברים כ"ו ח') "ויוציאנו ה' ממצרים ביד חזקה", "ויוציאנו ה'" לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף ולא על ידי שליח, אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו שנאמר (שמות י"ב י"ב) "ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני ה'". "ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה"- אני ולא מלאך "והכיתי כל בכור בארץ מצרים"- אני ולא שרף, "ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים"- אני ולא שליח "אני ה'" אני הוא ולא אחר.

דברות קודש

דברי חיזוק שנאמרו מפי מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חג הסוכות חג האמונה

ועוסק בתורתם וצועד בדרכם הקדושה זוכה גם הוא לשאוב מלוא חופניים של טהרת הלב ויראת שמים, ולשפע של אמונה תמימה בה' יתברך, וגדולה זכותם של הצדיקים הללו להגן עלינו מפני השטן ולסתום את פיו לבל ישטין עלינו. וכל מי שאמונת חכמים מושרשת בליבו-אכן מזכהו הקב"ה לראות שפע ישועות ונפלאות במשך ימי חייו.

וכבר אמרו חז"ל (חולין ז:): גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם, וגם לאחר פטירתם עומדת זכותם לנו לבטל מעלינו כל גזירות קשות ורעות ולהיושע בכל הישועות. גם על סבי הקדוש המלומד בניסים רבנו חיים פינטו זצוק"ל זיע"א מתהלכים מעשיות לרוב, על אנשים אשר זכו לראות על ידו ניסים ונפלאות, ואספר לפניכם מעט מן המעט אשר זכיתי לשמוע ונפעמת.

סח לי מר דניאל אפריאט הי"ו שהוא ובני ביתו ביקשו לשוב ברכבם מצפון מרוקו אל ביתם, לאחר מספר ימי חופשה שלקחו לעצמם. והנה על אם הדרך הם החלו לחוש שמשוהו איננו כשורה. המנוע

בה. וכדי להגן עלינו מפני קטרוגיו- תיכף לאחר יום הכיפורים מצווה אותנו הקב"ה לישוב בסוכה שהיא לנו כמחסה מפני השטן והיא מסוככת עלינו לשומרנו מפני קטרוגיו. וכשמגיע השטן אל פתח הסוכה שהיא "צילא דמהימנותא" ורואה בתוכה את השכינה הקדושה ואת שבעת האושפזין הקדושים- תיכף ומיד מסתתמות טענותיו והוא נכנע מלפניהם ועוזב את המקום כלעומת שבא.

והיושב בסוכה זוכה לספוג אל קרבו אמונה טהורה בה' יתברך, מכח קדושת האושפזין הפוקדים בוודאי כל סוכה וסוכה ואף בגלות הזאת. כי גדולה זכותם של האושפזין להשפיע על האדם שפע של יראת שמים טהורה ולחזק את ליבו באמונה התמימה בה' אלוקי ישראל. וכיום אומנם אין האושפזין חיים עמנו, אך בחמלת ה' יתברך עלינו שתל הקב"ה צדיקים וקדושים בכל דור ודור שהם מורים לנו את הדרך הנכונה, והם המנווטים את ספינת ישראל אל חוף מבטחים, והם מהווים דוגמא למעשיהם של האושפזין הקדושים, שכל הדבק בהם

סוככת עלינו מפני המקטרגים ושומרת עלינו מפני המשטינים. כי בימים הנוראים ובפרט ביום הכיפורים אמרו חז"ל (בראשית רבה- אחרי מות) שאין רשות לשטן לקטרג עלינו, והסברתי בזה כי הקב"ה מניח עלינו כעין תחפושת ביום הכיפורים, ובכך הוא מדמה אותנו למלאכים הקדושים שהם נקיים מכל חטא ועוון, וכך הוא מכסה על פשעינו ומעלים מעיני השטן את עוונותינו, וכמאמר הכתוב (תהילים פ"א ד') "בכסה ליום חגנו" ו"כסה" הוא מלשון כיסוי שהקב"ה מכסה על עוונותינו ומניח עלינו מסכה של מלאכים בדומה להם, כדי שהשטן לא יקטרג עלינו כי יראה לנגד עיניו מלאכים ממש. אולם תיכף לאחר יום הכיפורים חוזר השטן במלוא המרץ למלאכתו, ובא וטוען לפני הקב"ה- כי אומנם נכון שביום הכיפורים עם ישראל נדמו למלאכים שאין בהם כל חטא ועוון, אך הנה עתה הם חוזרים ושבים לשגרת החיים שהיו מצויים בה עד עתה והם הסירו מעליהם את תחפושת המלאך ונתערטלו ממסווה הקדושה שהיו שרויים

ומשתומם נוכח הדבר הזה, וכך זכה גם הוא- יהודי פשוט, לחזות בטבח מגדולתם של הצדיקים אשר רבה זכותם להושיע גם לאחר פטירתם.

ועל כל אחד מאיתנו לדעת כי הצדיקים פועלים גדולות ונצורות עבור כל מי שמזכיר זכותם וצדקתם לפני בורא העולם. ניסים הללו מתרחשים ללא הבדל כלל בין אדם שהוא בן ברית ובין מי שלא זכה להימנות על העם הנבחר. וכך גם אומות העולם, אם יש בהם ובליבם אמונת חכמים תמימה, אזי אף הם יזכו לראות ישועת ה'. הנה ישנו עשיר גדול, שאינו יהודי וברשותו חברה ענקית לייבוא ושיווק מזגנים וממנו אנו שוכרים את שירותי המיזוג לכבוד ההילולא רבתי של רבנו המלומד בניסים רבי חיים פינטו הגדול זצוק"ל זיע"א אשר נערכת במרוקו מידי שנה בשנה. כאשר ביקש האחראי על הסדרת המיזוג, מר דניאל אפריאט ה"ו- לשלם לאותו אדם את דמי המקדמה, סירב הלה בנימוס ואמר "אינני זקוק למקדמה, מאחר ויש לי אימון מלא ביהודים"... לאחר ההילולא נפגש מר אפריאט ה"ו עם מנהל חברת המיזוג לשיחה אישית וביקש ממנו להסביר מדוע כל כך אוהב הוא את היהודים, ומדוע הוא רוחש להם אימון בלתי מסויג?

וכה פתח הגוי בסיפורו והוא מובא כאן בשם אומרו ממש "פעם נקלעתי לאחת העיירות במרוקו ושמה "וואן" ובה מקום מנוחת כבודו של הצדיק הקדוש המלומד בניסים רבנו עמרם בן דיוואן זצוק"ל זיע"א. מכרי סיפרו לי כי כדאי מאוד להשתטח על ציונו של הצדיק, וכך אכן עשיתי. נשקתי לקברו של הצדיק, תוך שאני מאמין בתמימות גמורה בצדיק שיש בכוחו הגדול לפעול ישועות ונצורות לפני בורא העולם, עבור כל מי שבא במחיצתו. השומר הממונה על האתר הקדוש נתן בידי נר וביקש

ועל כל אחד מאיתנו לדעת כי הצדיקים פועלים גדולות ונצורות עבור כל מי שמזכיר זכותם וצדקתם לפני בורא העולם.

ניסים הללו מתרחשים ללא הבדל כלל בין אדם שהוא בן ברית ובין מי שלא זכה להימנות על העם הנבחר.

התקלה כשהוא כולו תוהה- היאך ייתכן כי מתגלה תקלה ברכב חדש שנרכש לפני ימים ספורים בסכום של הון עתק?! נציג החברה אשר הגיע לבחון מקרוב את פשר הבעיה הודיע לו לאחר בדיקה קלה כי תחנת הכח ברכב שתפקידה להעביר דלק למנוע- יצאה מכלל פעולה, וממילא אין אפשרות להתניע את הרכב. ועוד הוסיף ואמר לו נציג החברה שיש צורך לגרור את הרכב אל המוסך המורשה הקרוב ביותר של החברה, לצורך תיקון והחלפת חלקים- דבר שאמור להימשך ימים או שבועות. אולם מר יורם ה"ו לא התייאש והחל להתפלל מעומק ליבו להקב"ה שיעזרהו במצב שאליו נקלע, וזכות רבנו חיים זיע"א תגן בעדו והרכב יפעל כתיקונו היות והוא ממנה לעבודתו... וכך נשא את תפילתו כאילו ניצב הסבא קדישא זיע"א למולו, והוא מדבר אליו כדבר איש אל רעהו.

והנה לפתע כנגד כל הסיכויים שב הרכב לפעול כתיקונו, כאילו לא אירע מאומה! נציג חברת הרכב עמד נפעם

החל להשמיע רעשים מוזרים אשר אותתו כי הוא התחמם יתר על המידה, ובעודם תוהים מה לעשות- נדם קולו לחלוטין, וכך הם מצאו את עצמם לפתע תקועים בטבורו של כביש סואן ומהיר ואין לאל ידם לעשות מאומה. לאחר מספר שעות של המתנה, לפתע ננער מר דניאל ממחשביותיו והחל להעיתיר בתפילה לבורא העולם ולהזכיר את זכותו של רבי חיים פינטו זצוק"ל זיע"א שימליץ טוב בעדו ובעד בני ביתו השוהים עימו ברכב. ואז הוסיף ואמר- "ריבוננו של עולם, הלא ברכב זה נוסע מידי שנה בשנה רבי דוד חנניה שליט"א, נכד הצדיק הקדוש, העושה דרכו מקזבלנקה למוגאדור להילולת סבו הקדוש רבנו חיים פינטו זיע"א, והיאך תשיב את פני ריקם?...! אנא אבקש ממך ה' יתברך, שלכל הפחות אוכל להגיע עם רכבי עד לביתי, ומשם ואילך עשה ברכב כטוב בעיניך".

וכך כשליבו סמוך ובטוח באמונת הצדיק- נכנס הוא אל הרכב והחל להתניע אותו מחדש, מתוך אמונה תמימה בה' יתברך, ובצדיקים שהם שלוחיו עושי רצונו של מקום. והנה התרחש הלא יאומן לנגד עיניו- הרכב חזר לאיתנו הראשון והחל לנוע כדרכו במהירות וללא כל תקלה שהיא. והמפליא מכל הוא שכפי שביקש קרה- בהגיעם לחניית הבית נשמע לפתע פיצוץ עז ממנוע המכונית, והרכב שבק חיים בדיוק כפי שביקש בתפילתו...

סיפור נס נוסף שנתרחש בדרכים בזכותו של הצדיק, סופר לי מפיו של מר יורם עזרן ה"ו אשר רכש מכונית חדשה מפריז, ומשם נסע ברכבו דרך ספרד בדרכו לקזבלנקה אל ביתו. לאחר יום אחד בלבד של נסיעה, והפוגה שערך בדרכו הארוכה- ניגש אל רכבו להתניעו ולהמשיך בנסיעה לביתו ולפתע- נדם קולו של המנוע לחלוטין. בצר לו פנה הוא אל נציג החברה לברר את פשר

וכיום אומנם אין האושפיזין חיים עמנו, אך בחמלת ה' יתברך עלינו שתל הקב"ה צדיקים וקדושים בכל דור ודור שהם מורים לנו את הדרך הנכונה, והם המנווטים את ספינת ישראל אל חוף מבטחים, והם מהווים דוגמא למעשיהם של האושפיזין הקדושים, שכל הדבק בהם ועוסק בתורתם וצועד בדרכם הקדושה זוכה גם הוא לשאוב מלוא חופניים של טהרת הלב וליראת שמים ולשפיע של אמונה תמימה בה' יתברך.

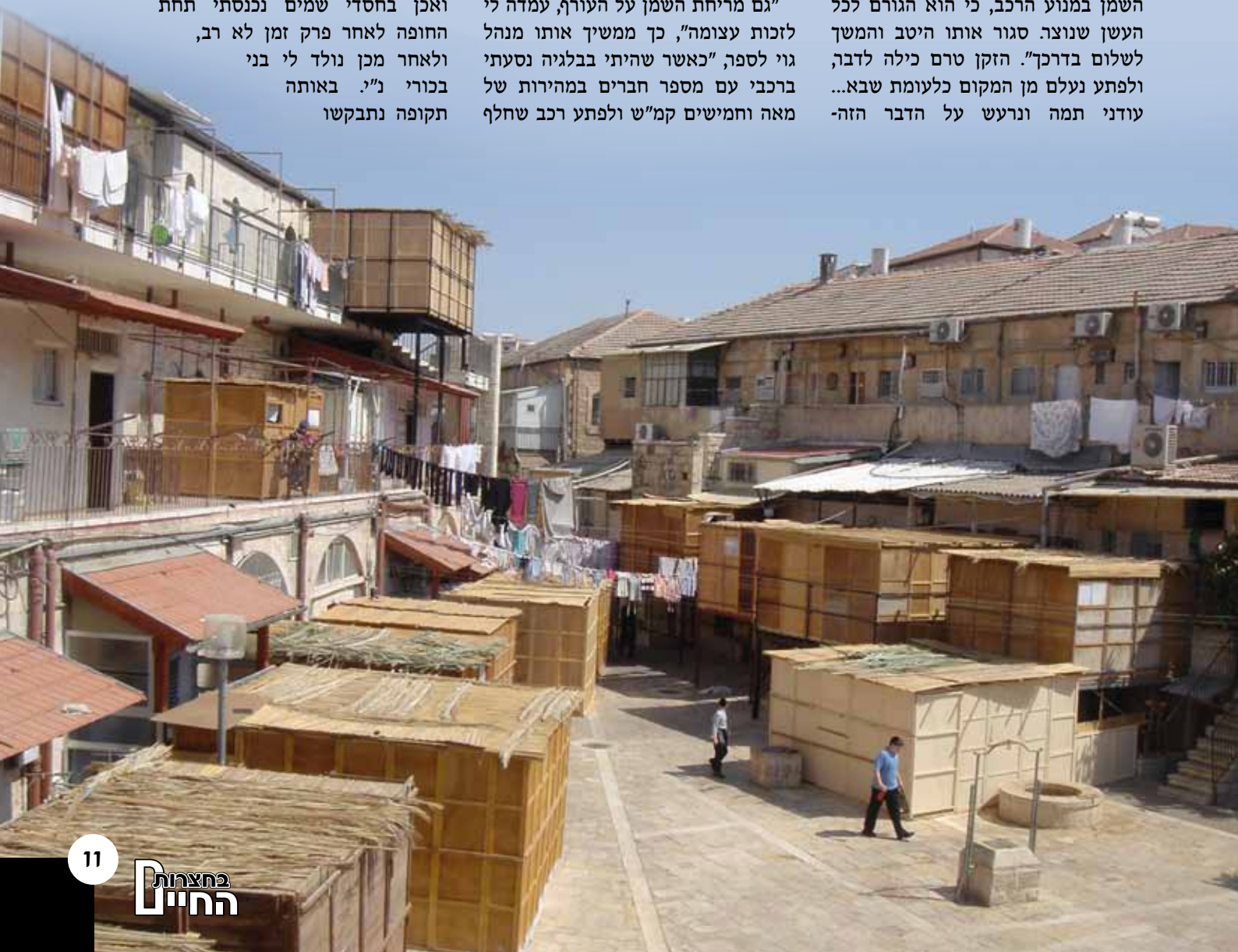
שאדליקו במקום המיועד לכך סמוך לציונו של הצדיק, וכמו כן הוא הגיש לי מעט שמן מן הנר הדלוק שם והורה לי למשוך אותו על עורפי- וכך אכן עשיתי". "הביקור בציונו של הצדיק כה רומם אותי", ממשיך אותו מנהל גוי לספר, "ובצאתי מן המקום יחד עם חברי אשר היו עימי, פנינו לדרכנו כשאנו ממשכים בנסיעה כרגיל. ולפתע נתקלו עינינו באדם זקן נשוא פנים ולו זקן ארוך ולבן היורד על פי מידותיו, אשר עמד על אם הדרך והמתין שמאן דהו יאסוף אותו ברכבו. עצרתי את הרכב בנסיעתו ופניתי אליו במאור פנים כשאני מזמינו לעלות ולהתיישב במושב הפנוי מאחור. המשכנו מעט בנסיעה, ולפתע אירע דבר בלתי צפוי בעליל- עשן תמיר וסמך ביותר החל בוקע מן המנוע... עצרתי בצד הדרך, מבוהל מן התקרית ופניתי להרים את מכסה המנוע על מנת לברר את אשר אירע, והנה אני מבחין באדם אחר זקן, אף הוא נכבד ומרשים ועטור בזקן לבן, ומראהו כמלאך - העומד לצדי ונפנה אלי באומרו "אל דאגה, הרכב תקין, רק עליך לסגור היטב את מכסה השמן במנוע הרכב, כי הוא הגורם לכל העשן שנוצר. סגור אותו היטב והמשך לשלום בדרכך". הזקן טרם כילה לדבר, ולפתע נעלם מן המקום כלעומת שבא... עודני תמה ונרעש על הדבר הזה-

ופתאום שמתי לב כי גם הזקן השני שישב במושב האחורי, נעלם ואיננו!... פחד גדול אחז בי ובחברי שהיו עימי, וחיש התנעתי מחדש את הרכב כשאנו נסים מן המקום מעוצמת הנס שחווינו. אך בזה הסיפור לא תם. לאחר תקופה מסוימת פגשתי אשה יהודיה אשר הציגה בפני אלבום נדיר ומיוחד במינו, ובו אוסף תמונות מקוריות של הצדיקים הרבים הטמונים באדמת מרוקו, זיע"א. כשדפדפתי בין התמונות נתקלו עיני בתמונה שעוררה את זכרוני והזכירה לי את עוצמת הנס שחוויתי לא מכבר. התמונה הייתה של זקן הדור, עטור בזקן לבן ותאמה במדויק למראהו של הזקן אשר סייע בידי בדרך כשהתרחשה התקלה ברכבי בנסיעה במרוקו. עיון קצר בשורה שנכתבה מתחת לתמונה הפעים את ליבי והעלה דמעות בעיני שם נכתב שחור על גבי לבן "זוהי תמונת הצדיק רבנו עמרם בן דיוואן זיע"א"... או אז הבנתי כי הצדיק הזה, אשר רבה זכותו להושיע- נשלח משמים לעזרתנו והוא שסייע לנו על אם הדרך בזכות התפילה הנרגשת על ציונו".

"גם מריחת השמן על העורף, עמדה לי לזכות עצומה", כך ממשיך אותו מנהל גוי לספר, "כאשר שהיתי בבליגיה נסעתי ברכבי עם מספר חברים במהירות של מאה וחמישים קמ"ש ולפתע רכב שחלף

ממולנו פגע בנו בעוצמה רבה. הובהלנו במהירות לבית החולים וראה זה פלא- כל החברים הסובבים אותי נפצעו באופן מחריד ועצמותיהם נשברו. הם היו חבולים בכל חלקי גופם, ואילו לגבי סברו בתחילה שקיבלתי מכה אנושה באזור העורף... במקום שבו מרחתי את השמן מציונו של הצדיק, כששהיתי על קברו. אולם באורח נס ופלא הראו כל הבדיקות שברוך ה' יצאתי באורח נס ופלא מן התאונה ללא כל פגע. וגם הרופאים המה ראו כן תמהו כיצד ניצלתי מתאונה כה מחרידה וקשה"... והמנהל הגוי הזה סיים את דבריו באומרו "כיוון שזכיתי לראות את עוצם קדושתם וגדולתם של חכמי ישראל- מאז הנני מחבב אותם עד למאוד, ויודע בתוך ליבי שדווקא בהם בחר האלוקים להיות לו לעם הנבחר"...

גם אנכי חשתי והרגשתי את עוצם קדושתו של רבנו עמרם בן דיוואן זיע"א. בהיותי כבן כ"ט שנים לערך השתטחתי על ציונו של הצדיק. באותו מעמד נדרתי כי אם אזכה למצוא את זיווגי בקרוב בזכות תפילתי- אקרא את שם בני בכורי בשם עמרם על שמו של הצדיק זיע"א. ואכן בחסדי שמים נכנסתי תחת החופה לאחר פרק זמן לא רב, ולאחר מכן נולד לי בני בכורי נ"י. באותה תקופה נתבקשו

אנכי לא ייחסתי משמעות לדבר, משום שהייתה לי הרגשה חזקה בליבי כי התפילה בזכות אבותי הקדושים זיע"א נעשתה שגורה בפך, ובפרט שראיתי על פניהם של האב ובנו שנסוכה אמונה חזקה בהקב"ה. ולכן בקשתי מן האב בכל תוקף של בקשה לשתות את המים הללו, והוספתי לומר לו "דע לך כי אתה בריא לחלוטין, ואין לך ממה לחשוש כלל".... והנה למחרת קודם שנערך הניתוח, ביקשו הרופאים לערוך לו בדיקות נוספות לאבחנה חוזרת של המצב המדויק. והנה- הפלא ופלא הבדיקות הורו כי האב הזקן בריא לחלוטין, ואין בגופו כל סימן למחלה כלשהי!....

הפרופסור הבכיר שבדק את הזקן נרעש מן התוצאות וטען שייתכן כי התשובות שהגיעו מן המעבדה הוחלפו בטעות עם אדם אחר, ולכן ביקש לשוב ולערוך את הבדיקות מחדש, אך שוב למרבה התדהמה התשובות היו תקינות לחלוטין גם בפעם הזו! וכך אכן נתקיימו מילותי במלואן, בסייעתא דשמיא, שכפי שאמרתי לאב הזקן ולבנו בביקורם אצלי כי הוא בריא ושלם. ואנכי יודע בעצמי כי לא מכוחי הדל נעשה הדבר, חלילה, אלא זכות אבותי הקדושים, צדיקי עליון אשר נשמתם הקדושה שוכנת במרומים וקרובה כל כך לכיסא הכבוד- שבכוחם ותוקף קדושתם וצדקותם העתירו רחמים לפני בורא העולם על האדם הזקן הזה. וכך עמדה זכותם להצילו מכל פגע רע ובורא העולם שלח לו ממרום שלומי החלמה פלאית ונשגבה, כי גדולה זכות הצדיקים נשמתם עדן להושיע את האדם ולבטל מעליו כל גזרות קשות ורעות.

מר שמעון כהן הי"ו סיפר לי מעשה מפעים שהתרחש לאביו רבי יחיא הכהן זצ"ל במרוקו. באחד הימים נסע רבי שמעון הי"ו יחד עם אביו רבי יחיא זצ"ל להשתטח על קברו של רבי דוד בן ברוך זצוק"ל זיע"א. בדרכם הביתה לאחר תפילה נרגשת על ציונו של הצדיק, נדם לפתע מנוע הרכב שבו נסעו. כל הניסיונות להניע את הרכב מחדש- עלו בתוהו והם החלו לחשוש ולפחד עד אימה. הדרך הייתה מדברית ושוממת בעיצומו של לילה חשוך ואפל ובאופן לא נראה כל פתרון לעזרה. כדרכם של יהודים מאמינים בני מאמינים, האמונים על כח התפילה- נשאו האב והבן תפילה נרגשת מעמקי ליבם להקב"ה והעתירו מלפניו לישועה קרובה בזכות הצדיק

בהיותי כבן כ"ט שנים לערך השתטחתי על ציונו של הצדיק.

באותו מעמד נדרתי כי אם אזכה למצוא את זיווגי בקרוב בזכות תפילתי, אקרא את שם בני בכורי בשם עמרם על שמו של הצדיק זיע"א.

ואכן בחסדי שמים נכנסתי תחת החופה לאחר פרק זמן לא רב, ולאחר מכן נולד לי בני בכורי נ"י.... ונקרא שמו בישראל רפאל מאיר עמרם הי"ו.

רבי מאיר פינטו ז"ע

מצבת קברו של רבי רפאל פינטו ז"ע

עוד סיפר לי אחד מתלמידי הי"ו שפעם חש אביו, שהיה אדם מבוגר - כאבים עזים בכל חלקי גופו. תלמידי הי"ו הבהיל אותו מיד לרופא, ונערכו לו מספר בדיקות מקיפות אשר תוצאתן הייתה חד משמעית וכואבת ביותר. האב חלה במחלה נוראה רח"ל, ומצבו היה כה קשה עד כי הוחלט לנתחו באופן דחוף ומיידי. מועד הניתוח נקבע ליום חמישי בבוקר, וביום רביעי - יום קודם הניתוח הגיע לפני הבן בלווית אביו לבקש שאברכהו בזכות אבותי הקדושים זיע"א לרפואה שלמה, שיגן הקב"ה בעדו להצילו מכל רע. באותו רגע נטלתי כוס שהייתה מונחת בסמוך ומלאתי אותה במים, תוך שאני מצווה על האב לברך עליה וללגום, וכך תחול עליי הברכה לרפואה שלמה ואמיתית. האב הזקן נבון כאשר בקשתי ממנו לשתות את המים, והסביר לי כי הוא מוכרח להיות שרוי בצום, כחלק מהכנה לקראת הניתוח הסבך שהוא צפוי לעבור, היום או מחר.

לישיבה של מעלה שני דודי הקדושים רבי רפאל ורבי מאיר פינטו זיע"א, והחלטתי לקרוא לבני בכורי רפאל - מאיר על שמם של דודי הקדושים זיע"א. ובתוך כך כוונתי הייתה גם לשמם הקדוש של רבי רפאל הכהן זיע"א ורבי מאיר בעל הנס זיע"א. והנה בליל הברית נגלה אלי בחלומי רבי עמרם בן דיוואן זיע"א וראיתיו כשהוא יושב בבית הכנסת של רבי חיים פינטו הקטן זצוק"ל זיע"א, אשר בקזבלנקה. תיכף הקיצותי נפעם משנתי כשאני מבין מיד שלא לחינם נגלה אלי הצדיק בחלומי, ודווקא בעיתוי זה שהוא ליל הברית- וכל זאת מפני שנדרתי לקרוא לבני בכורי על שמו הקדוש. והנה דמותו המאירה של הצדיק זיע"א המשיכה ללוותני גם בעיצומו המרגש של מעמד ברית המילה, בשעה שהמברך על היין עמד לקרוא בשם הילך, כשלפתע חשתי שאני רואה שוב את דמותו הקדושה של רבנו עמרם בן דיוואן זיע"א... ואכן הוספנו לבני את השם עמרם ונקרא שמו בישראל- רפאל מאיר עמרם הי"ו.

**זוכר אני את אדוני אבי
מורי עטרת ראשי רבנו
משה אהרן פינטו זצוק”ל
זיע”א, איזו אמונה פשוטה
ואמיתית הייתה בליבו..**

**וכך בכל יום משבעת ימי
החג הקדוש, היה נוהג הוא
להזמין את האושפיזין
בפה מלא והיה מדבר
אליהם כאשר ידבר איש
אל רעהו, וכאילו הם ממש
עומדים וניצבים בפתח
במלוא הודם והדרם לנגד
עיניו, ואף טרח תמיד
לייחד להם מקום מכובד.**

רבי משה אהרן פינטו זיע”א על מצבת קברו
של רבי חיים פינטו זיע”א במרוקו

שיפנה אותו מן המקום. הוא נפנה
אנה ואנה נדהם ולא מאמין למראה
עיניו- הרכב שהיה אמור להימצא
שם, אינו נמצא!!! מיד קרא לרעייתו
תחי' וביקש ממנה לסייע לו, תוך
שהוא מספר לה את דבר התעלומה.
אך היא נפתה לעברו תוך שהיא
נדהמת כולה וביקשה ממנו להגיע
לחנית הבית הקבועה- שם עמד הרכב
החדש כשהוא שלם ובוהק, ולא
ניכר כלל ועיקר כי הוא עבר תאונה
כלשהי, ולו הקלה ביותר...

ד”ר ביסמוט הי”ו כמעט ונתעלף
על אתר כשהבין מהי עוצמת הנס
שהתרחש לנגד עיניו, הוא זכר
את תפילתו שנשא מקרב לב רק
לפני שעות ספורות והבין כי זהו
כח האמונה התמימה בצדיקים.
וכמובן שביטל את התביעה שהגיש
באמצעות הביטוח נגד נהג המכונית
שעימה התנגש, כי לא הייתה כל עילה
לתביעה. וכאן מדובר ברופא גדול
וחשוב, ולא חלילה באדם שאיננו
שפוי בדעתו. וכמו כן הטפסים
שמולאו בנוכחות הנהג שעימו
התנגש רכבו של הד”ר - יוכיחו ללא
ספק שהייתה כאן תאונה בעוצמה
חזקה, ואם כן השאלה נותרה, מה
אירע בין הלילה לבוקר? הפלא ופלא
לא יאומן כי יסופר... דבר אחד ידוע
בוודאי, כי כל המאמין בצדיקים
ומבקש רחמים בזכותם מה' יתברך
- מובטח לו שהקב”ה ישמע תפילתו
ויחיש ישועתו ממרום.

ועיקר מהותו של חג הסוכות הוא
האמונה התמימה בה' יתברך ובעבדיו
הצדיקים ועל כן נקראת הסוכה ”צילא
דמהימנותא” דהיינו צל האמונה, כי
כל החוסה בצל הסוכה הריהו למעשה
חוסה בצילו של הקב”ה ובכך הוא
מחזק את אמונתו התמימה בבורא
העולם, בצירוף האושפיזין הקדושים
המקשרים את האדם לבורא מכח
צדקותם וקדושתם, ומעצם דרכי
חיייהם בעולם הזה - אשר היו כל
כולם מסכת של אמונה תמימה בה',
ועבודת קודש בתורה וביראת שמים
טהורה.

ויהי רצון שנזכה כולנו להתחזק
באמונה שלמה בה' יתברך ובצדיקים
הקדושים- עושי רצונו, וזכות אבותי
הקדושים אשר זכינו לטעום כאן מעט
מסיפורי המופת אשר הילכו סביבם -
תגן בעדנו ובעדכם אלף המגן, אמן
ואמן.

רבי דוד בן ברוך זיע”א. עודם נושאים
תפילה- והנה מתוך מעבה החשכה
הגיה ערבי רכוב על אופניו וכלי
עבודה בידו... ”בתחילה” הוא מספר,
”נרתענו מאוד מפניו אולם הוא נפנה
אלינו בארשת נעימה ובסבר פנים
יפות, ושאל האם אנו זקוקים לעזרה.
כמובן סיפרנו לו את הקורות אותנו
והוא פנה אלינו ואמר ”התרחקו
מעט מן הרכב, ואני אסדר לכם את
התקלה”... וכך אכן היה, הערבי ניגש
ותיקן את הרכב במיומנות ובפרק זמן
קצר מאוד סודר העניין. אנו המתנו
בצד, וחייכנו שיסיים כדי לגשת אליו
ולהציע לו שכר על מלאכתו, או לכל
הפחות להודות לו על החסד שגמל
עימנו באישון ליל. אך מה גדלה
תדהמתנו כשראינו שהוא פשוט נעלם
מן האופק כאילו לא היה, ורק הרכב
הנוסע והמתוקן נותר להזכיר לנו כי
אכן התרחש כאן נס ופלא... אין ספק
כלל כי בורא העולם שלח את מלאכו
הטוב בזכות הצדיק רבי דוד בן ברוך
זיע”א. כך סיים מר שמעון הי”ו את
סיפורו המופלא.

רופא המשפחה שלנו ד”ר ביסמוט
הי”ו, הוא גם ידיד קרוב של משפחתנו.
הוא סיפר כי כשרכש רכב חדש, הוא
ערך עימו נסיעה קצרה בקרבת ביתו.
לפתע הגיע רכב אחר ממולו והתנגש
בו בעוצמה רבה מאוד. נס גדול אירע
בכך שלמכונית החדשה נגרם נזק כבד
כליל עד כי היא יצאה לחלוטין מכלל
שימוש, אולם בחסדי שמים הרופא
עצמו לא נפגע כלל...

כשנרגע הוא מעט מן החוויה
המסעירה הזו, החל הוא לשאת תפילה
חמה ונרגשת לבורא העולם על הנס
הגדול שאירע לו, אך מכיוון שמדובר
בכל אופן במכונית חדשה שכמעט
ולא הספיק להשתמש בה- כאב ליבו
ופנה ואמר ”ריבונו של עולם, הן
כעת שבתי משיעור תורה של רבנו
דוד חנניה שליט”א נכדו של הצדיק
המלומד בניסים רבנו חיים פינטו
זצוק”ל זיע”א, וכיצד ייתכן שדווקא
כעת ניזוק הרכב החדש בצורה כה
קשה, הן בסך הכל לדבר מצווה הלכתי
ונתכוונתי, ואיך ייתכן שכך אירע?...!
משסיים תפילתו ופנה לביתו, הוקל
לו. הוא ידע שתפילתו נתקבלה ודאי
בשמים, מכח זכותו של הסבא קדישא
רבנו חיים פינטו זיע”א. והנה למחרת
בבוקר, יצא אל החניה שבה הותיר את
רכבו ההרוס, במטרה להזמין רכב גורר

במעלת העקביות בעבודת ה'

את המנוחה והשלווה- הרי הפסיד בכך את הכל, וכך נמצא שגם מה שזכה להשיג עד עתה ילך לאבדון חלילה.

ולפי דעתי זוהי המעלה הייחודית שהייתה ליונה בן אמיטי על פני שאר בני דורו. אומנם נכון הוא הדבר כי רבים מבאי בית המקדש זכו להגיע לדרגת רוח הקודש, וגם הם נתעלו בשמחת בית השואבה, אך כשתמה השמחה אזי יחד עימה תמה ונשלמה לה גם עלייתם הרוחנית. הם לא המשיכו להעפיל עוד ועוד ולא נתנו לקדושה שבתוכם לשגשג ולצמוח. ואילו יונה בן אמיטי נהג להיפך מהם, כי ברגע שזכה לרוח הקודש הוא המשיך לשאוב אל קרבו עוד ועוד מאותה קדושה, והלך ונתעלה מחיל אל חיל והתמיד בעלייתו הרוחנית עד שזכה להגיע לדרגת הנביאות שזוהי דרגה גדולה יותר מדרגת רוח הקודש.

וגם בימים הקדושים הללו, לאחר שחלפו ועברו עלינו הימים הנוראים- ראש השנה ויום הכיפורים, שבהם נתקרבנו אל ה' יתברך ונתרחקנו מן הרע ודבקנו בטוב, וכך אנו נקיים מכל חטא ועוון- אזי בהם מוזמנים אנו לישוב בצל השכינה הקדושה שהיא הסוכה הנקראת "צילא דמהימנותא", חובה קדושה מוטלת עלינו להמשיך את אותה טהרת הלב שזכינו לה, ולפרוס את העלייה הרוחנית על כל שאר ימי השנה. אסור לעצור תיכף לאחר החג מתוך הסתפקות במה שזכינו, כי אם נסתפק במועט ונאמר כי די בכך, הרי גם מה שזכינו לו עד עתה לא יישאר ממנו מאום בידנו.

הנה כל מהותו של חג הסוכות וכל עיקרו של החג הזה הוא אמונה תמימה בה' אלוקי ישראל, וזוהי הסיבה שהסוכה נקראת צל האמונה ובביטוי הארמי הידוע "צילא דמהימנותא". ועל כל אדם להאמין בתום לב שהשכינה הקדושה סוככת ומחפה על עם ישראל- איש איש בתוך סוכתו. וגם אם אין השכינה ניכרת בברור ואין רואים את האושפזין עין בעין, מכל מקום יש להאמין בכך ומוטלת על האדם חובה קדושה לשים את דברי חז"ל הקדושים לנגד עיניו, שהאושפזין באים לסוכה כל אחד על פי תורו במשך שבעת ימי החג, ונשמתו של כל יהודי ויהודי זוכה לישוב במחיצתם וליהנות מזיו תוארם. זוכר אני את אדוני אבי מורי

"ושפחת בחגך... והיית אך שפח" (דברים ט"ז י"ד-ט"ו)

וחשבתי לפרש הדבר על פי הפסוק (זכריה ג' ז') "ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה" והסביר הגאון מוילנא זצוק"ל ש"עומדים"- אלו המלאכים העומדים תמיד בדרגתם הרוחנית ואין לגביהם מושג של עלייה ושגשוג בעבודת ה'. "מהלכים" אלו בני האדם שכאשר הם הולכים בדרך ה' הם עולים מדרגה אל דרגה ומוסיפים בכל עת עוד נדבך של קדושה וטהרה בנפשם. כי אסור לו לאדם לשקוט על שמריו ולעצור במהלך עלייתו מתוך הסתפקות בדרגה הרוחנית שיש בידו- אלא מוטלת עליו החובה להמשיך ולהעפיל ולעלות בהר ה', ולשאוף להגיע אל פסגת המעלות. וכמו שאמרו חז"ל (תנא דבי אליהו כב) חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב, כי הרצף וההמשך בעלייה הרוחנית הם הכרחיים וחיוניים, ואם יעצור האדם במהלך עלייתו ויבקש לו

גולת הכותרת של חג הסוכות, הייתה השמחה הגדולה ששרתה בבית המקדש במשך כל שבעת ימי החג. ועל כך אמרו חז"ל (סוכה נא.) מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו. וכתבו התוספות (שם נ: דה' חד תני שואבה) ונקרית שמו "שואבה" שמשם שואבים רוח הקודש, שהשכינה שורה מתוך שמחה דכתיב "ויהי כנגן המנגן ותהי עליו רוח ה'" וכותב הירושלמי- יונה בן אמיטי היה מעולי רגלים, ובשמחת בית השואבה שרתה עליו השכינה, עד כאן לשון התוספות. והקשו המפרשים, הרי אלפים ורבבות מעם ישראל השתתפו בשמחת בית השואבה, ובוודאי שרבים מהם זכו גם הם לדרגת רוח הקודש מעוצמת השמחה ששרתה במקדש. ומדוע הירושלמי מעלה על נס דווקא את יונה בן אמיטי שזכה לרוח הקודש?

עטרת ראשי רבנו משה אהרן פינטו זצוק"ל זיע"א- איזו אמונה פשוטה ואמיתית הייתה בליבו, וכך בכל יום ויום משבעת ימי החג הקדוש היה נוהג הוא להזמין את האושפיזין בפה מלא והיה מדבר אליהם כאשר ידבר איש אל רעהו, וכאילו הם ממש עומדים וניצבים בפתח במלוא הודם והדרם לנגד עיניו, ואף טרח תמיד לייחד להם מקום מכובד. עודני זוכר את הכיסא הירוק ההדור שהיה בסוכתנו ושימש לישיבת האושפיזין... וכך היה מזמין אותם בשמחה עצומה באומרו "ברוך הבא אברהם אבינו, הנה מקומך", "ברוך הבא יצחק אבינו, הנה מקומך"... וכך על פי הסדר נהג לומר ולכבד כל אושפיזין ביום בואו לסוכה, ועם אמונה תמימה ופשוטה שכזו גדלתי בבית אבא זיע"א. נמצא כי הסוכה מוסיפה לאדם שפע של אמונה אמיתית בה' יתברך, אולם כאמור יש צורך בזהירות מרובה ויתרה לבל תפוג אותה הארה ושלא תיפסק חלילה העלייה הרוחנית הזו כי יש צורך להמשיך את אותה דרך אמונה תמימה זו, וכך תאציל היא מקדושתה למשך כל השנה כולה, כי הרצף וההמשכיות ברוחניות הינם כורח המציאות בעבודת ה' יתברך.

ובידי הווה עובדא, הנה אירע פעם שבה ניגשתי לרופא המשפחה בכדי לערוך בדיקות שגרתיות, אשר נוהג אני לערוך מידי תקופה. ומיד שבתי אל סדר יומי העמוס מאוד בעבודת ה'- קבלת קהל, שיחות מוסר לבני הישיבה ועוד עניינים רבים שונים העומדים לפתחי. כי כידוע טרדות הציבור רבות הן מאוד וחובה קדושה מוטלת על כתפי להמשיך בזיכוי הרבים, ובד בבד לדאוג במקביל לצרכי מוסדותינו הקדושים. והנה עוד באותו היום, כאשר הייתי בעיצומה של קבלת קהל, ניגש אלי המזכיר רבי יצחק מרציאנו הי"ו, ופניו היו חמורות סבר ומביעות דאגה עמוקה. הוא נפנה אלי ואמר בחרדה "המצב לא טוב... תוצאות הבדיקות אינן תקינות כלל, ולכן יש לפנות בהקדם לבית החולים". התקשרתי מיד לרופא המשפחה ד"ר ביסמוט הי"ו, ואף הוא- למרות שתמיד חיוך נסוך על פניו והוא יהודי שמח ומאיר פנים, הפעם נשמעה בקולו דאגה עמוקה, וניכר היה כי הוא חושש מן הבאות. מיד ציווה הוא עלי לערוך הפוגה מסדר יומי העמוס ולחדול לפרק זמן ממלאכת- מלאכת הקודש, ומזיכוי הרבים. למותר לציין את הצער הרב שהיה בליבי באותה שעה, וכל מחשבותי היו נתונות לדבר זה- איככה אוכל להפסיק מעבודת ה' יתברך, שהיא כל תמצית חיי מה גם שבדיקו באותו היום אמור הייתי למסור שיעור תורה בכלל, וכן בהמשך השבוע ההוא תכננתי לנסוע לקנדה, לחזק ולבצר

"מהלכים" אלו בני האדם שכאשר הם הולכים בדוך ה' הם עולים מדרגה אל דרגה ומוסיפים בכל עת עוד נדבך של קדושה וטהרה בנפשם. כי אסור לו לאדם לשקוט על שמריו ולעצור במהלך עלייתו מתוך הסתפקות בדרגה הרוחנית שיש בידו- אלא מוטלת עליו החובה להמשיך ולהעפיל ולעלות בהר ה', ולשאוף להגיע אל פסגת המעלות. וכמו שאמרו חז"ל (תנא דבי אליהו כב) חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב, כי הרצף וההמשך בעלייה הרוחנית הם הכרחיים וחיוניים, ואם יעצור האדם במהלך עלייתו ויבקש לו את המנוחה והשלווה- הרי הפסיד בכך את הכל, וכך נמצא שגם מה שזכה להשיג עד עתה ילך לאבדון חלילה.

את צביון הקהילות היהודיות במקום. וכך נותרתי בדאגה עמוקה- היאך אפשר לבטל כל זאת?! כמובן שתשובה לכל השאלות הללו לא הייתה לי, אך מאידך ננערתי מיד ממחשבותי ואמרתי אל ליבי "אנכי לא אבטל את עבודת ה' יתברך, ויהי מה. אינני חדל מלזכות את הרבים ולו להגע קט, כי זהו חלקי המוטל עלי. וכך אני מקווה שהקב"ה ברחמי יעשה עימי חסד וייתן אף הוא את חלקו ויראני נפלאות"... עוד אני מהרהר בכך, והנה נשמע צלצול הטלפון, ומעברו השני של הקו נמצא הרופא כשהוא מבקש ממני לשוב ולעשות את הבדיקות מחדש, במטרה לוודא כי אין דברים גרועים יותר חלילה. וכך עשיתי כדבריו, ומיד חזרתי לעבודתי כפי שסיכמתי והחלטתי מראש בליבי, ואף מסרתי שיעור תורה בכלל. בתוך ליבי אומנם ניקר החשש המתמיד, והפחד מפני תוצאות הבדיקות שחששתי מאוד אם הן תקינות או חלילה לא, אך השלכתי יחי על ה' יתברך מתוך ביטחון ואמונה אינסופיים שהקב"ה הוא הכל יכול ולא יעזבני בוודאי. והנה בעיצומו של השיעור, שב המזכיר רבי יצחק הי"ו אלי,

כשהוא מנופף בידו בתוצאות הבדיקות וחיוך רחב נסוך על פניו... הוא הודיע לי בהקלה ובשמחה כי ברוך ה' הכל התהפך לטובה ובאופן מפתיע המצב הרפואי תקין לחלוטין! בטוחני כי הקב"ה היה בעזרי רק בזכות המשך הרציפות שלי בעבודתו הקדושה, כי על אף הפחד והדאגה שהיו בליבי- בכל זאת לא ביטלתי מרצף שיעורי התורה, ולא פסקתי מזיכוי הרבים ועל כן עזרני הקב"ה ובחסדיו המרובים ביטל מעלי כל גזרות קשות ורעות ובישרני בשורות טובות... וזהו למעשה יסוד עצום בעבודת ה', שאל לו לאדם לעצור ולהפסיק את עלייתו הרוחנית אלא לשאוף באופן מתמיד בדרך הקדושה ובכך לעלות במסילה העולה בית אל.

באחת מן השנים שבהן שהיתי בניו יורק כדרכי בקודש בין כסה לעשור, ניגש אלי אדם וסיפר לי על נס ופלא שנעשה לביתו התינוקת, נס שאפשר להגדירו כתחיית המתים ממש, וכך סיפר לאחר שנות נישואין רבות שבהן ציפו הוא ורעייתו לפרי בטן- זכו וברחמי שמים נולדה להם בת. והנה באחד מן הימים, בהיותה בת שנתיים ישבו הם סביב השולחן לסעוד את סעודתם, ולפתע נתנו הם ליבם לעובדה שהילדה נעלמה... לאחר חיפוש קצר ברחבי הבית, התברר להם כי הגרוע מכל אירע. הם מצאו אותה בבריכה שבבית כשהיא צפה על פני המים... תיכף ומיד ירד האב אל הבריכה, ומשה את ביתו מן המים כשהיא מחוסרת הכרה, ללא דופק וללא נשימה רח"ל. כוחות ההצלה שהוזעקו למקום במהירות- ניסו לבצע בה פעולות החייאה, אך ללא הועיל וכך נאלצו לקבוע את מותה, וכבר כיסו את גופתה.

ההורים ההמומים ושבורי הלב לא הרפו, והחלו לזעוק בשארית כוחותיהם לבורא העולם כל יכול. זעקותיהם שבקעו מלב קרוע ומורתח נשמעו למרחוק, והחרידו את כל הסובבים... אף עין לא נותרה יבשה למחזה זה וכולם שפכו ליבם בתחינה להקב"ה הנותן חיים לכל חי ששייב את הפעוטה לחיים ויושיעם במהרה. ואכן הנס הגדול והעצום לא איחר מלהגיע, ולפתע ניכרו סימני חיים בפעוטה הזו שאך לפני דקות ספורות אמרו נואש לחייה. הסדין שבו כוסתה החל מתנועע... הרופאים שניצבו במקום מופתעים ונדהמים לא האמינו לנגד עיניהם, אך מיד ציננו את התרגשות כולם ואמרו כי מוקדם עדיין לשמות, כיון שגם אם תחיה הפעוטה הזו- אך רבים הסיכויים המצביעים על כך שהמוח נפגע עקב חוסר חמצן שאירע בשעת הטביעה. ולכן צפויה נכות מוחלטת לפעוטה הזו, ה' ירחם. היא הובהלה במהירות לבית החולים, ונערכו לה בדיקות מדוקדקות על מנת לאבחן את

מצבה, והתברר למרבה הנס כי היא בריאה ושלמה לחלוטין! לאושרם של ההורים לא היה קץ, והם הודו להקב"ה והיללו את שמו על ביתם שנולדה להם מחדש.

והמשיך האב את סיפורו המפעים וסיפר לי, שבאותה שעה שבה זעק הוא מעמקי נשמתו לה' יתברך וביקש ממנו בתחנונים רפואה שלמה לביתו היקרה- הוא הרגיש התקרבות כה גדולה ועצומה לה' יתברך. ובאותם רגעים גורליים שנדמו לו כנצח, הוא הבין בחוש כי רק לה' יתברך לבדו הישועה ואין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים... לכן נבעה תפילתו מקרב ליבו. וכששמעתי זאת אמרתי בליבי- לו היה שומר אותו אב יקר על המשך עלייתו הרוחנית שזכה לה באותה שעה קשה, ומרומם את הקשר ההדוק שנוצר בינו לבין הקב"ה- הרי אין כל ספק שהיה יכול להגיע לדרגות נשגבות בעבודת ה' יתברך, והייתה לו יכולת להגיע אל רום פסגת המעלה. וזוהי חובתו של כל אדם, מיד כשהוא זוכה להתקרבות יתרה לה' יתברך, עליו להמשיך ולהוסיף עוד נדבך בהתקרבות הקדושה הזו בתוספת מרובה על העיקר ולא להסתפק במה שזכה.

וכך הוא העניין גם לאחר הימים הקדושים שחלפו- ראש השנה, יום הכיפורים, חג הסוכות ושמיני עצרת שבוודאי כל אדם באשר הוא זכה לספוג אל קרבו מאותם האורות הנובעים מקדושת הימים הללו, והוא עלה ונתעלה בטהרת הלב ובאמונה תמימה בה' יתברך. ומשתמו ימי החגים עליו מכאן ואילך לשמר את אותה טהרה ולהמשיך באותה הארה, ולא לעצור חלילה, ובכך להשיל מעליו את אותה קדושה. כי כך ישוב הוא לימי החולין כשהוא מעורטל מכל הטהרה שזכה לה עד עתה, כי אם עשה כן הרי שהפסיד את הכל וחבל על דאבדין ולא משתכחין.

בהיותו צעיר לימים כשטרם זיכני הבורא יתברך לעסוק בזיכוי הרבים במלוא העוצמה, קראני אבי הקדוש רבי משה אהרן זיע"א ביום מן הימים אליו לשיחה. הוא פנה אלי ואמר בזו הלשון "עליך להיות ממשיך הדרך של אבותינו הקדושים זיע"א, כדי שלא תיפסק השושלת ולא ייעצר חלילה רצף הקדושה והטהרה ממשפחתנו המעטירה". והוא הוסיף ואמר לי "בראש ובראשונה עליך לערוך את ההילולא של הסבא הקדוש רבנו חיים פינטו זיע"א מידי שנה בשנה, בקבלנקה שבמרוקו". כיום ההילולא נערכת כמנהגה מידי שנה בשנה ברוב פאר והדר, אולם בזמנו עדיין לא היו אנשי המקום רגילים לערוך הילולא רבתי לכבוד הצדיק זיע"א כי רוב היהודים עזבו כבר את מדינת מרוקו ולכן היה פחד בקרב היהודים לערוך את ההילולא. והדרישה הזו מצד אבא זיע"א

הייתה נראית כמשימה בלתי אפשרית בעליל. אך מאידך, חזקה עלי פקודתו של אבא זיע"א והייתי כמובן חייב לקיים את דבריו ללא עוררין. וכך לאחר לחץ חוזר ונשנה שהופעל עלי מצידו של אבא זיע"א נסעתי למרוקו באותה השנה, והשקעתי את מירב כוחותי לערוך את ההילולא. אולם חרף המאמצים הרבים שהשקעתי בכך- הגיע רק מניין מצומצם של אנשים להילולא, ויצאתי משם בפחי נפש, כי ציפיתי לערוך הילולא רבתי ומפוארת כיאה לכבודו של הצדיק זיע"א ומאמצי עלו בתוהו.

לשנה הבאה גמרתי אומר שאינני עורך שוב את ההילולא, מה גם שדרוש לכך סכום כסף נכבד ביותר שבו נוכל להכין סעודה מפוארת ולממן את שאר ההוצאות. אך שוב פנה אלי אבא זיע"א והחל לדבר על ליבי ולהפציר בי בכל לשון של בקשה שאערוך את ההילולא למרות כל הקשיים. כמובן שבסופו של דבר נכנעתי לדבריו הקדושים שנבעו מליבו הטהור, ושוב- מצאתי את עצמי בטיסה היוצאת למרוקו, לארגן את ההילולא. כשהגעתי לקבלנקה עמדו לפני ארבעה ימים בלבד להכין את כל הדרוש ליומא דהילולא, ובכיסוי היו מספר פרוטות עלובות אשר בוודאי לא יעלה בידי לעשות משהו בסכום כזה... לא ידעתי את נפשי- מה אני אמור לעשות במצב כזה, ובצר לי פניתי בלב שבור להשתטח על ציונו של הצדיק, סבי הקדוש רבנו חיים פינטו זיע"א. דמעות חמות נשרו מעיני כשנשאתי את תפילתי על ציונו הקדוש באומרי "הגעתי לכאן כדי לערוך הילולא דצדיקא לכבודך ולזכר נשמתך הטהורה, אנא בקש מבורא העולם שיסייע בידי להשיג את הסכום הדרוש להילולא מכובדת וראויה". לאחר שנשאתי את תפילתי מקירות ליבי- חשתי שאינני לבד, והוקל לי וכך בטחתי בהקב"ה שיחיש ישועתו בזכות הצדיק זיע"א.

נפניתי משם ושבתי לביתו של מר יוסף כנפו ז"ל שאצלו התאכסנתי, והנה עלה בדעתי רעיון. ניגשתי אליו וביקשתי ממנו הלוואה בסכום גדול מאוד של שני מיליון ושש מאות אלף דרהם...(מטבע שהיה נהוג במרוקו באותה תקופה) וערכו נאמד בכשלושת אלפים דולר של ימינו. אולם באותו הזמן נחשב סכום זה לעצום ביותר, ובסכום זה קיוויתי לערוך הילולא רבתי מכובדת ומפוארת. אך מר כנפו ז"ל טען כי אין בידו סכום כה עצום... למרות שנחשב לאדם עשיר, אך כפי הנראה הוא לא היה מעוניין להסתכן שמא לא ישוב אליו כספו, והבנתי אותו. שוב חזרתי להשתטח על ציונו של הצדיק זיע"א הסבא קדישא בדמעות ובלב נשבר וביקשתי "הלא כתוב מפורש בידינו שצדיקים במיתתם קרויים חיים, אנא ייתן לי הצדיק אות וסימן שהוא

פועל בשמים לעזור לי ולעמוד לישועתי לערוך את ההילולא רבתי במועדה, ולא יעזבני כך תוהה מה לעשות"... והוספתי והבטחתי באותו מעמד כי אם הצדיק זיע"א יפעל בשמים להושיעני, אזי מבטיח אנכי כי בכך אניח את אבן הפינה לזיכוי הרבים שאעסוק בו כל ימי חיי, ואפרסם את שמו של הצדיק זיע"א בכל רחבי תבל. בשווי מן הציון הקדוש, פגשתי את רבי יוסף כנפו ז"ל והוא העלה הצעה בפני ואמר "הבה ונרכוש כרטיס הגרלה (מעין לוטו) ואולי יחוס עלינו הבורא יתברך ונזכה, ובסכום זה נוכל לערוך את ההילולא לכבוד הצדיק כראוי". בתחילה דחייתי את דבריו על הסף, כי חששתי מאוד שמא לא נזכה וכך גם מעט הכסף שברשותי- המיועד לשוב לביתי, לא יישאר בידי. אולם לאחר שכנועים בלתי פוסקים מצידו של רבי יוסף ז"ל נעניתי להצעה בחשש מה, ורכשנו שני כרטיסי הגרלה כשאנו מעתירים בתחנונים לבורא העולם שהגורל בידי- שנזכה בסכום הגדול.

מספר שעות לאחר מכן, התרחש הבלתי יאומן- שני הכרטיסים שרכשנו עלו בגורל, כשכל כרטיס בפני עצמו זכה בסכום מדויק של שני מיליון ושש מאות אלף דרהם(!). והי הדבר לפלא עצום בעינינו עד כי נתחרטנו מדוע לא רכשנו עוד מספר כרטיסים... ובאותה שנה כמובן נערכה ההילולא ברוב פאר והדר לכבודו של הצדיק זיע"א. והאות והמופת הזה הוא שנתן לי כח, עוז ותעצומות להמשיך בהילולא הקדושה הזו, וכך מידי שנה מתקבצים ובאים להילולא רבתי זו- אנשים רבים למאות ואלפים מרחבי העולם, וגם שרי מלכות מרוקו- ה' יאריך ימיהם על ממלכתם, משתתפים עימנו במעמד הקדוש הזה באופן קבוע, וכולם זוכים לראות ישועות ונפלאות לרוב ונעשה מכך קידוש שם שמים גדול ועצום.

וכך אכן פניתי לקיים את הבטחתי הנרגשת על ציונו של הצדיק זיע"א- הבטחה מחייבת מאוד, שלעיתים חושב אני עד מה רב הוא כובד האחריות אשר נטלתי על שכמי. אולם כמובן הבטחה זו הבטחה, ואנכי מתמיד בסייעתא דשמיא עד עצם היום הזה, לקיימה כראוי כפי שאמרתי שאעשה.

וכשם שבהילולא הקדושה הזו ביקש ממני אבא זיע"א לעשות לזה רצף והמשך, כך לגבי כל דבר שבקדושה ובכל התחזקות רוחנית שהיא- יש חובה עלינו להמשיך את הדבר ואת העלייה ולהוסיף בה עוד ועוד ובכך לעלות בקדושה ובהרה מחיל אל חיל בעבודת ה' יתברך ולא להסתפק במועט בענייני רוחניות.

ומי ייתן ויזכנו ה' יתברך ברחמיו כולנו כאחד לשאוב מקדושת הימים הטובים הללו שפע של קדושה וטהרה למשך כל השנה כולה, אמן ואמן. •

עם כניסת השנה החדשה

הננו משגרים בזאת
את ברכותינו ואיחולינו קמיה,
רבני ואברכי המוסדות,
ולכל המסתופפים בחצרות מוסדותינו
ולכל ידידי תומכי ואוהדי בית
"אורות חיים ומשה"
ו"פניני דוד"
בארץ ובעולם ולכל עם ישראל

שתהא השנה
שנת ברכה והצלחה
שנת גאולה וישועה
שנת בריאות ופרנסה טובה

ונזכה כולנו לחוג את החגים הקדושים
הבאים עלינו מתוך שמחה והתעלות

שנה טובה וחג שמח!

מוסדות "אורות חיים ומשה" אשדוד
מוסדות "פניני דוד" ירושלים

בקודש פנימה

שיחה עם מורנו ורבנו
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בגיל 11.5 על רקע הישיבה בפובלין בצרפת

שיחה נדירה ומלאת
גילויים במעונו של
מורנו ורבנו הרה"צ
דוד חנניה פינטו
שליט"א

על ימי ילדותו ונדידתו
למקומות התורה • על
האב שלא השתתף בבר
המצווה • על הגעגועים
שהוקדשו ללימוד
התורה • בעקבות איזה
אירוע החל לעסוק עם
הציבור • כיצד מקרבים
• כיצד מחדירים אהבת
תורה • על דרכו בחינוך
בניו שיחיו • על אהבת
התורה בכל מצב • על
הקהילות בכל רחבי
העולם וצרפת בפרט

סיפורים מדהימים
וסודות כמוסים
המתפרסמים כאן
לראשונה - בשיחה גלוית
לב עם הרב שליט"א.

? צדיקי בית פינטו נודעו בעולם כולו בתורתם הגדולה, בהפגנתם במעשי צדקה וחסד, בכוח תפילתם ובהנהגת המון העם בעצה ותושיה. כבוד הרב שליט"א פתח לכאורה כיוון חדש תחום הקירוב וההחזרה בתשובה. מזה כמה עשרות שנים שאתם נמנים עם מנהיגי חיי הרוח בצרפת ובאירופה כולה. מזה שנים רבות שאתם מכתתים רגליכם בכל רחבי העולם כולו, בארה"ב, בקנדה, בארץ ישראל, בארגנטינה ובכל מקום אפשרי. אנשים המגיעים ממקומות רחוקים מאוד מעולמה של היהדות רואים בכם כתובת קבועה לשאלות ועצות. לפי מה שנראה בספרים משפחת פינטו פחות התעסקה עם האנשים שבחוץ, מדוע הרב התמקד בזה?

כדי להמחיש את העומד מאחורי קו הנהגתו פותח הרב בסיפור על יהודי יקר המתגורר בצרפת, שבעבר לא שמר על קדושת השבת. הוא היה עושה שבתו חול באורח קבע מבלי לטעום אף פעם מקדושת השבת.

באחד הלילות הוא חלם שהוא רואה את דמותו של רבי חיים פינטו זיע"א. בחלומו רבי חיים דיבר איתו בחומרה רבה, "אתה מצער אותי ומצער את ההורים שלך" אמר לו, הוריק נמצאים לידי והם מצטערים מאוד בגינם של מעשיך, די! מספיק! תחזור בתשובה!"

"חלומות שווים ידברו" ביקש האיש לפתור את עצמו, אך החלום חזר ונשנה ובכל פעם הוכיחו רבי חיים על חילול השבת שלו. לאחר תקופה נכנע האיש והחל ללכת לשיעורי תורה, להתעמק ביהדותו. לאחר מכן אף חזר בתשובה שלימה והחל לשמור שבת על כל הלכותיה. מזה כעשר שנים הוא מקפיד לעלות מידי ראש חודש על מטוס בדרכו למוגדור, שם הוא משתטח על קברו של רבי חיים מתוך הכרת טובה עמוקה על כך שהוציאו ממעמקי התהום והשיבו ליהדותו. לפני מספר חודשים הוא חלם שוב את רבי חיים פינטו. הפעם רבי חיים האיר לו פנים ואמר לו "יש לך משקפיים חדשות". היהודי ענה לו "כן, עכשיו אני רואה יותר טוב מפעם". כמובן שמשמעות הדברים ברורה במובנם הרוחני, רבי חיים שב ואמר לו "אתה רואה! לקח לך 10 שנים כדי שתראה טוב..."

אני חושב שעלינו לנצל את המעמד שיש לנו כצאצאי רבי חיים זיע"א, מאחר

ויש לנו מעמד וזכות אבות עלינו לפנות לאנשים ולומר להם, "תניחו תפילין, מקווה, תתחזקו במצוות" אין מי שאין לו בעיות, באפשרותנו לומר ליהודי שכזה "יש לך בעיה? אולי תיתן משהו להקב"ה?"

? הרב לפעמים גם מתנה את קיום המצוות בפתירת הבעיות?

המילה 'תנאי' אינה מתאימה, אני לא כופה ואף פעם לא כפיתי על אף אחד לעשות משהו. אני כן אומר לאנשים "חבל! אם אתה כל כך רוצה לבקש טובה מהקב"ה - תעשה גם אתה משהו בשביל הקב"ה".

? שמעתי שהרב נותן מעין סגולות "רוצה ישועה? תלמד כך וכך".

אני תמיד אומר להם, אם זה לא יצליח, אל תאשימו אותי, אני רוצה שאתה תעשה את שלך ואני אשתדל לעשות את שלי, אני רוצה שתהיה לך אמונה בהקב"ה.

יהודי יקר (ממוצא סורי) המתגורר בברוקלין הגיע אלי לאחרונה ובקול צעקה רמה הכריז "באתי לומר תודה להקב"ה!" ליהודי הזה לא היו ילדים ובא אלינו לבקש ברכה, ברוך ה' נולדה לו בת. לפני כמה שבועות הבת טבעה בבריכה. מצאו אותה לאחר זמן ממושך כאשר היא כבר צפה על המים. עד שהגיע האמבולנס כבר קבעו את מותה. היהודי הזה זכר את דברי האמונה שאמרתי לו בכל הזדמנות, הוא התחיל לצעוק, "ריבונו של עולם! נתת לי מתנה כדי לקחת אותה ממני? אנא ממך ה', עשה בכוחך הגדול שהיא תתעורר!"

והיא התעוררה!

כשהוא סיפר לי זאת בהתרגשות אמרתי לו "אשריך! ברגע אחד הפכת לתנא גדול המסוגל להחיות מתים בכוח אמונתו הזכה" בתוך כדי דיבור הוספתי לעודדו שיוסיף להתחזק עוד ועוד בתורה ומצוות.

כך הדרכתי גם את בני היקרים שיחיו לקרב כל יהודי באשר הוא עם חיוך ועם הרבה הרבה אהבה. גם אם היהודי הזה מגיע מהמקומות הנמוכים ביותר, אפילו אם יש על גופו כתובת קעקע או כל סממן אחר - רק אהבה!!

הרב מדבר על אהבת כל יהודי ואני נזכר באותה הזדמנות שבה שוחחתי עם בנו, הרב"ג רבי רפאל שליט"א ושאלתי אותו "מה הוא סוד כוחו של מור אביכם שליט"א?" רבי רפאל חיך וענה בדיוק

במילים הנשמעות כעת מפי הרב עצמו "הם כמו אחים שלנו - אנחנו אוהבים אותם!" והנה ראו זה פלא, כאשר שאלתי גם את מר גבי אלבז, נשיא הקהילה בעיר ליון שבצרפת, מהו, לדעתו, סוד הצלחתו של הרב בקרב קהל צאן מרעיתו, הרהר מעט ומיד השיב אף הוא במילה אחת: "אהבה!" - מתברר שדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב ואהבתו הגדולה של הרב אכן מוצאת מסילות לליבות האנשים.

רק תורה

זכיתי לשהות יחד עם הרב במשך שבת ההילולא במוגדור שבמרוקו. לאורך כל השבת ובימי ההילולא עקבתי אחר שיחו ושיגו של הרב, ישבתי על שלחנו האישי של הרב בסעודות השבת, התבוננתי בהליכותיו מקרוב ואף האזנתי לבין השיטין שבדרשותיו ודברי הדרכתו - שנאמרו בציבור וליחידים.

במהלך כל הזמן שמעתי, ראיתי וחשתי כיצד הרב מכון את כל דבריו לכיוון התורה. "לימדו תורה, השתתפו בשיעורי תורה, השקיעו עצמכם וכוחכם בתורה" חוזר ואומר הרב באינספור וריאציות.

? כשהרב מדבר על תורה הרב נראה כמו...שיכור מדברי התורה, מאהבת התורה (הרב מחייך למשמע ההגדרה ומהנהן בראשו לאישור). בלי שכל וגשמיות ובלא הגיון - רק תורה! מהיכן הרב לקח את הנקודה הזו?

הרב נאנח ומפליג לימים אחרים: מהיכן קניתי את אהבת התורה? איך אפשר אחרת? אני זוכר את מסירות הנפש שאבא זצ"ל עשה בשבילנו, כדי שנלמד תורה ומולה אין אפשרות אחרת. כתוב: "שיויתי ה' לנגדי תמיד", יחד עם זאת עומד למולי כל העת זכרון דמותו של אבא, מסירות נפשו של אבא ששלח אותנו בגיל צעיר מאוד ללמוד תורה בארץ אחרת. מו"ר אבי זצ"ל כבש את רחמיו ואת געגועיו יחד עם מרת אמנו כדי שנוכל ללמוד תורה במקום תורה. זה היה קשה בשבילנו בתור ילדים ואני בטוח שבשבילו זה היה עוד יותר קשה מאחר ואנחנו נסענו שלושה ימים ברכבת, העיסוק בנסיעה, הנופים המתחלפים וכל ההמולה שמסביב משכיחים מעט את הגעגועים, אבא, לעומת זאת, ישב בבית וחשב עלינו.

זוהי הסיבה לכך שרק מצאצאיו יצאו ממשיכי דרכם של אבותינו הקדושים, מבני משפחתו של מו"ר אבי זיע"א ישנם עוד רבים הנקראים בשם

רצייתי שאנשים ינסקו את ידי, לא הרגשתי שאני כדאי וראוי לזה. לא הבנתי מה זו ברכה, למה צריך ללכת לאדם לקבל ברכה או ייעוץ כי בישיבה לא הכרנו בכלל את עניין הברכות ("הייתי קצת ליטאי בנושא הזה" מתחייך הרב לרגע, "הרבנים בישיבה היו מברכים אותנו רק ב'גוט שבאס' וזהו...") לא ראיתי כל תועלת בכיוון הזה.

שנתיים נלחמתי עם עצמי, לא ידעתי מה לעשות, עד שאירע מעשה שזעזע אותי, עבורי הוא היה סימן ורמז מהותיים מאוד למה שנכון וראוי עבורי: אשה שבתה שכבה על ערש דווי, מחוסרת הכרה, החליטה משום מה שאני הוא האיש שבכח ברכתו יהיה השליח לעורר רחמי שמים לרפואת בתה.

היא פנתה אלי בבקשה שאברך את בתה, משסירבתי הפכה הבקשה לדרישה נחרצת ולאחר מכן אף לתחנונים. בשלב מסוים היא הודיעה לי שאם אינני מברך אותה והיא תמות – "אתה אשם!".

משהבחינה שעודני מפקפק הצהירה ברוב רגש "אם ברכתך תתקיים והיא תקום ממיטתה, אני מתחייבת לערוך סעודה גדולה לעילוי נשמת רבי חיים פינטו זי"ע"א. באותו הרגע יצאה מפי התשובה "אז תכניני את הסעודה!". זה נראה בעיני כצחוק.

בהגיעה לביתה הודיעו לה שבתה הרגע התעוררה בתה ושבה להכרתה. לאחר תקופה קצרה קמה בתה ממיטת חוליה והבריאה לחלוטין והאם מיהרה לקיים את נדרה לכבוד רבי חיים פינטו. היא ערכה סעודה גדולה והזמינה אותי להשתתף בה. בהגיעי למקום נדהמתי למראה האולם המלא מפה לפה, אנשים רבים החליטו שברצונם לקבל ברכות בזכות אבותי הקדושים.

מאותו אירוע "נכנעתי" לרצונו הקדוש של אבי מורי זי"ע"א והחלתי לעסוק בקירוב אחים יקרים לאביהם שבשמים. מבחינתי הכל התחיל מצחוק, אך ברוך ה' מה' כונונו מצעדי גבר.

מגנט חזק

הרב החל, ואף המשיך לעסוק בקירוב, מאז אותם ימים זוכים אלפי יהודים בכל רחבי העולם לשמוע את דברי קודשו. מתוך התבוננות קלה בקבוצות הצעירים שהגיעו מצרפת, באורחותם ושיגם, ניתן להבין בבירור כי זה מקרוב באו. עד לפני זמן קצר ביותר שקועים היו בעולמות אחרים לגמרי. "מה מביא אותם לשמוע?" תהינו בקול, "האם אכן הם באים עם נכונות ממשית לשנות את אורח החיים?"

הרב בן 12 שנת תשכ"ב ליד ר אברהם יפאן זצוק"ל
תלמיד הסבא מנוברדוק כשביקר בישיבה בצרפת בארמונוטיאר

ודעת. את אבא לא ראיתי במשך 8 שנים רצופות!

היום יש אוטובוסים שבאמצעותם ניתן להגיע בקלות מעיר לעיר. לכל בחור מוצעת ישיבה ומקומות תורה רבים במרחק נסיעה ולעיתים גם במרחק הליכה. באותה תקופה היה עלינו לנסוע מרחק של שלושת אלפי קילומטר, כדי להגיע לישיבה.

איך ילד מצליח להתמודד מול כל אותם קשיים, מול כל הגעגוע הנורא הזה לבית אבא, לחיק המשפחה, לחום והאהבה של אמא?

אין ברירה! אבא חינך אותנו לכך שזהו יעודו של יהודי בחייו. גם אם לא הבנו במאה אחוז בתקופה הראשונה - זה היה כמו 'מתוך שלא לשמה בא לשמה'.

מה' כונונו

הרב שותק מעט, שוקע בזיכרונות, ניתן לחתוך את הדממה בחדר קודשו של הרב בסכין. ניכר שעד היום הוא משחזר את אותם רגשות וגעגוע, את עוצמת הניתוק בגיל צעיר כדי לגלות למקום תורה.

לפתע מתנער הרב מהרהורי ומשתף אותנו בנקודה אישית מאוד בקורות ימי חייו: בהיותי בגיל 28 הגעתי לפרשת דרכים בחיי. לא ידעתי במה לבחור - האם אהיה בעל בית פשוט או שמא אמשיך את זכות אבותי. רצונו של אבא זצ"ל היה שאמשיך את דרכו, ואני העדפתי להיות 'בעל בית' - ליהנות מיגיע כפי ולעבוד את בוראי בפרטיות.

הרב מספר את הדברים בפשטות, כאילו ומדובר על משהו אחר, שאינו נמצא בחדר. בענותו הרבה מנסה הרב להסביר כי "לא

המשפחה 'פינטו', אולם רק מבניו ישנם הממשיכים, כל אחד בדרכו הקדושה, (בני איש אחד נחנו!) את מורשתה האמיתית של המשפחה. אהבת התורה שהיתה לו, מסירות נפשו, היא שהחדירה בעצמותינו את כוחו הגדול.

מדוע הוא לא הותיר אתכם ללמוד במרוקו, מה פסול הוא מצא בשיטת הלימוד המרוקאית?

לאבא ע"ה היתה הערכה גדולה לשיטה הספרדית, גם אני הקטן דוגל בפשט, אני לא איש פלפול למרות שגדלתי בשיטה הליטאית. מורי ורבי - הגאון רבי חיים שמואל לאפיין זצ"ל היה פשטן גדול, הוא היה תלמיד חכם עצום, גאון, ענק - אבל פשטן. הוא היה חוזר על הרש"י פעמים רבות מאוד. אולם במרוקו של אותה תקופה כמעט לא היו ישיבות ספרדיות, לכן אבא אמר אם כבר אני שולח אותם - שיצאו ממרוקו.

מלבד זאת היתה סיבה נוספת, מהותית מאוד: היה זה בעיקר כדי להרחיקנו מהנסיגנות הגדולים שנטמנו לילדים ובני הנוער על ידי האליאנס.

ובישיבה - איך התגברתם על הריחוק מהבית?

בגיל 9 עזבתי את הבית לצרפת - עד גיל 13. בהיותי בגיל 13 הגיעה מרת אימי אלי לישיבה כדי לערוך לי בר-מצווה. באותה בר-מצווה לא היה מנין, לא היתה לי חליפה חדשה וכך גם כובע לא היה. לאחר הבר-מצווה אמא אזרה כוחות נוספים ושלחה אותי לאנגליה לקנות שם תורה

**מו"ר אבי זצ"ל כבש את רחמיו
ואת געגועיו יחד עם מרת אמנו
כדי שנוכל ללמוד תורה במקום
תורה, ושלח אותנו בגיל צעיר
מאוד ללמוד תורה בארץ אחרת**

הרב מגלה כי רבים מהם קיבלו רקע מקדים במקום מגוריהם. רובם בפר"ז. כולם מגיעים עם רקע מקדים של אהבת התורה ואהבת ה' מוחשית" אומר הרב. חלק מבני אותן קבוצות הצטרפו לאחת או יותר מנסיעותיו של הרב הנערכות בחודש אלול לקברי צדיקים. בשנה שעברה נסע הרב ללובלין, לציון המהרש"ל, הרמ"א, החפץ חיים, הגאון מוילנא, המגלה עמוקות, הבעל שם טוב, בעל התניא ועוד.

"זה זמן של חיזוק לכולם" אומר הרב, ומדגיש כי במהלך ימי הנסיעה נמסרים שיעורי תורה רבים מידי יום, וכך "זהו למעשה מסע של תורה".

ובכל זאת, מה גורם לבחור צעיר שלומד בתיכון או באוניברסיטה בצרפת לבוא לשמוע שיעור תורה מהרב?

זה עלול להישמע משעשע מעט, אך כשמונים אחוז מהצעירים בקולג', באים אלינו לקבל ברכה להצלחה בלימודיהם. אני מקבל אותם במאור פנים ואומר להם "תנו לי שעה בשבוע ואני אברך אתכם". הם מגיעים, טועמים ו...נשארים לעוד ועוד שיעורים.

מה הם אוהבים לשמוע? הלוא כדי שאותה שעה תמשוך אותם לעוד עליה להיות כמו מגנט חזק - בעלת תוכן מושך במיוחד?

כל השיעורים שלנו הם מסיבי לציר המרכזי של אהבת התורה ואהבת ה'. אלפי נושאים שכולם סובבים והולכים סביב הציר הזה בלבד. אנו משתמשים רבות בנטילת דוגמא מהאבות הקדושים - מאיך שהם עבדו את ה'. הדוגמאות הללו קונות אל ליבם של הצעירים, הם חשים לפתע שהנה הם בנים של אנשים גדולים מאוד.

הנה סיפור טרי מהשבוע שעבר: הסטודנטים היהודים בצרפת מתמודדים רבות בלימודיהם. רבים מן המורים והמנהלים לוקים בשנאת ישראל ועל כן הם קובעים את המבחנים החשובים והמשמעותיים בדווקא בשבתות, ביום כיפור, בראש השנה, בשבועות, בפסח. הם רואים שהיהודים מצליחים בלי עין הרע ובקנאתם מבקשים להכשילם.

אחד מהיהודים שהתקרבו על ידינו לבורא העולם, הצליח בכל זאת והתקדם בלימודיו עד שהפך להיות קרדיולוג. בעייתו הקודמת התגמדה לעומת זו הנוכחית - הוא אינו מוצא עבודה שבה יוכל להימנע מחילול שבת.

בגיל 14 בישיבה סנדלר באנגליה

בר מצווה של כ"ק הרב שליט"א עם בני המשפחה בצרפת וזה היה כשרבי משה אהרון זיע"א היה בהסגר

בגיל 9 בדרך
לתחנת הרכבת
בדרכו לישיבה בצרפת.
הנסיעה היתה לוקחת 3 ימים
3 לילות ברכבת וליווה אותם
הרה"ג ר' משה איבגי שליט"א

קושיית רבי עקיבא איגר במחיר מליונים

בתחילת הדרך אנו כן מדברים על אמונה, אבל מהר מאוד עוברים לחלק המעשי.

"ויאמינו בה' ובמשה עבדו" - מה זה "משה"? זו התורה!

כשיש לאדם אמונה בה' חייבים להמשיך מהר הלאה ל"משה עבדו", ללימוד התורה!

לרוב היהודים בצרפת כבר יש רקע של אמונה, חבל לבזבז את הזמן, יש להתמקד בתורה.

בארץ ישראל - לשם ההשוואה - משקיעים רבות בארגוני הקירוב, בהרצאות ובסמינרים, בנושאים כמו אמונה והוכחת עקרונות היהדות. מדוע אתם אינכם עוסקים בזת כמעט ומתמקדים בעיקר סביב לימוד התורה?

במהלך השיחה עתירת הגילויים שמענו מפי הרב התבטאויות רבות, מטלטלות ומרגשות. לא את כולן ניתן לגלות, אולם הנה כמה מהן, הנקודות שמהן ניתן ללמוד ולהתחילים:

על מעצבי דמותו הרוחנית בימי צעירותו

מרביתנו קיבלנו הכוונה לחיים, יחד עם הרבה אהבת התורה ויראת שמים. ממורי ורבי הרב שמאי צאהן עליו השלום קניתי הרבה רק בזכות ההתבוננות בו ובאורחותיו. אני היום בשנות השישים לחיי ועודני אומר "מי יתן לי ואחזור אחורה, ללכת לישיבה רק כדי לשמוע את קולו של רבי שמאי המכריז בקול אדיר כשהיה מתפלל תפילת שחרית והיה מזכיר את המילה "מלך" בראש השנה, היה כל גופו מלא צמרמורות, תפילתו היתה כל כולה מלאה יראת שמים. מי יתן לי ואחזור אחורה, רק כדי לראותו עושה את ההשתחויה ביום כיפור. הוא התקשה מאוד להשתחוות, אך בכל זאת עשה זאת, מלוא קומתו! אלה הם דברים שלא שוכחים, מסוג הדברים שנכנסים לעצמות. זה גם השכיח מאיתנו את הגעגועים להורים.

החזק במוסר

היו לנו רבנים טובים - רבי חיים שמואל לאפיאן זצ"ל, רבי שמאי צאהן זצ"ל, 'רבינו' גרשון ליבמן זצ"ל, הרב הגאון רבי בנימין קופמן שליט"א. קיבלנו מהם הרבה דרך בלימוד המוסר, בהרבה אהבה הם הנחילו לנו את אורחות החיים הנכונים. זכיתי לקבל מכיוונים רבים את חוכמת המוסר. קיבלתי רבות ממרן הגרא"מ שך זצ"ל בשיטתו של ר' ישראל סלנטר, אך שיבדל לחיים ארוכים אני אוהב מאוד גם את המוסר של הגאון הגדול מרן הרב עובדיה יוסף שליט"א את המתקנות וצורת ההגשה שלו. מכל אחד מהגדולים הללו נבנה אצלי הרבה מאוד.

מסורת אבות ומסירת התורה

בכל שנות צעירותי למדתי וקיבלתי אצל גדולי התורה הליטאים. מגיל רך יחסית לקחו אותנו לישיבות אשכנזיות, וזכינו לקבל שם הרבה מאוד מהרבנים בישיבה. הם היו מגדולי התורה של אותו דור, מעטים הם הרבנים בדורנו שבקנה המידה שלהם.

רק כשהתבגרתי חזרתי להיות "ספרדי". בקהילות הקודש שאליהן הגעתי בשנים שלאחר הישיבה חזרתי שוב למסורת אבותיי גם בנוסח וההנהגה.

על הגאון הגדול רבי חיים שמואל לופיאן זצ"ל

ר' חיים שמואל מלופיאן, היה בנו של ר' אליהו לופיאן, זכיתי לשמשו במשך 3 שנים - עד שיצאתי מהישיבה. ראיתי מקרוב בכל הנהגותיו וזכורני שבכל פעם נדהמתי מחדש לראות כיצד בעת שהיה פותח ספר, בכל פעם, היה הספר נפתח לו בדיוק בעמוד המבוקש!

פעם אמר לי רב גדול ששאלו בהתפעלות על כך, אך הרב זצ"ל ביטל את הדברים בפשטות. "נכי זה נס?" תמה, ממה יש כאן להתלהב? זה כלום! אמר בפשטות, בענווה, "העיקר ללמוד, להבין".

לאחרונה, אחרי שלוש חיפוש מצא עבודה שבה ישתכר כראוי. השבוע הראשון עבר בטוב, בשבוע השני הודיעו לו לפתע "אתה חייב לבוא בשבת". הוא נדהם, אך השיב בשלילה מוחלטת. "אני מעדיף להישאר עני, למרות כל שנות הלימודים שהשקעתי, העיקר לא לחלל שבת".

עבורנו היה זה סימן שברוך ה' הצלחנו להכניס בו אהבת ה' עד לכדי מסירות נפש. אחרת הוא היה הולך לעבוד בשבת. ישנו תלמיד אחר שזכה לחזור בתשובה שלימה בזכות השתתפותו בשיעורי התורה שלנו - מיכאל בן שושן שמו, הוא מתגורר במרסיי.

תחילת תהליך התשובה שלו היה באחת השבתות. באותה שבת הוא חזר לביתו לאחר השיעור שבו דיברתי במילים חדות על נושא שמירת השבת. "בשביל מה עורכים בר-מצווה בטקס כה גדול, בהוצאה כל כך גדולה, בעוד שלמעשה לא שומרים אחר כך מצוות ולא שומרים שבת?" כך אמרתי באותו שיעור והוא הזדעזע. הוא צעד עם אחיו ברחובה של עיר ושיתף אותו בתוכן השיעור. "נראה לי שהרב מגזים בדבריו, הוא דורש מאיתנו יותר מידי, איך אפשר לשמור שבת בצורה כה מוקפדת?" תהה באוזני אחיו, "האם באמת אין כל ערך לטקס הבר-מצווה שלנו?"

לפתע נשבה רוח עזה במקום והעיפה את הכיפה שנותרה על ראשו מהשיעור. היא התעופפה אל מתחת לגלגלי אחת המכוניות החונות בצד הכביש. כשהתכופף להרים את כיפתו הבחין לפתע בכיפה נוספת המונחת לידה. "ראה שכן יש לנו יתרון" אמר מיכאל בצחוק לאחיו "אנחנו כן מתכופפים לאסוף את הכיפה שלנו - בניגוד למי שהותיר את שלו כאן, מתחת למכונית ברחובה של מרסיי". אחיו חיך ואמר "לי אין כיפה על ראשי כעת, תביא לי את הכיפה השנייה ואחבוש אותה".

הכיפה השנייה הורמה ושניהם נותרו על מקומם כהלומי רעם: הכיפה שהמתינה להם מתחת לרכב נשאה את הכיתוב "מזכרת מבר-המצווה" ומשהו בה היה מוכר היטב לשניהם - היתה זו כיפה משמחת בר המצווה של האח! אירוע שנערך לפני שבע שנים ועד עתה היה עבורם טקס חסר תוכן ממשי! כעת נשאה הכיפה עליה את אותה משמעות חסרה, באותן שניות הרות גורל, קיבל הכיתוב שעליה מוחשיות אחרת, מדהימה בעוצמתה.

באותו אירוע טולטלה נשמתם, הם חזרו בזכותו בתשובה גמורה.

בהיותי בצרפת הצביעו בפני על 'גבי' - אחד מתלמידי הרב המגיע ממחוזות אחרים ברוחניות, עודנו ממשיך לעסוק בפרנסתו מידי יום אך מוצא את הזמן גם לשבת וללמוד כשש שעות בכל יום. איך מביאים בן אדם כזה למצב שהוא ילמד שש שעות ביום?

בגלל שהוא ראה מה זה כוח התורה - יש לו אהבת התורה. בבעלותו מתנהל עסק גדול ובאחד הימים עמדה על הפרק

עיסקא גדולה, מהרגע להרגע, שעבורה היה עליו לסגור את הגמרא ולהפסיק מקביעותו לזמן ארוך. הוא ניגש אלי בשאלה "מה אעשה? יש לי עסק ואני חייב לנהל אותו, אם אמנע מאותה עיסקא אפסיד הרבה מאוד. אך יש לי גם חברותא". עניתי לו שיחליט לעצמו "אינני רוצה שתימנע מהעסק ומחר תתחרט ותפנה אלי אצבע מאשימה שבגללי הפסדת עסק", אמרתי לו "אתה גדול, אתה יודע מה זה 'תורה' - יש לך קביעות

בכל בוקר, אתה יכול להחליט לבד!" הוא הסתכל עלי, הבין את 'בין השורות' שבדבריו, והכריז ברוב תעצומות "נשאר!!"

העומדים מולו כעסו ופנו לדרכם אך על פניו לא ניכרו אותו חרטה ולו לרגע דל.

בצהרי אותו היום הם חזרו. מוכנים לתנאי או חשוב מכך - לסדר יומו. הוא יצא נשכר מכל הכיוונים, כאשר העסק הצליח מעל למשועה, אך הוא עמד בניסיון הגדול ולא ביטל מתלמודו.

החלק המדהים ביותר בסיפור הזה הינו שבאותו היום, בשעות שלאחר הויתור הגדול, זכה אותו יהודי לתרץ בלימוד - הלימוד שהיה כרוך במסירות נפש - את אחת מקושיותיו החמורות של רבי עקיבא איגר!

איך מחזירים באדם כזה את האהבה הזו לתורה, עד שהוא יוכל להכריע בעצמו שאלה כה גדולה? כיצד מכניסים בו את זה?

זו אכן השקעה גדולה, השקעה של אהבה, מתמסרים אליהם ומראים להם כמה שאוהבים אותם.

מדברים עמם על הקדוש ברוך עד שהם מרגישים שהוא האבא. אחר כך לא שואלים בן "האם אתה אוהב את אבא שלך?"

אנחנו מרגישים את האבא באופן מיוחד בראש השנה וביום כיפור, אך החוכמה היא לחוש זאת בשאר ימות השנה.

כך קיבלנו גם אנו מרבתינו בשיבה. בשיבה לא היה מזג ולא אוכל בשפע, לא תפוחי אדמה ולעיתים קרובות אפילו לא לחם.

זכור לטוב מורנו ורבנו הרב שמאי צאהן עליו השלום שהיה נודד ממקום למקום, הוא לא היה אדם בריא, את רגליו החולות היה מכתת ממקום למקום כדי להביא לנו אוכל, אך המצב היה קשה ולא היה בכך די. בחורף, כשהקור חדר לעצמותינו ולא היה במה להתכסות שמנו עלינו את המזרון בשביל להתחמם. עם כל זאת חשנו שמתוק לנו בשיבה, למרות כל הקשיים למדנו תורה בהתמדה, חווינו על בשרנו את ה"פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן" ועם כל זאת זכינו לעמל התורה כי קנינו את אהבתה, אהבת התורה חדרה לעצמותינו ולכן הכל התגמד מולה.

ועוד תורה

הרב מדבר בלהט, שוב אני מוצא שחזרנו לדבר על אהבת התורה והנה שוב הרב מדבר במוחלטות טוטאלית,

כשהיה הולך בבית המדרש, היה עובר בין הבחורים וכדי שלא להפריע היה פוסע לאט לאט. אם מי מהתלמידים היה מבקש לקום מפניו היה מורה לו בחדות "שב! אל תקום! תמשיך ללמוד". גם עבודתו האישית בשבירת התאוות היתה מופלאה, אף פעם הוא לא היה מסיים את הקפה ואת העוגה שלו. תמיד אני הייתי מסיים את פרוסת העוגה שלו.

שלי ושלכם

בשלב מסוים חשבתי להפסיק את עיסוקי עם הציבור למען חינוך ילדי. התייעצתי על כך עם הגאון רבי משה סלובייצ'ק ז"ע"א מציריך, הייתי מאוד קרוב אליו.

הוא אמר לי "רבי דוד אם אתה לא עושה את זה, אין מי שיעשה את זה", "ומה עם הילדים שלי?" שאלתי, והוא ענה "אתה מטפל בבניו של הקב"ה - הקב"ה יטפל בבנים שלך! כך החתם סופר אמר".

ואכן, שבתי להתמסר לבניו של הקב"ה בזכות התמסרותה של רעייתי - הרבנית תליט"א. באפשרותי לומר עליה את דברי ר' עקיבא על אשתו: "שלי ושלכם, שלה הוא". אני נוסע לפעמים לחודש, חודשיים, עבור זיכוי הרבים, והיא זו שעסקה תמיד בחינוך הבנים. בזכותה התקיים אצלי מה שאמר החתם סופר "מי שעוסק בצרכי ציבור, הקב"ה מטפל בילדים שלו"

בלי פרוטקציות

בהגיע הבנים לגיל הישיבות התייעצתי עם גדולי הדור - מרן הרב הגאון הרב שטיינמן שליט"א, הרב מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל, הרב קנייבסקי שליט"א. ביקשתי לעלות ארצה לשלוש שנים, כדי שילמדו כאן בישיבות, מבלי שיפריעו להם טרדות חיצוניות. כאן אף אחד אינו מכיר אותם, הרבנים אינם מכירים אותם, אין להם על מי להתפנק... אין פרוטקציות...

ברוך ה' אני שמח שעשיתי את הצעד הזה. אך לפני כן היו מהרבנים שהמליצו על הצעד הזה והיו שלא. הממליצים אמרו "אתה יכול להמשיך להפיץ תורה גם בארץ". כששאלתי "מה עם היהודים שם?" נעניתי "הם יראו אותך מגיע לארץ ויבואו אחריך".

היו גם ששללו בדאגתם לנותרים בצרפת.

ואלו שאמרו לי אולי לא יבואו, אז תשאר שם מה יהיה איתם שמה.

ואכן כשבתי לצרפת נזקקתי להשקעה רבה, לשחזר את מה שבנינו במשך שנים רבות, אך ב"ה שלא עזב חסדו מעימנו.

על בניו שיחיו

אצלנו בבית הם גדלו בצורה פתוחה - אני מספר להם הכל - זה חולה ולזה יש צרה (בלי שמות כמובן). מאז ילדותם לימדתי אותם, שידעו את הבעיות שיש לדור. כל דור ובעיותיו, הם גדלו עם זה, מתוך רצוני שילמדו להתמודד. ברוך ה' שצדקתי בזה כי למעשה רבים מהצעירים ניגשים לשאול ולהתייעץ איתם בדווקא (חוץ מענייני צניעות שהם מפנים אלי).

ומתקן נעליים. ר' ישראל פנה אליו ואמר לו "עד מתי אתה עובד, הלא כבר מאוחר!" ענה לו הסנדלר "כל עוד שהנר דולק - אני ממשיך לתקן".

ר' ישראל סלנטר התחיל לבכות ואמר "כל עוד שנר חייו של האדם דולק, כל עוד הוא חי - יש לו עוד לתקן ולסדר".

הרב מתחייך לפתע ומנסה להמחיש עד להיכן מגיעים הדברים: לפעמים אני אומר להקב"ה, "תן לי את כל הכסף שבעולם ותראה מה אני אעשה איתו, תעשה אותי אפוטרופוס על הכסף", ואכן, אם רק מוכנים להשקיע את הכוחות - באמת יש כל כך הרבה מה לעשות למען עם ישראל.

הרב מוסר שיעורים רבים, מתי הרב מספיק להכין את כל השיעורים הללו?

אני לא גאון, זו סיעתא דשמיא. בדרך כלל אני מכין והקב"ה עוזר.

כתוב משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וכן הלאה עד שמגיעים לאנשי כנסת הגדולה. ומה אחר כך? "הם אמרו שלושה דברים...", להיכן המשיכה התורה הזאת? פעם אמרתי - כנסת הגדולה זה כל עם ישראל, זה כל העם. עכשיו התורה נמצאת בידיו של כל יהודי ויהודי - בידיים שלנו.

מן הסתם כאשר אני בא ומוסר שיעור תורה ליהודי - גם לו יש חלק באותה תורה, היא רק נשכחה ממנו, כעת אני רק מזכיר לו, מחזיר לו בחזרה את אבידתו.

ומה עם 'מגלגלים זכות על ידי זכאי'?? טוב, ברוך ה' הודו לה' כי טוב.

בנין מרחוק יבואו

לפני מספר שנים עבר הרב להתגורר בארץ ("גדולי הדור הורו לי כך מסיבות שונות, בעיקר בשביל חינוך הבנים שיחיו בישיבות") ולאחר שלוש שנים חזר לצרפת.

ישנם צעירים רבים בארץ ובצרפת ששינו את כל אורחות חייהם בהשפעתו הישירה של הרב. במה שונים הצרפתים הצעירים מהישראלים - בנושא הקירוב?

גם כאן ישנם בלי עין הרע בעלי תשובה רבים, לבעלי התשובה בארץ יש משהו מיוחד, לפעמים יש לי רצון להשאר בארץ.

פה בארץ מי שעושה תשובה, עושה זאת בעוצמה אחרת, כיון שבארץ ישנם רבנים רבים, קברי צדיקים ומקומות קדושים

ישיבת סונדרלנד

ישיבת גייטסהד

עוף לא היינו אוכלים, שמא אכל משהו חמץ. היום יש לנו הכל בפסח,

גם הזמינות השתנתה לבלי הכר - היום נו

מכירים מכשירי תקשורת כה רבים - טלפונים סלולריים, פקס, אינטרנט ומה לא. אלו שחוזרים בתשובה משליכים כל כך הרבה! עוזבים את כל ובאים לקיים תורה ומצוות שמנתקים אותם מכל אותם החיים שאליהם היו מורגלים.

הנר דולק

בשבת ההילולא שנערכה במוגדור נדהמתי לראות את הרב עומד, בסעודת ליל השבת, במשך שעה ארוכה מאוד, מול טורי האנשים שבאו לקבל 'לחיים' ולהתברך ב'שבת שלום'. המחזה שב וחזר על עצמו למחרת בעת סעודת הבוקר והפעם במשך זמן ארוך עוד יותר.

בתום אותה עבודת קודש ראיתי את הרב מתיישב מותש על מקומו, הרב הבחין במבטי ואמר לי "מה לא עושים בשביל שיחזרו בתשובה?"

בעת שיחתי עם הרב לא יכולתי שלא להעלות שוב את הנושא, הזכרתי לרב את אותה שבת (הרב הגיב בחיוך רחב) ושאלתי: עד כמה הרב מתמסר לאנשים הללו, ומקדיש עבורם? מהו הגבול?

אין תשובה על זה!

ר' ישראל סלנטר עליו השלום הלך פעם ברחוב ב-2 בלילה וראה אור דולק באחד החלונות. הוא התקרב וראה סנדלר יושב

ממעמקי ליבו הטהור. לפתע קוטע הרב באחת את דיבורו ומשנה מעט את הנושא.

דיברתי על אהבת התורה שקנינו מרבותינו בצעירותנו בישיבה, אומר הרב ומוסיף בענוותו, ברצוני לומר משהו שאולי אתם לא תסכימו איתי עליו, אך לדעתי הוא נכון מאוד: מדברים על ירידת הדורות, אך אני, מנקודת מבטי עומד ומשתאה, אשריהם של בני הדור הזה, אשריהם!

כל בר דעת רואה אילו פינוקים יש היום, איזה עולם הזה מחכה בחוץ בזמינות גדלה והולכת. למי שרק יחפוץ בכך יש מבחר עצום של מקומות שאליהם יוכל ללכת ולהתפנק, ללכת לבלות בהנאה רבה. הצעירים שאנו רואים אצלנו עוזבים הכל, משליכים בבזבז מאחורי גבם את כל הפיתויים ומגיעים ללמוד תורה! הם הולכים לישיבה!!!

אני עומד בכל פעם ונפעם - מהיכן יש להם הכוחות להתנגד לכל ההשפעה הזו? כשאנחנו היינו בגילם כמעט ולא היה לנו ממי להיות מושפעים לרעה, לא היו נסיונות כמו היום. מה היה במרוקו? כלום! לא קולנוע, לא ים, לא צניעות ולא אחוזים קטנים מהיצר הרע שיש היום. רק מי שהיה רוצה להמציא את היצר הרע היה מוצא אותו.

גם אוירת קיום המצוות מסיבית היתה ברורה וחדה - מי לא התכוון לפסח? חודש לפני פסח כבר היו מכינים הכל. היו מחמירים - היינו אוכלים רק תפוחי אדמה, תמרים וסוכר לא היו נכנס לבית ואפילו

הרב שליטא עם תלמידים בכולל הראשון בעיר ליון לפני 23 שנה

רבים. מה יש בצרפת? שאנז אליזה ופריז, מה יש בצרפת?

אפילו ישראלי שיגור בתל-אביב, ברחוב דיזינגוף, יכול לקחת ביום מן הימים את עצמו, לנסוע למירון ולהתעלות מאוד. אווירה של ירושלים מחכים, פה נמצאת הקדושה, מקום השכינה של הקב"ה. אין כמו כאן, מי שחוזר פה בתשובה כאן בישראל אשריו!

בה בעת חשוב לזכור כי כאן מגיע הכל בעוצמה. גם נפילה עלולה להיות קיצונית מאוד. מול הקדושה יש תמיד את הכוח ההפוך.

ראיתי לא אחת כיצד מגיעים אל הרב המוני יהודים מכל העדות והחוגים. ספרדים ואשכנזים, ליטאים וחסידים, קרובים ורחוקים. מצרפת, אנגליה, אמריקה ואפילו ממקסיקו ופנמה. כיצד נוצר הקשר עמם?

מזה שנים רבות שאנחנו נוסעים למקומות רבים בעולם כדי לזכות את הרבים, ברבות הימים התפתחו קהילות ברבות מן הארצות, כמו במקסיקו, בארגנטינה ובעוד מקומות רבים.

זכורני כיצד התפלאתי לראות כי מרבית הבאים אלי בתחילה בניו יורק היו...רפורמים! היום כולם אורתודוקסים.

צחוק נשמע בקולו של הרב בעת שהוא נזכר באנקדוטה משעשעת שהתרחשה בפעם הראשונה שהגיע לאמריקה: באותם ימים עוד לא ידעתי מה זה 'רפורמי'. זמן קצר לפני כן התחתנתי לאחר שנות לימודי בשיבה, וכלל לא ידעתי שישנו מושג שכזה. כשהגעתי לניו יורק הזמינו אותי לאיזה אירוע ולאחריו ניגשו אנשים לקבל ברכה. אחר כך ניגש אחד מהם והניח לפני צלחת "כבוד הרב יאכל בתיאבון" אמה הוא היה גאה בעצמו על כך שהוא מכבדני, אך אני תהיתי מה מונח לפני. מאוחר יותר התברר לי שהלה הניח לפני צלחת עם ... סרטנים.

חשבתי שאולי אלה הם סרטנים מפלסטיק, קישוט. נטלתי לידי את המזלג ותקעתי באחד מהם והנה הוא סרטן. לא ידעת את נפשי, "מה זה"? שאלתי אותו והוא ענה בשביעות רצון עצמית "זה טרי! זה של היום!" זמן ממושך לקח לי להסביר לו שזה אסור באכילה... הוא כלל לא ידע שישנם דברים שיהודי אסור באכילתם. מסכן, הוא היה רפורמי (וברוך ה' שלא נכשלתי...).

היה זה דור שבו אנשים גדלו מינקות כרפורמים, הוריהם הגיעו מאירופה שלאחר השואה מבתי חסידיים לכל דבר,

אך לא עמדו בניסיונות השואה ופיתויי האמריקניזציה. הם עזבו הכל. כשהם באו אלי כתבתי להם ברכה, אחר כך הם התחילו לבוא ולשמוע שיעורים, לאחר מכן הם הביאו עוד ועוד חברים וברוך ה' כולם התקרבו והפכו לאורתודוקסים.

אני מאמין

לסיום אני מרהיב עוז ושואל את הרב שאלה בדרך של "תורה היא וללמוד אנו צריכים":

בימי ההילולא הסתובבתי בינות להמוני המשתתפים ושמעתי מפי רבים (מאוד) סיפורי מופת, מקרים שבהם הרב גזר והקב"ה קיים. מהיכן הכח לברך אנשים, להבטיח להם, לומר להם יהיה טוב? הרב מיוחס אחר משפחת פינטו המעטירה מהיכן היה למשפחת פינטו כולה את הכוח לתת לאנשים את הכיוון?

כולנו אומרים את ה'אני מאמין'. יש 'אני מאמין' ויש 'אני מאמין'. יכול להיות אדם ששר 'אני מאמין' במנגינה יפה, אולם יש את ה'אני מאמין' המגיע הישר מליבו של האדם. ה'אני מאמין' שבא מהלב הוא מתוצרת האדם עצמו, האדם הוא שמייצר את זה בעבודתו האישית.

ר' מסעוד זוהר, היה הרב שלי והמשפיע שלי. הוא היה ירא שמים גדול, הרבה מיראת השמים שלי קיבלתי ממנו. הוא היה אומר לנו: דוד המלך אומר "ואני קירבת אלוקים לי טוב" – דוד המלך לא ביקש שהקדוש ברוך הוא יתן לו ניצחון על אויביו, לא ביקש עושר וכסף, הוא ביקש רק קירבת אלוקים. ומי שמבקש מקבל!!

מה פרושה של הבקשה 'קירבת אלוקים'? מה זה קרוב? הלוא הקב"ה יושב בשמים, לכאורה הוא רחוק. יש רחוק שהוא קרוב, ויש קרוב שהוא רחוק. מעלתם של הצדיקים הגדולים טמונה בעובדה שהם רואים את הקב"ה - שלכאורה באמת יושב רחוק בשמים – כמי שנמצא כאן קרוב. איך הם עושים זאת? אצלם אין שמים – וארץ, אלא "ומלכותו בכל משלה" - הקדוש ברוך הוא תמיד קרוב, גם למעלה וגם למטה גם פה וגם שם.

את זה אבותינו ביקשו ללמד אותנו באופן קבוע - להרגיש את הקב"ה בכל מקום. קשה להגדיר זאת במילים פשוטות, אולם ראינו נסים כה רבים, את שליטתו של הבורא בעולמו - עד שאי אפשר שלא להיות קרוב להקב"ה. איך אפשר להגיד אחרת?

מכח זה מגיעה המסירות נפש לרצון ה'. קשה לי לומר כמה שעות ישנתי השבוע, בשלושת השבועות האחרונים, אם אבא שלי זיע"א היה חי היום, היה אולי גוער בי בחריפות "דוד, אל תזניח את בריאותך"! אולם בכל זאת אני חושב תמיד "האם דוד המלך הסתכל על עצמו? האם המהרש"א הסתכל על עצמו כשהיה מניח את רגליו במים כדי שלא להירדם? החברותא של רבי חיים הגדול – רדי דוד חזן שהיה קושר את שערות ראשו לתקרה כדי שלא יירדם – האם הוא התחשב בצרכי גופו"? לא! כשאדם חש שהוא עושה את הדברים בשביל הקב"ה אזי 'קווי ה' יחליפו כח'.

עוד גל ועוד גל, גלים חולפים על ראשו של האדם, אך כשהוא עושה את רצון ה' אף גל אינו יכול לו.

זכות אבותי תגן בעדכם בעזרת ה'.

כשהמזל הולך לישון

סימנים רבים סובבים אותנו בראש השנה, כשהמוטיב המרכזי שבהם הוא המזל והסימן הטוב שילווה אותנו למשך כל השנה. כזה הוא גם מנהג השינה בראש השנה. (שי)נה טובה

השמש קורא בעוד לילה

לגבי ההשכמה בראש השנה, כותב רבי יעקב בעל הטורים (או"ח סימן תקפ"ד): "שחרית משכימין לבית הכנסת". מנהג זה מוזכר בספרי הפוסקים במרוצת הדורות הבאים. כך למשל כותב רבי אפרים זלמן מרגליות: "נוהגין ששמש ביהכנ"ס קורא בעוד לילה כמו שעה קודם עלות השחר, כדי שבעת האיר היום יהיו כולם בבית הכנסת, ויש לזרז גם הילדים מעת שהגיעו לחינוך שישכימו כמו כן".

וכן קובע רבינו יוסף חיים זיע"א בספרו "בן איש חי": "אין ישנים ביום ר"ה וצריך להיזהר שיתעורר משנתו בלילה קודם עלות השחר". ומנהג זה מוזכר בעוד ספרים אחרים. בכלל, כדאי לציין במסגרת זו, שישנם מספר ימים בשנה שבהם ראוי ונכון להתפלל בהשכמה. המקור לכך מובא בספר "מטה משה" לתלמיד המהרש"ל (סימן תתקנ"ח): "ומשכימין לבית הכנסת. והוא אחד מה' בקרים שמשכימים לתפילה, שנאמר ותפקדו לבקרים ולרגעים תבחנו: זה ראש השנה ויום הכיפורים, שבהם נפקדים כל מעשה אדם. הושענא רבא שנאמר, חדשים לבקרים רבה אמונתך. פורים שנאמר, לבקרים אצמית כל רשעי ארץ וזהו המן. ט' באב ה' זרועם לבקרים אף ישועתנו בעת צרה. סימן לדבר,

[מי שישן בראש השנה - ישן מזל] ולכן נזהרים שלא לישון בראש השנה".

עת התחלת הדין

למנהג זה שלא לישון ביום ראש השנה, כותב הרמ"א בהגותו "שולחן ערוך", כי "מנהג נכון הוא". ובאמת מנהג זה היכה גלים בקרב קהילות רבות שזוהרים שלא לישון בימי ראש השנה, ועם עלות השחר עומדים הכל להתייצב לעבודת היום, כי קדוש היום לאדוננו. המהדרין מן המהדרין מקפידים להתפלל בראש השנה עם נץ החמה כותיקין, משום ששעות אלו הם עת התחלת הדין והמשפט, ויש עניין גדול לעורר רחמים בתפילה. אך גם בתי הכנסת שלא מקפידים להתפלל שחרית כותיקין, מתחילין להתפלל בשעות המוקדמות של הבוקר, שלא כמו בשבת וביום טוב שמאחרין להתפלל. נהרא ופשטיה.

אגב, נעיר בשם הגרש"ז אוירבאך זצ"ל, שהמנהג שרבים נהגו להתפלל בראש השנה כותיקין, אין זה משום הא דאמרו בשם הירושלמי מאן דדמיך בריש שתא דמיך מזליה, דמשום כך אין צריך כלל לקום קודם עלות השחר או הנץ החמה, אלא יכול לכתחילה לקום משנתו כדרכו, כי כל זה נמשך אחר שינת הלילה ולא אמרו אלא בשוכב לישן ביום.

ימי הבראשית יש בהם סמל וסימן, כזה שהלב נמשך אחריהם ורואה בכל התחלה חדשה הזדמנות טובה להתחדש ולצפות לעתיד טוב יותר.

ימי ראש השנה, כשם כן הם, ראשיתה של השנה החדשה העומדת בפתח. וכיהודים מאמינים בני מאמינים, יודעים אנו כי הנהגת האדם בראש השנה יש בה ללמד על סדר התנהלותו בכל ימות השנה. כך למשל קובעים חכמינו במסכת בבא בתרא (דף קמז.) שאם יומו הראשון של השנה הוא יום חם - אזי ימות השנה הזו יתאפיינו בחמימות מסויימת, ובאם היום הראשון של השנה הוא קריר - כך יאופיינו ימות השנה הזו, בקרירות.

הדוגמא שנקטנו בה היא אמנם אוניברסאלית, אך המשמעות שלה שווה לכל אדם ואדם, לכל יחיד ויחיד בעולמו של הקב"ה, שביום ראש השנה דן ושופט את כל בראיו.

נדרשת מאיתנו אפוא, זהירות מעשית לימי ראש השנה. זהירות בהתנהגות בין אנושית, בקשר שבין אדם לחבירו, בין אדם לקונו ובעיקר בין האדם לעצמו.

כך מצטט רבי משה איסרליש, הרמ"א, בפירושו "דרכי משה" על הטור (או"ח תקפג): "בירושלמי [כנראה שהכוונה היא למדרש שמקורו נעלם - אמרי בינה] ראש השנה איתא: 'מאן דדמיך בריש שתא דמיך מזליה',

וישכם אברהם בבוקר. אברהם נוסרין: א' זהו ט' באב. ב' זו בריאת העולם, דהיינו ראש השנה שבתשרי נברא העולם. ר' רבה זו צומא רבה. ה' הושענא רבא. מ' מגילה, דהיינו פורים.

רמז בנוסח אחר מביא החיד"א בספרו "דבש לפי". אברהם ר"ת א"כה – תשעה באב. ב' ראשית, היינו שבועות, שבו ניתנה התורה שהתחלתה בראשית. ר' ראש השנה. ה' הושענא רבא. מ' מגילה.

כיצד המזל ישן?

הסמליות בהקשר שבין אדם שישן על מיטתו, למזלו שיהיה ישנוני ורדום במהלך כל השנה, טעונה הבהרה: שהרי 'מזלו' של האדם הוא בעצם מלאך ממלאכי הטוב העליון, שמלמד זכות וסנגוריה על האדם. וכיצד בכלל אפשר לומר ולקבוע שהמלאך ישן במשך כל השנה כולה?

את השאלה, כמו גם התשובה לשאלה זו, ניתן למצוא בדבריו של רבי מרדכי ב"ר שמואל אבד"ק ווילקאטש, בעל "שער המלך", הכותב על כך: "טעם למנהג שלא לישון בראש השנה דמין מזלא, האין שייך לומר דמין מזליה, הא מזליה דבר נש הוא מלאכי הטוב העליון, על דרך שנאמר כי מלאכיו יצוה לך הממליץ טוב עבורו. וכי שייך על מלאך לומר שהוא דמין? והענין כן הוא, שלעולם צריך להיות התעוררות מלתתא לעילא כדכתיב שובו אלי ואשובה אליכם, וצריך האדם לעורר את המלאכים הטובים והוא יתעורר מעלה למעלה. מה שאין כן אם הוא דמין וישן ואינו מתעורר מתתא אין התעוררות לעילא, וזה דקאמר דמין מזליה".

רעיון עמוק זה שבו המלאכים מעוררים רחמים כאשר העומד לדין עוסק בתורה ובתפילה, מביא גם ה"מחצית השקל" בהערותיו לשולחן ערוך (סימן תקפ"ג): "אם האדם עוסק בדברי תורה או בתפילה מעורר למלאך שלו למעלה להתפלל עליו, מה שאין כן כשישן אם כן גם בהיותו ער ובטל אינו מעורר המלאך".

כך גם כותב בעל השל"ה הקדוש (מסכת ר"ה, עמוד הדין): "לענין תקיעת שופר בחודש אלול ובראש השנה, כדברי הרמב"ם אף על פי שתקיעת שופר בר"ה גזירת הכתוב רמז יש בו, כלומר עורו ישנים וגו' ויהיו דברים אלה נמשכים למה שאמרו בירושלמי הך בר נש וגו'. ונראה דלאו דוקא ישן ממש אלא אפילו ער ויושב בטל ואינו מבקש על נפשו בתפילה ובתחנונים ישן מקרי, ואדם מועד לעולם בין ער בין ישן, אם אינו עוסק בתורה ובמעשים טובים, התעוררותו הזו יתעורר בכל יום מימי אלול בתקיעת שופר". בכיוון דומה צועד רבי יוזפא סגל קאשמין, בספרו "נוהג כצאן יוסף", בו הוא מצטט את המאמר של הירושלמי, וכותב: "לפיכך נוהגים שלא לישון בראש השנה, דמזל שלו

ישן ואינו יכול ללמוד סניגור בשבילו. ועוד דכשישן נשמתו עולה למעלה, ופן ואולי יתחייב בדין ויתעכב שם, אבל כשישן סניגור אע"פ דבלאו עלייתה יכול להקפיד עליו, הסניגור עוזרו לדבר בעדו".

כדאי להחזיר נשמתו?

טעם מעניין אחר למנהג שלא לישון בראש השנה, מצטט רבי שם טוב גאגין בספרו "כתור שם טוב", בשם זקני ירושלים: "ואני שמעתי מזקני ירושלים בהיותי עוד צעיר לימים טעם להזהר שלא לישון בראש השנה, משום שביום זה ספרי מתים וספרי חיים פתוחים לפניו, וכשהאדם ישן מפקיד רוחו ביד ה' כמ"ש 'בידך אפקיד רוחי', אז בית דין של מעלה שואלים זה לזה אם כדאי להחזיר נשמתו של זה, והיה כי יראו כי עונותיו גברו, אומרים כיון שכבר הנשמה היא מופקדת בידינו אין צורך להחזירה לו, ונמצא כי ח"ו לא יקום ממטתו אשר שכב עליה ב"מ".

מאידך, בעל ה"חוות יאיר" מפליג בספרו "מקור חיים" בנושא זה, והוא טוען שהטעם למנהג זה שלא לישון ביום ראש השנה הוא מפני החשש שהיושן יחלום חלום רע. וחלום רע הוא מורה על סימן רע.

לשיטה זו, כל הסימן הרע מתעורר דווקא אם היושן חלם בשנתו חלום שהוא בבחינת 'חלום רע', אולם אם הוא לא חלם כלל, או אפילו אם הוא חלם חלום טוב – לכאורה אין בכך כל סימן שמזלו ישן כל השנה.

ועוד טעם אחר מובא בספר "מטה יהודה" לרבי יהודה עייאש, בן דורו של ה"אור החיים" הקדוש זיע"א: "דכיון דקיימא לן דבימות החול אסור לישון ביום יותר משינת הסוס, שהוא שיתין נשמי. אף על פי שאין אנו נזהרין בשאר ימות השנה, ראוי לזהר בימי התשובה". לשיטה זו, ההקפדה שלא לישון במהלך היום, אינה אמורה דווקא על ימי ראש השנה, אלא היא נסובה על עשרת ימי התשובה בכללם. כפי שנזהרים שלא לאכול בעשרת ימי תשובה פת עכו"ם, ועוד חומרות אחרות שבמהלך ימות השנה לא כל כך נזהרים בהם.

יכול וצריך לישון

לעומת זאת, אנו מוצאים דעות שונות בהקשר לשינה בראש השנה. אולם קודם שנציין את דעות הפוסקים שדעתם נוטה להקל בשינה, ברצוני לצטט את הוראתו המפורשת של הגאון רבי שלמה זלמן אוירבאך זצ"ל במענה לשואל: כי מה שאמרו 'מאן דרמין בריש שתא דמין מזליה' זהו דוקא בסתם, אבל מי שהשינה נצרכת לו בכדי לכון בתפילה כראוי, צריך לישון ועליו לא נאמר דבר זה.

מובא בשער הכוונות: "ענין השינה בר"ה שמעתי ממורי {האר"י} ז"ל שאין לישון

בראש השנה, עד שמתעורר ע"י תקיעת שופר, שאין זה אלא עד חצי היום ומאז ואילך יכולים לישון, כי כבר נתעורר ע"י התקיעות דמיושב ומוסף. ואני זוכר שראיתי למורי שאחר חצות היום שכב על מיטתו וישן".

טיעון זה, לדעת החיד"א ב"עבודת הקודש" שלו, לא חל על בני דורינו, והוא מזהיר ומעורר: "יתגבר כארי שלא לישן ביום ראש השנה ויעסוק בתורה כי לא כל העתים שוות לישן ולהתענג, כי עתה יום הדין וכל העולם עוברים כבני מרון לפניו ית'. ואף שכתבו שאחר חצות מותר לישון, לא נאמר לנו המלאים חטאות וזוהמת הסט"א פרוחה בכל. לכן טוב מאוד להתגבר ולעסוק בתורה וכולי האי ואולי לשפלו מצבינו בדור יתום כזה".

אכן כבר הב"ח מצייין למנהגו של המהר"ם, שהיה רגיל לישון כמו בשאר יום טוב. וכך גם העידו על הגאון בעל תרומת הדשן. ומעיר על כך ה"כף החיים" שגם המהר"ם שהיה רגיל לישון, היינו אחר חצות היום, שהרי בראש השנה מתעכבים בתפילה, ואחר כך עושים סעודה ולומדים איזה דבר. אם כן מוכרח שכבר עבר חצות ולא הוצרך לבאר, לפי שהדבר מובן ממילא. כך גם מעיד ה"פרי חדש": "ואנו גם נוהגים כן, אע"פ שיותר נכון שלא לישון בראש השנה".

כבר נגמר הדין

ובעוד אלו מצדדים להחמיר ואלו מצדדים להקל בשינה ביום ראש השנה, אנו מוצאים חבל פוסקים שקמו והטילו כעין פשרה בין שתי הדעות הללו. ולדעתם (נוהג כצאן יוסף, ערוך השולחן, וכך היה מנהגו של הגאון רבי נתן אדלר, ועוד) כל הענין לאסור את השינה בראש השנה, זה דווקא ביום הראשון, אולם ביום השני של ראש השנה "שכבר נגמר הדין", אין בכך כל מניעה. וכך גם בעל "כף החיים" מביא את דברי בעל "שמן ששון" על שער הכוונות, ומוסיף שלדעתו אין האיסור לישון אלא עד חצי היום, ומאז ואילך יכולין לישון, מדובר דווקא ביום השני אך לא ביום ראשון של ראש השנה.

כך או כך, חובה עליו להציב לנגד עיניו את הערת החריפה של גדולי הפוסקים שעוסקים בסוגיא זו, וכולם מתנבאים פה אחד ומעירים ש"היושב בטל כישן דמי". ואם המנהג הוא למנוע שינה בראש השנה, הנה מה טוב לנצל את הזמן ללימוד תורה, לתפילות ולתחנונים. וכבר נתפשט המנהג לסיים את כל ספר התהילים שתי פעמים. ורמז יש בכך, שהרי מנין פרקי התהילים הוא מאה חמישים, וכשכופלים את אמירת הספר נמצא שמנין הפרקים מסתכם במנין גימטריא "כפ"ר" – שהמלך המשפט היושב על כסא דין יחוס ויחמול וירחם, ויכפר לנו על חטאינו ויחתמנו לחיים טובים ולשלום בספרם של צדיקים וחסידיים. אמן.

ותורת חסד על לשונה

ודעת.

א ר ש ת

ש מ ח ה

מיוחדת ניכרה על

פניו הקדושות בהגיעו

"לישיבת בין הזמנים" עת ראה לפניו מה רבה היא היענותם של המשתתפים הלומדים, העוזבים חיי שעה ועוסקים בחיי עולם גם בימי פגרת הלימוד.

הכל הולך אחר החיתום

טרם החזרה לשיבות ולכוללים, בכ"ט בניסן התשע"א, מסר כבוד הרב שליט"א שיחת סיום בנעילת "ישיבת בין הזמנים". בדברים חוצבי להבות אש, אשר ריתקו אליהם את כלל הלומדים, ואף את אלו שבאו לשמוע את שיחת קודשו, פנה ללומדים בהביאו את הפסוק (משלי ל"א כ"ה) "ותשחק ליום אחרון", שכידוע נאמר על התורה. ואכן זוהי שמחתה העצומה של התורה, הנוכחת לראות שגם בימי החופשה ישובים כולם ועוסקים בתורה, גם כאשר אין מסגרת לימודית מחייבת. וביום האחרון חוזרים שוב ללימוד ללא הפסק ועם רציפות בלימוד.

עוד הזכיר בדברי קדשו שמעלת קידוש ה' ואהבתו נרכשות בכח ההקרבה, על ידי שאדם ממית עצמו באהלה של תורה, והיות והוא בן תורה אמיתי, עליו להתרחק ולהישמר מכל חידושי הטכנולוגיה המאיימים להורידו לבאר שחת מבחינה רוחנית, רח"ל. טלפונים ניידים בלתי כשרים, האינטרנט, נגנים עם

מוסר נפלאות. שיחות קדשו היו על ענייני חג הפסח וההכנה לקראת חג מתן תורה, ונמסרו במסגרת "ישיבת בין הזמנים" שפעלה במקום. "ישיבת בין הזמנים" בניסן דהשתא, כללה אברכים ובחורים רבים מכל רחבי העיר אשדוד. כל מי שחפץ ליבו להמשיך את התעלותו הרוחנית, וללמוד אף בשעות ובימים שבהם אין סדרי לימוד רגילים- הגיע לשיבת בין הזמנים והשתתף בלימוד. היכל בית המדרש הגדול היה מלא מפה לפה מידי יום ביומו. היום נפתח בתפילת שחרית במספר סניפי בית הכנסת שבמוסדות, ולאחר מכן החל סדר הלימוד.

במשך אותם ימים זכו ציבור הלומדים ותושבי הסביבה לשמוע דברי חיזוק והתעוררות מפי הגאון רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, אשר על אף סדר יומו הגדוש לזיכוי הרבים לתורה ולצרכי כלל הציבור, הגיע ומסר את שיעוריו המרתקים בטוב טעם

ממלכת התורה והחסד במוסדות "אורות חיים ומשה" המשיכה את מלוא פעילותה הנשגבה גם בחודש ניסן התשע"א. אכן, זהו חודש המיועד למנוחה לבני הישיבות והכוללים, ולצבירת כוחות מחודשים לקראת זמן קיץ הבא לטובה. אולם נשיא המוסדות הגאון הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שכל משאת חייו בעולמו היא להרבות חיילים לתורה ולמצוות ולזכות את הרבים- הקים בסייעתא דשמיא מסגרת ייחודית לבין הזמנים, עבור בני התורה- בחורי הישיבות ואברכי הכוללים שיחיו.

זכתה קהילת הקודש באשדוד שכבוד הרב שליט"א ישהה עימם במשך כל חודש ניסן התשע"א. במהלך החודש נמסרו מפיו שיעורי תורה מרוממים בשילוב שיחות

בין הזמנים ניסן התשע"א במוסדות "אורות חיים ומשה" אשדוד

בתלושים על מנת שיוכלו לערוך את חג החירות באמת כבני חורין.

וועדה מיוחדת שמונתה לצורך כך על ידי הנהלת המוסדות, בחנה את המקרים הקשים ל"ע שהגיעו בבקשת עזרה. מדובר במקרים חריגים יותר אשר להם נדרשת עזרה מקיפה למשפחות הללו.

עולם של חסד נבנה נדבך אחר נדבך בפעילות הקודש הזו שכל כולה תורה וחסד, במאור פנים ביד נדיבה ובלב רחום.

כך הסתיים לו חודש נפלא שכולו חיזוק והתעוררות דקדושה במוסדות "אורות חיים ומשה". וכל הכוחות האדירים ששאבו בני הקהילה הקדושה, הלא הם נזקפים לזכותו של מורנו הגאון הצדיק, עמוד התורה והחסד **רבי דוד חנניה פינטו שליט"א**.

השנה, מגיעה לשיאה בתקופת ערב חג הפסח. כאשר מטבע הדברים נדרשות המשפחות שרובן ברוכות ילדים, וכן אנשים קשי יום להתמודד עם הנטל הכלכלי הכבד שיש בהוצאות לקראת החג.

מורנו הצדיק **רבי דוד חנניה פינטו שליט"א**, יזם חלוקת "**קמחא דפסחא**" מכובדת ביותר עבור כל אותם נצרכים. החלוקה נערכת מידי שנה בשנה בסייעתא דשמיא, והשנה (תשע"א) היא נערכה בהיקף רחב יותר מן השנים הקודמות, חרף המשבר הכלכלי הקשה הפוקד את העולם.

החלוקה שנערכה במוסדות הקודש בירושלים ובאשדוד, כללה תלושי קנייה בסכומים גדולים ברשתות המזון שהציבור נוהג לערוך בהם את רכישותיו. היקף סך תלושי הקנייה שחולקו

היה בשווי של למעלה ממיליון ₪! כאשר משפחות גדולות קיבלו סכומים כפולים

תכנים

שאינם

ראויים, כל

אלו אין להם כלל

מקום בעולמו של יהודי בן

תורה. וכן הזכיר עד כמה יש להיזהר מלשון הרע, ולהתחזק בנושא קדושת הדיבור.

ברגש רב תיאר **כבוד הרב שליט"א**, הגיגים מימי בחרותו שזכה לשמוע מפי רבו הגאון הצדיק **רבי חיים שמואל לופיאן זצ"ל**, ראש ישיבת סאנדרלנד באנגליה שסיפר כיצד הגיע בעל 'קצות החושן' והעפיל במעלות התורה והיראה, עת ניגש בכל בוקר לאחר התפילה ללימוד הגמרא ופתח בבכי באומרו "מי אני שאזכה לשבת בסמוך לגמרא הקדושה וללמוד..." והוסיף ואמר שבצירוף הכנה שכזו ללימוד התורה, לא ייפלא אפוא שזוכים להימנות על גדולי ישראל.

את דברי קדשו המרוממים חתם **הרב שליט"א** בברכתו לקהל הרב שיזכו לעלות במעלות התורה והיראה, מתוך קדושה וטהרה.

לאחר תפילת מנחה ברוב עם, נערכה חלוקת המלגות למשתתפים כאות הערכה ועידוד על שקידתם העצומה בימי בין הזמנים, ועל ששמרו את המשך רציפות לימוד התורה.

"כי טוב חסדך מחיים"

פעילות החסד הסובבת ומקיפה את מוסדות "אורות חיים ומשה" במעגל

מורנו הצדיק **רבי דוד חנניה פינטו שליט"א** בשיחתו בנעילת ישיבת בין הזמנים

להתענג על השבת

גדולה זכות השבת שהיא מסוגלת להרחיק את האדם מן העבירה גם במשך ימי החול

שידי משגת.
וכמובן שאין
זה דבר קל ויש בזה
יגיעה רבה, היאך אפשר
לשמוע נאקתו של יהודי ולהישאר
אדיש ורגוע!?

וזאת מלבד הנסיעות הרבות והארוכות
בכל רחבי תבל שאני נתון בהם במשך ימי
החול, אולם כשמגיע יום השבת באה לה
המנוחה. וכל יהודי באשר הוא חש ומרגיש
את המרגוע והשלווה של יום השבת, אין
הוא עוסק בכסף ובמזמון ביום הקדוש הזה,
ובד בבד ראשו פנוי מכל טרדות הזמן. הוא
אינו רץ אחר פרנסתו והטלפון שובת ונח.
כל כולו אומר כבוד, כשהוא לבוש בבגדים
נאים לכבוד השבת, וחיוך של נחת ואושר
נסוך עליו. ואף ארשת פניו משתנה לטובה
בשבת, וכמו שאמרו חז"ל (בראשית רבה
"א ב") "ויברך אלהים את יום השביעי
ויקדש אותו" ברכו הקב"ה באור פניו.
לא דומה אור פניו של אדם כל ימות
השבוע, כמו שהוא דומה בשבת.

מנוחה מכל היצרים

ונראה לי להוסיף
ולומר בסייעתא
דשמיא, שביום
השבת זוכה
האדם גם למנוחה
מן היצר הרע, כי
הקב"ה קידש את
היום הזה שנאמר
"ויקדש אותו",
וכח אותה קדושה
מתרבה ומתפשט
בעולם - עד שכח יצר
הרע נמוג ונחלש, כך
שבקלות יכול האדם להתגבר
ולשלוט על יצרו הרע. כי באה
שבת באה מנוחה, מנוחה רוחנית
מיצר הרע, ומנוחה גשמית

התלמוד ולא למד את ההלכה למעשה,
מה בצע לו בלימוד.

**אתם זכיתם להגיע לתכלית הדרושה
ולקצור את פרי תבואתכם, אשריכם ואשרי
חלקכם.**

ואפתח במילי דאורייתא: "ואתה דבר
אל בני ישראל לאמר אך את שבתתי
תשמרו" (שמות ל"א י"ג). ולכאורה יש
להבין למה נסמכה פרשת השבת לפרשת
שמן המשחה וקטורת הסמים, שקודם
לציורי השבת נאמר (שם ל"א י"א) "ואת
שמן המשחה ואת קטרת הסמים לקדש
ככל אשר צויתך יעשו". וגם לאחר פרשת
השבת נאמרה תיכף פרשת העגל, ובוודאי
שיש משמעות לסמיכות שבין הפרשיות.
ולא בכדי הם נכתבו יחד, ויש לעמוד על
הדבר.

קוסמטיקה של שבת

כידוע גדולה ועצומה היא מעלת השבת
עד למאוד. וכמו שאמרו חז"ל (ברכות נז):
שהשבת היא מעין עולם הבא ולכן ניתנה
לאדם נשמה יתרה בשבת כדי שיוסיף
ויתעלה בקדושה ובטהרה. ואף מהותו
של האדם משתנה לטובה ביום הקדוש
הזה, לפי שהוא שובת ממלאכתו ונח
מכל טרדות ימי החולין. הוא מרחיק את
הדאגות הסובבות אותו ויושב לו בנחת
ובשלווה בצוותא חדא עם בני ביתו סביב
שולחן השבת. ואין ספק שביום הקדוש
הזה הוא יותר רגוע ונינוח כי "באה שבת
באה מנוחה".

ובאמת שאני חש זאת על בשרי, הנה
במשך ימי השבוע עול טרדות הכלל
והפרט סובבים אותי ונתונים על צווארי.
הטלפונים הרבים לא חדלים מלצלצל
יומם ולילה ללא הרף. זה בא בבעייתו
ומבקש עצה, וזה בחוליו מבקש רפואה.
ובשעות קבלת קהל אני שומע ומאזין
בצער רב לצרותיהם של עמך בית ישראל,
ומשתדל לסייע ולעזור להם עד כמה

ברשות ראש הכולל להוראה ודיינות,
הדיין המצוין הרב הגאון רבי **ניסים יעקב
עטייה שליט"א**, ברשות הקהל הקדוש
ואחרונים חביבים - אברכים יקרים
המסולאים בפז, שיום טוב שלהם הוא. כי
נקבצנו כולנו כאחד להסמיכם כהיום הזה
להיות מורי הוראות בישראל.

רגשי גיל ונחת ממלאים את ליבי
ברגעים חשובים אלו והשמחה גואה
בתוכי, לראותכם מברכים על המוגמר
ומקבלים את תעודות ההוראה כדי
להורות לבני ישראל את דבר ה' זו הלכה.
וללמדם דעת ותבונה למען ידעו את הדרך
אשר ילכו בה, ואת המעשה אשר יעשו.
"**זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו**",
ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

וכבר אמר הכתוב "נפש עמל עמלה לו"
(משלי ט"ז כ"ו) ואין ספק שכל הטורח
ועמל בתורת ה' - זוכה לראות תוצאות
מבורכות. כמו שאמרו "יגיעת ומצאת
תאמין" (מגילה ו:). וברוך ה' מידי פעם
זוכה אני לראות את פרי עמלכם. לפני
תקופת מה השתתפתי עמכם בחלוקת
התעודות על הלכות איסור והיתר,
מליחה, תערובות, בשר בחלב. ולאחר מכן
נתכבדתי בחלוקת התעודות על הלכות
נדה.

והנה כעת עליכם מחיל אל חיל וזכיתם
לעמוד בהצלחה במבחן על הלכות
מקוואות, שההלכות הללו הן יסוד קיומו
של עם ישראל, ובסייעתא דשמיא כעת
הנכם קוצרים את פרי עמלכם.

ואם עסק לימוד התורה הוא לאין ערוך,
הרי שמעלה גדולה שמורה לאלו היגיעים
בלימוד הלכה פסוקה, לפי שעיקר תכלית
הלימוד הוא "לאסוקי שמעתתא אליבא
דהלכתא". ואין די בפלפולים על סוגיות
הש"ס, וכמו שאמרו חז"ל (ברכות ח).
מיום שחבר בית המקדש אין לו להקב"ה
בעולמו, אלא ד' אמות של הלכה בלבד. כי
מטרת הלימוד הוא ללמוד וללמד לשמור
ולעשות ולקיים, ואם עסק רק בים

משאו המאלף של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א במעמד חלוקת תעודות הוראה ודיינות לאברכי כולל "אורות חיים ומשה" ביום י"ט באדר א' התשע"א

טובים לישראל, אלא כדי שיעסקו בהם בתורה. ביום השבת ידע האדם לחלק ולהבדיל בין הקודש לבין החול, בין הרוחניות לבין הגשמיות. וייתן גבול ביניהם שידע להתרחק מכל ענייני החומר ומכל הטרדות הרודפות אותו במשך השבוע, ויתנזר מכל מחשבת חולין כגון עול הפרנסה וכדומה. וינוח וישבות מהם ויתעסק אך ורק בקדושתה של השבת וברוחניות, וירבה בלימוד התורה ובקיום המצוות.

ומעתה נבוא לבאר למה נסמכה פרשת השבת אף לפרשת חטא העגל. כי פעמים קורה שגם ביום השבת האדם דבק בעבודה הזרה שלו שהוא רגיל בה בימי החול, ואל יקשה בעיני האדם מה היא העבודה זרה הזו? כי יש לדעת שעגל הזהב עדיין לא בטל מן העולם, והאלילים טרם נכחדו וכל דור והעבודה זרה שלו.

הנה כיום יצר הממון והרכוש הוא העבודה הזרה של הדור. ישנם אנשים הרודפים מבוקר ועד ערב אחר אלהי כסף ואלהי זהב, והם משתדלים בכל כוחם להוסיף לעצמם רכוש נוסף על רכושם ולהרבות להם הון ועושר נוספים על הקיים. הם אינם יודעים לתת מעצור לנפשם. וכבר אמר שלמה בחכמתו (קהלת ה' ט') "אוהב כסף לא ישבע כסף" ומי שראשו ורובו שקוע בתאוות הממון, ואין דבר המעסיק את ראשו מלבד הבלי העולם הזה - הרי אין ספק שאף ביום השבת יהא ראשו עסוק בעבודה זרה שהוא רגיל אליה. הוא לא ייתן מנוחה לנפשו וימשיך להטריד את עצמו בעסקי המסועפים ויעסיק את ראשו ורובו בעגל הזהב שבו הוא שקוע.

על כן סמכה התורה את מצוות שמירת השבת לחטא העגל. כל זאת בכדי להזהיר את האדם ולצוותו שביום השבת ירחיק את כל "עגלי הזהב" אשר הוא משועבד אליהם,

כדאיתא במדרש (שמות רבה כ"ה ט"ז) מצוות שבת שקולה כנגד כל המצוות. מניין? שבשעה ששהה משה לומר להם מצוות שבת, אמר לו הקב"ה "עד אנה מאנתם לשמור מצוותי ותורותי". מה כתוב אחריו "ראו כי ה' נתן לכם את השבת". בנביאים מניין? שנאמר "וימרו בי בית ישראל במדבר בחוקותי לא הלכו". מה כתיב אחריו? "ואת שבתותי חללו". בכתובים מניין? שנאמר "ועל הר סיני ירדת ודברת עמהם" מה כתיב אחריו? "ואת שבת קדשך הודעת להם". אמר הקב"ה לישראל; אם תזכו לשמור את השבת, מעלה אני עליכם כאילו שמרתם כל מצוות שבתורה. ואם חללתם אותה, מעלה אני עליכם כאילו חללתם כל המצוות, עד כאן לשון המדרש.

ולכן נסמכה פרשת שמירת שבת לקטורת הסמים ושמן המשחה, לומר כי אומנם נכון שכל המצוות הינן סם חיים לאדם, אך גולת הכותרת של כולן היא שמירת השבת. שאם ישתדל האדם בכל עוז להרחיק ממנו את כל עסקי החולין ולא ייתן ליבו לענייני העולם הזה כלל וכלל, וכל מעייניו יהיו נתונים אך ורק למנוחת הנפש ללימוד התורה ולקיום המצוות, או אז יזכה ל"שמן המשחה" היינו שיזכה לנשמה טהורה וקדושה שתשכון בתוכו. וכבר אמרו חז"ל (ירושלמי שבת ט"ו ג') לא ניתנו שבתות וימים

מענייני

העולם הזה.

וגדולה זכות השבת

שהיא מסוגלת להרחיק

את האדם מן העבירה גם במשך

ימי החול. וכמו שאמרו חז"ל (מכילתא

בשלח ט"ז) מי שמשמר את השבת,

מרוחק מן העבירה.

ומעתה יובן מדוע נסמכו ענייני שמן

המשחה וקטורת הסמים לשמירת השבת.

שמן המשחה רומז לנשמה הטהורה של

האדם. "השמן" אותיות נשמה, ואומרת

התורה שכל הרוצה לקדש את שמן

המשחה הרומז לנשמה, חייב הוא לעסוק

בקטורת הסמים הרומזת לתורה הקדושה

הנקראת "סם חיים". שנאמר (דברים י"א

י"ח) "ושמתם" ודרשו חז"ל (קידושין ל:)

סם - תם נמשלה תורה כסם חיים, ועוד

אמרו (יומא עב:) זכה נעשית לו סם חיים,

שכל העוסק בתורה ומקיים את מצוות ה'

זוכה לסם החיים, ועל ידי כך נשמתו

מתקדשת ונטהרת.

וכמובן שהיסוד והשורש

לכל המצוות כולן זה

שמירת השבת, שכל

הנזהר בה מעלה

עליו הכתוב כאילו

קיים את כל

התורה כולה.

תלמיד חכם קרוי שבת.
כשם שבשבת אסור להתעסק
בדברי חולין, כך התלמיד חכם אסור לו
להפסיק מתלמודו ולהטריד עצמו בענייני
העולם הזה. אלא חובה קדושה מוטלת עליו
להשקיע את כל מאמציו בלימוד התורה, שיעמול ויטרח
בה עד כלות כל הכוחות, ואז מובטח לו שיראה בע"ה ברכה בלימודו.

**ובאמת רק
מי שמאמין באמונה
שלמה כי הפרנסה מוקצבת
לכל אדם מן השמים ואיננה תלויה
בעוצמת ההשתדלות של האדם, הוא
זה אשר יכול לנוח ולשבות בשלווה
ביום השבת. לעומת זאת, מי שסבור
שההצלחה תלויה בריבוי ההתעסקות
שלו במלאכה, הוא בוודאי חושב
בסכלותו ששמירת השבת
ממצמצת לו את היכולת
לעסוק בפרנסה.**

הרי אותה הזכות הגנה בעד החולה והקימה אותו ממיטת חוליו לחיים טובים ולשלום.

עד כלות כל הכוחות

אתם אברכים יקרים, נחשבים בעיני חז"ל הקדושים כשבת קודש. וכמו שאמרו חז"ל שתלמיד חכם קרוי שבת. נמצא שכשם שבשבת אסור להתעסק בדברי חולין, כך התלמיד חכם אסור לו להפסיק מתלמודו ולהטריד עצמו בענייני העולם הזה. אלא חובה קדושה מוטלת עליו להשקיע את כל מאמציו אך ורק בלימוד התורה הקדושה, שיעמול ויטרח בה עד כלות כל הכוחות, ואז מובטח לו שיראה ברכה בלימודו. ברכותי שהקב"ה ישפיע עליכם שפע קדושה וטהרה ותעלו עוד ועוד במעלות עליונות בתורה ויראה. שתזכו להנהיג את עם ישראל על מבועי התורה והיראה, ולא תצא תקלה מתחת ידכם לעולם, וזכות אבותי הקדושים תגן בעדכם אמן ואמן.

הולך ומחמיה, יצרתי קשר עם מר בן חמו הי"ו ביום שישי, ואמרתי לו שמכיוון שהזמן קצר ודחוק ושבת בפתח לא מתאפשר לי כעת להגיע לבית החולים לבקרו. אך והיה אם יישאר החולה בחיים ועדיין יחזיק מעמד עד לצאת השבת, אני מבטיח שאסע במוצאי שבת לבקרו ולברכו...

מיד בצאת השבת התקשר אלי מר בן חמו הי"ו ואמר לי "הן עודנו חי", ושוב התחנן שאבוא לבקרו. ובאמת שנדרשה ממני מסירות נפש גדולה לדבר, כל זאת מפני שסכמתי זה מכבר עם בני זוג שאבוא להשכין שלום בית ביניהם באותו מוצאי שבת בדיוק. ויתרה מזו; גשמים עזים ירדו ללא הפוגה באותו זמן, ולמחרת הייתי אמור לטוס למרחקים לצרכי מוסדותינו הקדושים. אך חרף כל הקשיים שנקרו בדרכי - נסעתי לבית החולים, כברת דרך בכדי להגיע אל היעד. כשהגעתי למקום נאספו סביבי בני המשפחה וסיפרו לי בהתרגשות, שמכיוון ששמעו שהבטחתי לבוא ולבקר את החולה אם יישאר בחיים עד לצאת השבת - תיכף ומיד קבלו עליהם קבלה משותפת גמורה ושלמה לשמור על קדושת השבת הזו. וכששמעתי דבריהם, על אף שמצבו של החולה עדיין היה מוגדר כאנוש, אמרתי להם "גדולה היא זכות השבת שתגן בעדו, ובעזרת ה' בחדסי שמים ישוב הוא לאיתנו"...

ואכן כך היה, והקב"ה עשה עם היהודי הזה נס ופלא למעלה מגדר הטבע לחלוטין. ולתדהמת הרופאים ולפליאתם של בני המשפחה תיכף ומיד חל שיפור ניכר במצבו, ומיום ליום הוא נתחזק והבריא! לאחר כחודש ימים הוא שוחרר מבית החולים כשהוא בריא ושלם בכל איבריו וגידיו...

המסר הוא כה ברור, עד כמה גדולה היא זכות השבת להציל את האדם מן הפורענות, ועל אף שבני המשפחה הינם אנשים פשוטים. אין הם נמנים על תלמידי החכמים שבדור והם אינם בני תורה במובן הפשוט, אך כיוון שקבלו הם על עצמם לשמור את השבת ולקדשה,

וינוח וישבות מכל דבר חולין. ולא יחשוב על כך כלל ועיקר כי בבוא שבת קודש יורדת מנוחה לעולם מכל העיסוקים והמלאכות, וכל מחשבותיו יהיו נתונות אך ורק לקדש את השבת על ידי לימוד התורה הקדושה וקיום מצוות השבת כהלכתן.

ובאמת רק מי שמאמין באמונה שלמה כי הפרנסה מוקצבת לכל אדם מן השמים ואיננה תלויה בעוצמת ההשתדלות של האדם, הוא זה אשר יכול לנוח ולשבות בשלווה ביום השבת. לעומת זאת, מי שסבור שההצלחה תלויה בריבוי ההתעסקות שלו במלאכה, הוא בוודאי חושב בסכלותו ששמירת השבת ממצמצת לו את היכולת לעסוק בפרנסה.

לכן השומר שבת כהלכתה ושובר ונח מכל טרדות ימי החולין, ואינו נותן ליבו אליהם, הריהו מוכיח בזאת באופן ברור ונחרץ שיש לו אמונה חזקה ושלמה בבורא העולם שהוא זן ומפרנס לכל. וליבו מלא בביטחון גמור במי שאמר והיה העולם, שהוא יזמן לו את פרנסתו, ולא ההשתדלות והטרח שלו. וכל השומר שבת כהלכתה זוכה לראות ישועות גדולות ונצורות בכל אשר לו. וכמו שאמרו חז"ל (שבת קיח.) אמר רב יהודה, אמר רב; כל המענג את השבת נותנין לו משאלות לבו. שנאמר "והתענג על ה' וייתן לך משאלות לבך". וגדולה זכותה של השבת שעבודה ישלח לו הקב"ה מזור ורפואה למכתו, ואף למעלה מדרך הטבע. והביא החפץ חיים ע"ה רמז לדבר מן הפסוק (שמות כ"א י"ט) "רק שבתו יתן ורפא ירפא". כלומר, אם רק את השבת ייתן האדם להקב"ה, כבר מובטח לו "ורפא ירפא".

רפואת השבת

הנה לפנינו סיפור הממחיש את עוצמת הדברים. ביום מן הימים התקשר אלי מר בן חמו הי"ו מפר"ז, וביקש ממני בתחנונים שאבוא לבקר את הדוד שלו, השוכב על ערש דווי בבית החולים לאחר שבאופן פתאומי הוא לקה בזיהום קשה בכל גופו, ובתוך ימים ספורים הדרדר מצבו והוגדר כאנוש רח"ל. הוא ביקש ממני שאבוא לבקרו ולברכו שבזכות כך יזכה לישועת ה'.

חשתי שלא בנוח לסרב לו, עקב פניות חוזרות ונשנות מצידו, אולם מאידך עמדו לפני טרדות רבות, ולא התאפשר לי להגיע לבקרו. כיוון שידעתי שמצבו

כתר תורה והוראה

מתוך דברי הרה"ג רבי ניסים יעקב עטייה שליט"א,
ראש הכולל להוראה במוסדות "אורות חיים ומשה"
בנשיאות מורנו הרה"צ בנש"ק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
במעמד חלוקת תעודות הוראה ודיינות לאברכי כולל "אורות חיים ומשה"

ברכות (סג): אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שמכנת רגליו על התורה שנאמר "והם תוכו לרגליך ישא מדברותיך". כבוד מורנו ורבנו מכתת עצמו בכל העולם כולו להפיץ את היראת שמים ואת התורה לכלל עם ישראל. וכמו כן לא נותן שינה לעיניו ותנומה לעפעפיו לגייס כספים לתלמידי חכמים חשובים בכל העולם כולו, הן במוסדותיו והן במוסדות של כלל שאר עם ישראל. אברכים, נזקקים, יתומים ואלמנות, והכנסת כלה. רואה בעוניים וסבלם של עם ישראל, וזוהי הזכות הגדולה אשר נחן בה רבנו וזה בזכות עמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו, גדל בשם טוב והאיר מאורו על כלל עם ישראל.

זכה כבוד מורנו ורבנו להקים עולה של תורה, והרבה ישיבות וכוללים. וכמו כן זכה כוללנו "בית הוראה ודיינות", אשר בו ישקדו ויעמלו האברכים היקרים בש"ס ופוסקים, ראשונים ואחרונים, טור ובית יוסף, דרכי משה ושולחן ערוך עם כל נושאי כליו עם השות"ם החשובים. ושומעים חבורות ושיעורים בפלפול דאורייתא בסברות ובבקיאות ובהלכה למעשה. נבחנים כל תקופה קצרה על כל החומר הנלמד ומצליחים בהצטיינות מרובה. וכמו כן שומעים מידי שבוע שיחה בפרשת השבוע מוסר והנהגת חיים, כיצד להתנהג בחיי היום יום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, וכך הם גדלים ועמלים בתורה.

כבוד מורנו ורבנו זכות אבותיו הקדושים וזכותו, ויראת שמים שלו, וזיכוי הרבים שלו, ואהבת עם ישראל, הוא אשר זכה למנהיגות כבירה לכלל עם ישראל בארץ ובחוצות, זכה דורנו לאיש האשכולות איש שהכל בו. תורה וגדולה במקום אחד.

והנה איתא (במסכת ברכות נה). אמר רבי יצחק, אין מעמידין פרנס על הציבור, אלא אם כן נמליכין בציבור שנאמר "ראה קראתי בשם" אמר לו הקב"ה למשה – משה הגון עליך בצלאל? ומשה אמר לישראל הגון עליכם בצלאל?

וצריכים להבין, מדוע היה צריך משה לשאול את בני ישראל אם הגון עליכם בצלאל, אלא ידוע שמלאכת המשכן הוא

להקהיל קהילות ולדרוש ברבים. ואמר לו "אלה הדברים אשר ציוה ה' לעשות אותם". הכוונה שבכל דור ודור כל תלמיד חכם צריך להקהיל קהילות ולדרוש ברבים, וזהו אשר ציווה ה' להקהיל קהילות ברבים בכדי לעשות ולקיים את כל התורה.

בכל דור ודור הקב"ה שותל תלמידי חכמים בכל מקום ומקום, בכדי שיזכו את עם ישראל. וזכיה גדולה זכה דורנו לכבוד מורנו ורבנו ועטרת ראשנו, אשר מקהיל קהילות קהילות בכל עם ישראל בארץ הקודש ובכל העולם כולו, ומזכה אותם מדברי קדשו בהנהגתו הכבירה, אשר יודע לנווט את הספינה כפי שצריך. וגם כאשר צריך להוכיחם על איזו הנהגה מסוימת שלדעתו לא נוהגים כשורה - יודע כיצד להנהיגם ולמחות על מעשים לא טובים, ויודע כיצד להשתמש ב"שמאל דוחה וימין מקרבת".

וידוע שחז"ל אומרים (במסכת ברכות) שכל מי שיש בו יראת שמים, דבריו נשמעים. שנאמר בקהלת "סוף דבר הכל נשמע את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם". אם סוף דבר הכל נשמע, דהיינו שדבריו נשמעים תדע שאדם זה דבריו נשמעים, מבחינת "ותגזר אומר ויקם לך", "צדיק גוזר והקב"ה מקיים".

זה למעלה מארבע שנים שזכיתי להסתופף בצילו של כבוד מורנו ורבנו, להיות ראש כולל הוראה ודיינות. ועשרות מקרים אשר פנו אל רבנו לבקש עצה ותושייה, ולבקש ברכות לזרע של קיימא ולשידוכים ולרפואה שלמה. וכבוד מורנו ורבנו בירך וכל ברכותיו התקיימו. וזהו בגלל יראת ה' הטהורה בקרבו.

אומרים חז"ל (במסכת זבחים עב). כל תלמיד חכם צריך שיהיה תוכו כברו, שנאמר "מבית ומחוץ תצפנו". דהיינו צריך שיהיה פיו וליבו שווים. וכמו שארון הקודש שהוא סמל התורה וסמל של תלמיד חכם אמיתי, צריך שיהיה זהב טהור גם מבפנים - דהיינו בפנימיותו בליבו, וכן מבחוץ - בפיו, שכל מה שהוא אומר צריך שיהיה מבחינת זהב טהור.

זאת ועוד מקיים בעצמו "והם תכו לרגליך ישא מדברותיך". ואמרינן (במסכת

ברשות

כבוד מורנו

ורבנו ועטרת

ראשנו, מקים עולה

של תורה בארץ הקודש

ובתפוצות, רודף צדקה וחסד,

מזכה הרבים, רב פעלים לתורה ולתעודה,

בנן של קדושים הגאון הצדיק רבי דוד

חנניה פינטו שליט"א. ברשות ברא כרעיה

דאבזה הרב הגאון בנן של קדושים רבי

רפאל פינטו שליט"א, רבי אליהו פינטו

שליט"א יד ימינו של כבוד מורנו ורבנו,

כבוד כל המסייעים, ואחרונים חביבים

אברכי הכולל העמלים בתורת ה', ה'

עליהם יחיו.

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו".

מן השמים כיוונו, שחלוקת התעודות

עם כבוד מורנו ורבנו שליט"א, יהיה

בחודש אדר א' בפרשת "ויקהל משה".

נאמר בפרשת השבוע "ויקהל משה את

כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה

הדברים אשר ציוה ה' לעשות אותם".

ולכאורה קשה - והרי משה רבנו בא

להזהירם על איסורי שבת כמו שדרשו

חז"ל במסכת שבת. ואם כן, היה צריך

לומר "אלה הדברים אשר ציווה ה' שלא

לעשות אותם"??

ויתבאר על פי הנאמר במדרש; לא מצינו

בכל התורה פרשה שנאמרה בהקהל, רק

פרשה זו. אמר לו הקב"ה למשה רבנו; עשה

קהילות קהילות ותדרוש ברבים, ובפרט

בהלכות שבת. כמובא בתלמוד ירושלמי

(פרק ז' בשבת) רבי יוחנן וריש לקיש חיפשו

ובדקו, שיש על כל אב מלאכה 39 תולדות.

נמצא שיש 1521 איסורי שבת דאורייתא,

מלבד כל איסור שבות וכל איסורי דרבנן,

ולכן צריכים להקהיל קהילות קהילות

ולעסוק בתורה.

וידוע שכל תלמיד חכם נקרא מבחינת

"משה רבנו". וכדאיתא בתלמוד "משה"

שפיר קאמרת. אם כן לפי זה אפשר להסביר

את הפסוק שהקב"ה ציווה את משה רבנו

אנשים תלמידי חכמים כאשר הגיעו למדרגת בינה שהם מבינים דבר מתוך דבר, מאבדים את חכמתם. ומשתמשים רק בבינה. אומנם מצינו אצל יוסף הצדיק שאמר לו פרעה "אין נבון וחכם כמוך". ולכאורה קשה שהיה לו לומר אין חכם ונבון כמוך, שהרי קודם החכמה ואחר כך הבינה? אלא הכוונה שאפילו שאתה נבון אתה משתמש בחכמה. זהו שאנו רואים אצל כבוד מורנו ורבנו את בינתו וחכמתו אשר הוא קולט כל דבר, הן דבר גדול והן דבר קטן ויודע כיצד להכריע בכל נושא.

"ימים על ימי מלך תוסיף שנותיו כמו דור ודור". ויקום בו הכתוב "למען יאריך ימים על ממלכתו, הוא ובניו כל הימים".

ונזכה כולנו ל"קיימו וקבלו עליהם היהודים" שקבלו גם את התורה שבעל פה מרצון, כמו שקבלו את התורה שבכתב ואמרו "נעשה ונשמע". ובזמן מרדכי היהודי כולם קבלו גם את התורה שבעל פה מרצון גמור, כך נזכה כולנו בקבלת התורה האמיתית בבריאות איתנה ונהורא מעליא ולא תמוש התורה מפינו וזרענו זרע זרעינו. אמן.

זה למעלה מארבע שנים שזכיתי להסתופף בצילו של כבוד מורנו ורבנו, להיות ראש כולל הוראה ודיינות. ועשרות מקרים אשר פנו אל רבנו לבקש עצה ותושייה, ולבקש ברכות לזרע של קיימא ולשידוכים ולרפואה שלמה. וכבוד מורנו ורבנו בירך וכל ברכתיו התקיימו. וזהו בגלל יראת ה' הטהורה בקרבנו.... זכות אבותיו הקדושים וזכותו, ויראת שמים שלו, וזיכוי הרבים שלו, ואהבת עם ישראל, הוא אשר זכה למנהיגות כבירה לכלל עם ישראל בארץ ובחוצות, זכה דורנו לאיש האשכולות איש שהכל בו. תורה וגדולה במקום אחד.

לכפר על חטא העגל ואם כן בצלאל היה שלוחם. ו ע ש י ת המשכן היה לכפר על בני ישראל - אם כן צריך להיות מרוצה לקהל ולא להיות שליח ציבור בעל כרחם. לכן שאל משה רבנו מעם ישראל האם מרוצה ומקובל עליהם בצלאל כיוון שהוא שליח כללי של כל עם ישראל.

ואם כן כבוד מורנו ורבנו הוא שליח ציבור של כל עם ישראל ומנהיגם, ומרוצה לכל אחיו של עם ישראל. וזהו בזכות מידותיו התרומיות.

ונאמר "בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה ולחשוב מחשבות". "חכמה" זה מבין כל דבר. "בינה" - מבין דבר מתוך דבר. "דעת" הוא רוח הקודש. וצריכים להבין מה פירוש "חושבי מחשבות"? והנה ידוע שבנדבת המשכן היו הרבה אנשים שתרמו טונות של זהב וכסף ונחושת, והיו אנשים שלא היה להם סכום רב ונתנו את מה שהיה ביכולתם. והנה במלאכת המשכן, בזהב נעשו הרבה דברים חשובים - ארון הקודש מצופה זהב טהור מבית ומחוץ. וכן מנורת זהב טהור. והיו כאלו שהזהב

הגיע לכלים הפחות חשובים. ואם כן היאך אפשר לדעת ולהחליט מיהו האיש שייזכה שתרומתו תלך לכלים החשובים ביותר, ומיהו אשר יקבע. זהו בצלאל - בצל אל היית. אתה קורא את מחשבות בני האדם ורואה מי שתרם לשם שמים בלי שום פנייה והכל במחשבה קדושה וטהורה, הוא אשר זכה שהכלים החשובים יהיו נעשים מתרומתו. וזהו "חושב מחשבות". כבוד מורנו ורבנו זכה לקרוא מחשבות בני אדם ויודע את כוונתם ומטרתם, וזיכהו הקב"ה שיהיה נושא ונותן עם עמלי תורה במחשבות טהורות ומעשים קדושים. וזוהי המלאכה החשובה ביותר, ומצינו הרבה

מוסדות
"אורות חיים ומשה"

בס"ד

הילולא דצדיקיא

לקראת הילולת המאורות הגדולים
רבותינו הצדיקים הקדושים

רבינו **חיים פינטו הגדול**
זצוק"ל זיע"א ונינו

רבינו **משה אהרון פינטו**
זצוק"ל זיע"א
החלים בחודש הרחמים והסליחות - חודש אלול

תתקיים אי"ה הילולא
בהיכל בית המדרש "אורות חיים ומשה"
רחוב האדמו"ר מבעלזא 43 אשדוד
(ולא כפי שפורסם בבית העלמין)

משא המרכזי
מורנו ורבנו רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

ביום ראשון ה' באלול תשע"א (4.9.2011 למנינם)
תפילת ערבית בשעה 20:00

כיבוד קל במקום

עזרת נשים פתוחה

"רנכלה שנה וקללותיה תחל שנה וברכותיה" אני"ר

בעבותות אהבה

נטפי דמע אחר מיטתו של מורנו ורבנו ראש הישיבה
הגאון הגדול רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל

היתה לי הזכות 'לעשות' לי את רבי מיכל יהודה זצ"ל לרב שיורה לי את דרכי. הייתי מתייעץ עמו על כל נושא, על זיכוי הרבים בנושאים הנוגעים לאלפי יהודים יקרים הקשורים עמנו וגם על נושאים אישיים 'קטנים' בדברים יומיומיים. על הכל הוא ענה, להכל הוא התייחס והשיב בבהירות ומתוך כובד ראש אמיתי. ברור לי שאם מו"ר אבי זכותו תגן עלינו היה חי, הוא היה שמח על כך שהייתי הולך להתייעץ עם רבי מיכל יהודה זצ"ל, הייתי צריך רב ומצאתי אותו בדמותו הקורנת, המיוחדת במינה של רבי מיכל יהודה זצ"ל.

שליט"א מאוחר יותר וצער רב נמסך בקולו. "איתו התייעצתי רבות, לפני צעדים גדולים במיוחד, היתה לו דעת תורה עמוקה ורחבה מאוד".

בעיצומה של 'קבלת קהל' של עמך ישראל שהגיעו אל הרב שליט"א בהיותו בניו-יורק, לקבלת ברכה ועצה, ניגש אחד מהגבאים אל הרב ובישר לו את בשורת האויב הקשה והמרה "רבי מיכל יהודה איננו".

"החל מאותו הרגע איבדתי את יישוב הדעת למשך זמן ארוך" מספר הרב. אל הלוויה עצמה לא הצליח הרב להגיע, אולם בתוך ימי ה'שלושים' ביקש לפנות, ולו לזמן קצר ביותר, מסדר יומו כדי לעלות על קברו של רבו האהוב.

בביקור בזק בן כ-24 שעות עמוסות מאוד הגיע הרב ארצה, מסר שיעורי תורה וקיבל רבים לעצה וברכה. אולם שיאו של מסע הקודש לארץ ישראל היה בעת שהרב הגיע בשעת לילה מאוחרת מאוד אל ציון קברו של ראש הישיבה כשהוא

ונטמן בבית העלמין שבבני ברק. מזה קרוב לעשור שנים שרר קשר עז, עמוק ומלא תוכן, בין מורנו הרב שליט"א לבין ראש הישיבה זצ"ל. "הוא היה הרב שלי" יאמר לי הרב

"לפני מספר חודשים נערך כנס גדול לכבודה של תורה, בבני ברק, מורנו ורבנו ראש הישיבה הגאון הגדול רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל נשא שם את המשא המרכזי, אך כולנו ראינו כיצד הגעתו לשם היתה כרוכה במסירות נפש רבה, למען כבוד התורה.

הרב התנהל בכבודות, בקושי, ניכר היה שכוחותיו בל עמו, ראיתיו בחולשתו וליבי נמלא פחד-חששתי שזו אחת הפעמים האחרונות שאנו זוכים לראותו.

ואכן חששותי התממשו והנורא מכל אירע, בעוונותינו הרבים סעו המה למנוחות, ואותנו עזבו לאנחות.

מה יהיה איתנו עכשיו? למי נלך כעת, עם מי נתייעץ, עם מי נדבר?"

בדברים אלו פתח מורנו ורבנו הרה"צ דוד חנניה פינטו שליט"א את דברי פרידתו על ציון קברו של מורו ורבנו הגאון הגדול רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל ראש ישיבת פוניבז', שהסתלק לבית עולמו בתאריך כ"ו בסיוון ה'תשע"א

מסירות הנפש שלנו למען התורה וימליץ עלינו יושר".

בסיום דבריו מגיש הגבאי המסור - רבי משה מירלי שיחי' - נר נשמה והרב מדליקו בדביקות רבה. הרב אומר את נוסח 'רבי חנניה בן עקשיה' ולאחר מכן נשמעת אמירת הקדיש מפי הרב שליט"א בקול בוכים, כשדמעותיו זולגות על לחייו וקולות ה'אמן יהא שמיא רבא' נשמעים היטב בכל רחבי בית העלמין שבו טמונים רבים מגדולי הדורות האחרונים זיע"א.

דקות ארוכות לאחר סיום דבריו ואמירת הקדיש המשיך הרב שליט"א לעמוד למראשות ציון קברו של רבו הגדול כשפיו ממלמל ועיניו דומעות, חרדת אלוקים אפפה את כל הנוכחים, הכל חשו בצערו הגדול של הרב המתקשה להיפרד, מתקשה להתנתק ממקום קבורת רבו הגדול.

"ווי להאי שופרא!" אמר הרב בצער לאחר ששקע בהרהורים, לאחר מכן הוסיף הרב בקול זעקה "די! שהקב"ה יגאל את

אמר הקב"ה למשה "קח את אהרן" - קחהו בדברים של ניהומים, אשריך שתראה כתרך נתון לבנך". כשראיתי את דברי חז"ל הללו עלתה בדעתי התמיהה: במה מנחם משה את אהרן הרי הוא רצה להמשיך לחיות באותה העת ובמה משה מנחמו?

התשובה היא שאהרון הכהן ידע שיש לו תפקיד בעולם - אוהב שלום, כהן גדול המשרת לפני ולפנים וכו' הוא לא רצה לחיות סתם, העסיקה אותו דאגה למילוי החלל הרוחני שיוותר אחרי הסתלקותו. אך זה מה שמשה אמר לו שבניו ימשיכו את מפעליו הקדושים. לכן כשהצדיק נפטר ומותיר ממשיכי דרך זה מנחם אותו ואותנו, כי הם ממשיכים את דרכו את עשייתו הגדולה בחייו. הנחמה הגדולה שלנו כעת היא שמרן הותיר זרע קודש ותלמידים ממשיכי דרך.

הרב שליט"א מרים עיניו לשמים ואומר ברגש עז "אשרינו שזכינו להסתופף בצילו, בוודאי הוא מסתכל עלינו, רואה את

מלווה בנכדיו ובני ביתו של ראש הישיבה, יחד עם עשרות בני תורה אשר ביקשו להיות נוכחים בעת פרידתו האחרונה של התלמיד מרבו הגדול.

קדיש בדמעות שלישי

גם שם, בסמוך לקברו של רבו זצ"ל, הרב שליט"א אינו מתמקד רק בעבר, הוא מיד מפנה אצבע אל העתיד: בפעם האחרונה ששוחחתי עם ראש הישיבה סיפרתי לו משהו שגרם לו לשמחה גדולה, הוא אפילו צחק, באותם רגעים חשבתי לעצמי האם הוא אינו יודע שהוא זקן, האם אינו חושש מאחרית ימיו? התשובה היא שהרב ידע היטב כי כל עוד הוא חי ביכולתו להאיר! גם אנו מצווים להאיר, עלינו להמשיך את דרכו של רבנו זצ"ל ולהחזיק במעשיו.

חז"ל מגלים לנו ש'גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן'. כתוב גם שלפני הסתלקותו של אהרון הכהן מן העולם

חיים ומשה באשדוד. עד אז לא הכרתי אותו, אולם בכל זאת הזמנתי לחנוכת המוסדות מאחר ובצעירותי למדתי אצל רבתי האשכנזים זיע"א. בשבילי הוא היה אחד מזקני עולם התורה שבו קניתי בעצמי את חכמת התורה. ההתרגשות במקום היתה גדולה מאוד לקראת בואו, חפצתי מאוד שיבוא, אך התקשיתי להאמין שאכן יטריח עצמו בגילו המופלג. הגיע הרגע והנה הוא בא, מיהרתי ובאתי לקראתו, לקבל את פני קודשו והעליתי אותו לבמה. ברגע שבו ראה אותי נטל את ידי לראשונה, ואחז בהן בחוזקה. הוא ממש ליטף את ידי ברוך אין קץ. עד היום אינני מבין מדוע הוא עשה זאת. גם בהמשך, כשהגיע האדמו"ר מתולדות אהרון, חפצתי לכבדו ולהושיבו ליד ראש הישיבה, אולם ראש הישיבה רמז שברצונו שאמשיך לשבת לימינו. הדהימה אותי העובדה שראש הישיבה לא הסכים לאורך כל זמן שהותו באירוע לעזוב את ידי, לא מבין עד היום.

לקראת הפעם הבאה שהגעתי אליו הייתי שרוי במתח רב: האם יתפוס לי את היד כמו שתפס בפעם שעברה? חשתי שישנה משמעות עמוקה מאוד לאותה אחיזת יד. 'האם יקבל אותי באותו מאור פנים שלו זכיתי בחנוכת הבית?'

ברוך ה' לא התאכזבתי, וגם בפגישה ההיא ובעוד רבות אחריה זכיתי למאור פניו ולחיבתו העמוקה.

הרב מהרהר מעט ולאחר מכן מגלה מעט מצפונות ליבו "אולי באיזה גלגול אחר הייתי תלמידו, או קרובו, לא יודע, אין לי שום הסבר לקירבה המופלגת שבה זכיתי ממנו מעת ראותו אותי לראשונה".

הקשר המיוחד בין הרבנים – להבדיל בין החיים לחיים – בא לידי ביטוי בתחומים רבים, אנו שומעים מהרב על נקודה ייחודית המעידה כאלף עדים על חלקו הנסתר של הקשר: בכל פעם, כשהתעדתתי לנסוע למרוקו כדי להשתטח על קברי אבותי הקדושים, הייתי מספר לו, ונהרה של ממש היתה נסוכה על פניו בעת שהייתי משמיע מילות ברכה לבניו הגאונים שליט"א.

הרב מבקש לסבר את אוזניו בענוותו הרבה "הצדיקים הללו מברכים תמיד את הבאים אליהם, אולם גם הם בעצמם צריכים ברכות, לכן כשמגיע אחד שמעיד לברכם - הם שמחים! חז"ל כבר אמרו לנו "אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך" והצדיקים הללו מבינים את ערכה".

כיצד התייחס ראש הישיבה לנושא הזה

עם ישראל! אמור לצרותיך ולצרותינו די, עד מתי עוזך בשבי! גם להקב"ה קשה סילוקן של צדיקים ומה איתנו? למי נלך כעת, עם מי נתייעץ, עם מי נדבר?"

ידיים אוחזות בקשר טמיר

רגע לפני עלייתו למטוס שיביאהו לזיכוי הרבים בעוד ועוד מדינות, בנסיעה אל שדה התעופה בשעות שלפני עלות השחר של יום חדש, כשההגה נתון בידיו האמונות של רבי משה מירלי שיחי', העניק לנו הרב שליט"א מעין חרך הצצה אל הקשר המיוחד שהיה לו עם רבו הגאון הגדול רבי מיכל יהודה זצוק"ל.

רבי משה מירלי הגבאי המסור שניחן במתיקות רבה ואשר מלווה את הרב מזה שנים רבות בכל קצווי תבל, יאמר לי אחר כך כי השיחה הזאת היתה 'נדירה'. "הרב היה שרוי ככל הנראה בהתרגשות הגדולה שהיתה כרוכה בעלייה לקבר רבו הגדול ובזכות זה חשף כמה נקודות נסתרות במיוחד".

לא בכדי התרגש הרב, מעדויות רבות שאספנו עולה כי בעת הגיעו של הרב שליט"א אל ראש הישיבה היה ראש הישיבה נוטל את ידו של הרב בחיבה גלויה ואוחזה בידיו הקדושות במשך שעה ארוכה. הקשר ביניהם חרג בהרבה מסתם שאלות ותשובות או אף הדרכה אישית. היה זה קשר אישי, כמו משפחתי.

בשיחתנו עם הרב משחזר הרב את נקודת ההתחלה שממנה החל הקשר המופלא הזה עם ראש הישיבה זצ"ל: הקשר התחיל ביום בואו לחנוכת הבית של מוסדות "אורות

הקשר התחיל ביום בואו לחנוכת הבית של מוסדות "אורות חיים ומשה" באשדוד.

ההתרגשות במקום היתה גדולה מאוד לקראת בואו, חפצתי מאוד שיבוא, אך התקשיתי להאמין שאכן יטריח עצמו בגילו המופלג.

הגיע הרגע והנה הוא בא, מיהרתי ובאתי לקראתו, לקבל את פני קודשו והעליתי אותו לבמה. ברגע שבו ראה אותי נטל את ידי לראשונה, ואחז בהן בחוזקה. הוא ממש ליטף את ידי ברוך אין קץ.

של זכות אבות?

ראש הישיבה הדגיש באוזני ללא הרף שמה שמיוחד בעיניו זה לראות את מי שמחזיק בתורה "זוהי הזכות אבות האמיתית". היה זה כאשר גילו את אוזנו אודות התמסרותו הרבה של הרב שליט"א למען התורה הקדושה, כשהיה מי שהגדיר באוזני ראש הישיבה כי "הרב פינטו יעשה הכל בשביל התורה". בשביל ראש הישיבה זה היה חזות הכל!

בכמה מן ההספדים שנישאו על ידי הרב שליט"א הזכיר הרב את "הנהגות הקודש" שאותן זכה לראות אצל ראש הישיבה זצ"ל. בקשתנו "לשמוע עוד על הנהגות הקודש" נתקלת בתשובה מדהימה, צופנת רזי קדושה בפני עצמה.

"מי שנכנס אליו היה רואה את הקדושה על פניו" אומר הרב ומיד מסייג "צריך היה לזכות לראות את אור הקדושה שלו, אני לא איש שרואה 'אורות' אבל קשה לי להסביר, יש דברים שאינם ניתנים להסבר".

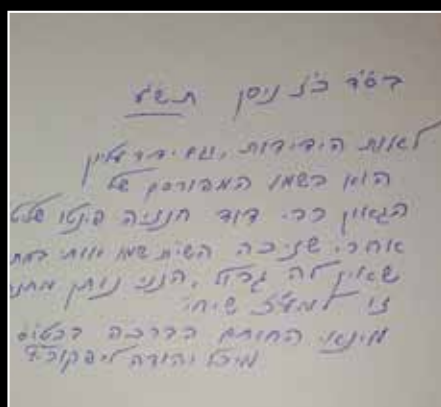
אורה של התורה הקדושה מיוחד במינו, האור הזה הוא מיוחד, לא כל אדם מסוגל לראותו, רבי מיכל כל כך אהב את התורה! הוא שאף ממנה לא רק את הטעם, הערבות והמתיקות, אלא גם את האור שבה.

הרב שליט"א נודע במתק שפתיו בכל העולם כולו, לפתע הוא נעצר משטף דיבור, הוא מחפש מילים כדי להסביר את המשפט האחרון, להמחיש את המושג והמציאות של "מתיקות בתורה"... אך לבסוף מסביר באותו מתק לשון מדוע אי אפשר להסביר: "אי אפשר להסביר ולהמחיש מהי 'מתיקות התורה' למי שלא התנסה בזאת בעצמו" אומר הרב, "זה כמו שאדם טועם דבר מאכל מסויים והשני מסתכל עליו ומנסה להבין את תחושת האוכל, את הטעם שהוא חש בפיו. האחד טועם והשני מסתכל... אין לו אפשרות להבין באמצעות אותה הסתכלות או אפילו בהכבדת מילים על תחושת הטעם".

על מה הייתם מתייעצים עם ראש הישיבה זצ"ל?

פעמים רבות הייתי מתייעץ איתו בדברים שונים אך בפרט ביקשתי לשמוע את דעתו הרחבה כיצד להתנהג עם כל ה'זיכוי הרבים'.

ישנם כאלה שבאים לעשות 'דינרים' וגויס כספים בצרפת ועל חלק מהם נודע לי כי אחוזים מהכסף הנאסף היה הולך לכיסם הפרטי. לא ידעתי מה לעשות – האם עלי לסייע להם או שלא? הרי בסופו של דבר חלק הארי של הכסף היה

עדיף שלא!" שתקתי ואכן לא סייעתי להם למרות שעד היום אני מבין ויודע מה היו שיקוליו לשלילה.

לפרסום רב זכתה ההוראה האישית שקיבל הרב מראש הישיבה בתקופה שקדמה לבחירות האחרונות.

היה זה כאשר מתנועת ש"ס פנו אל הרב בבקשה שיורה לאנשי שלומו להצביע עבור ש"ס. "ניצבתי בפני דילמה גדולה", מגלה הרב כעת לראשונה את העומד מאחורי המכתב הנדיר והמפתיע, "אני מתגורר בצרפת והם ביקשו ממני להתערב בנעשה כאן בארץ. בנוסף לכך, הלוא אני באופן אישי, גדלתי וקניתי את תורתי אצל גדולי התורה האשכנזיים, אני חייב להם על עיצוב דמותי הרוחנית, אולם מצד שני הרי אני ספרדי ואנשי ש"ס היו באים אלי בטענות מדוע אני מסייע לספרדים?!"

הייתי שרוי בדילמה גדולה, אך כמובן שבמקרים שכאלה שואלים דעת תורה.

ניגשתי לרבי מיכל יהודה זצ"ל והצגתי בפניו את שיקוליי, סיפרתי לו גם כי בש"ס טוענים ש"ישנם ספרדים רבים שהם חסידים שלך ואם לא תאמר להם להצביע ש"ס ילכו קולותיהם לאיבוד". כשרבי מיכל יהודה שמע את הטיעון הזה הוא שאל האם זה נכון שישנם אנשים כאלה שבאם לא יצביעו ש"ס - יצביעו למועמדים חילונים, משאשרתי לו שאכן כך הם פני הדברים הורה "אז עדיף לומר להם שיצביעו ש"ס!" ביקשתי ממנו שיכתוב ויחתום לי שכן היא הוראתו, ורבי מיכל יהודה אכן כתב וחתם את הדברים.

"אפשר לפרסם?" שאלתי את הרב, ורבי מיכל יהודה אישר "אתה יכול לפרסם את זה".

באותה העת ראיתי מקרוב מהי דעת תורה אמיתית. שיקול דעת שאינו מתייחס למה 'יאמרו' או מה יחשבו אחרים.

דמעות וצחוק גדול

עדי הראייה שהיו נוכחים בעת פגישותיהם של שני הענקים משחזרים באוזני התבטאויות נדירות אך מלאות עוצמה שהיו נשמעות משני הצדדים: הרב שליט"א היה מנשק את ידי ראש הישיבה וראש הישיבה היה מתחייך כולו. הרב שליט"א היה אומר לראש הישיבה בפשטות "אני אוהב אתכם כמו אבא" וראש הישיבה היה משיב לו במילים חמות משלו.

כשהיה הרב שליט"א שולח אליו

הולך למוסדות תורה, לתמיכה בתורה. לפעמים היה ראש הישיבה שואל וחוקר רבות לפני הכרעתו: מה סוג המוסד? מהו סגנון המורים שם? כמה תלמידים מתחנכים שם? הוא היה מבקש לקבל את מלוא היקף התמונה ולאחר מכן היה מכריע בפסקנות – "כן" או "לא".

הרב שליט"א מדגיש שוב ושוב: ברבים מהמקרים יכולתי לחשוב לבד ולשקול מה אעשה, אך בכל זאת הצעתי את הדברים לראש הישיבה, לשמוע ולקבל את הכרעתו ואת דעתו – דעת תורה של 'זקן ויושב בישיבה', ראש הישיבה שיוודע מה זה תורה, ציות לשיקול דעתו תמיד יהיה לטובה.

גם על נושא הקירוב של צעירי הצאן ועמך ישראל היה ראש הישיבה מבקש בכל פעם להתעדכן, תמיד הייתי מספר לו מה אנו עושים והוא היה שמח. פעם אחת עמדה על הפרק שאלה חשובה האם לבוא לכאן להשתקע בארץ, או לא? הוא רצה שאבוא להשתקע בארץ, אך בה בעת שאל "ומה עם הצאן?"

כשהרב מדבר על 'ציות לדעת תורה' הוא מתכוון לזה בהחלט. גם במקרים שבהם 'דעת תורה' מצביעה 'על שמאל' שהיא ימין ועל ימין שהוא שמאל. היתה פעם שביקשו ממוסד מסוים את עזרתי. נטיית ליבי ודעתי היתה לעזור להם, אולם ראש הישיבה לא הניחני לעזור להם! התפלאתי מאוד אך לא שאלתי.

ניסיתי רק להסביר את הצד השני, אך ראש הישיבה הכריע שוב בפסקנות: "לא,

||
עדי הראייה שהיו נוכחים בעת פגישותיהם של שני הענקים משחזרים באוזני התבטאויות נדירות אך מלאות עוצמה שהיו נשמעות משני הצדדים:

הרב שליט"א היה מנשק את ידי ראש הישיבה וראש הישיבה היה מתחייך כולו.

הרב שליט"א היה אומר לראש הישיבה בפשטות "אני אוהב אתכם כמו אבא" וראש הישיבה היה משיב לו במילים חמות משלו.

את הספרדים, רבים הם הספרדים שהיו באים אליו והוא היה מקבלם בסבר פנים יפות. לא היה אצלו הבדל או העדפה כלשהי בגינם של מוצא או עדה.

האם היו הוראות מיוחדות לגבי יהדות צרפת באופן מיוחד?

היתה פעם שהגעתי אל ראש הישיבה וביקשתי שיאשר לי להפסיק, להפחית באופן משמעותי מעיסוקי עם הציבור. הרב שליט"א מדבר בעדינות, מנסה לסבר את האוזן על הקושי הכרוך במסעותיו הרבים לכל פינות העולם, למסירת שיעורים ושיחות, דרשות וקבלת קהל בכל שעות היממה, אולם נדמה שאת ההמחשה הטובה ביותר קיבלתי מוקדם יותר מפיו של ידידי רבי אריה מוסבי – יד ימינו של הרב בכל הנוגע להפצת תורתו הגדולה בעריכת ספריו הרבים, עלוני השבת וכמובן שגם הגליון שאותו אווזים אתם בידיכם: "הרב שהה בשבת באמריקה, משם הוא הגיע הנה בטיסה ישירה ליממה עמוסה מאוד, וכעת הוא ממשיך הלאה לאחת מארצות אירופה. אנו נמצאים כעת בשעות של אור ליום שני בשבוע והרב שליט"א טרם הספיק למצוא את הדקות הנדרשות כדי להחליף את בגדי השבת שלו!"

רבי משה מירלי הוסיף וציין כי למיטב ידיעתו הספיק הרב לעצום את עיניו למשך כחצי שעה בלבד מתוך עשרים וארבע השעות האחרונות.

"התעייפתי" אומר הרב בפשטות, "אך רבי מיכל יהודה לא הניחני לפרוש, 'וקווי ה' יחליפו כח' עודדני בלשון הפסוק, והוסיף בחיוך רחב "תסתכל עלי, גם אני זקן ועייף, האם הפסקתי אי פעם? אתה עוד צעיר..."

אבא היה שמח

ברור לי שאם מו"ר אבי זכותו תגן עלינו היה חי, הוא היה שמח על כך שהייתי הולך להתייעץ עם רבי מיכל יהודה זצ"ל, הייתי צריך רב ומצאתי אותו בדמותו הקורנת, המיוחדת במינה של רבי מיכל יהודה זצ"ל.

חז"ל לימדנו שסוד ההצלחה כרוך ב"עשה לך רב", על כל אדם, קטן כגדול לעשות לו רב שעמו יתייעץ, אותו ישאל ובו יוועץ על כל צעד ושעל.

היתה לי הזכות 'לעשות' לי את רבי מיכל יהודה זצ"ל לרב שיורה לי את דרכי. הייתי מתייעץ עמו על כל נושא, על זיכוי הרבים בנושאים הנוגעים לאלפי יהודים יקרים הקשורים עמנו וגם על נושאים אישיים 'קטנים' בדברים

**רבינו הגדול זצ"ל
עמל להקים כוללים ייחודיים
שעוסקים בכל מקצועות
התורה, גם כאלה שבדרך כלל
אינם נמנים על המסכתות
והנושאים הישיבתיים
המקובלים והמוכרים.
פעם אמר לי:**

**"דווקא ברצוני את מה
שלא לומדים בישיבות, זו
גם תורה, עלינו לעמול בזה
לכתוב על זה חידושי תורה."**

שבהם שימח את רבו הגדול, אולם מתרצן באחת ואומר "זה היה הסיפור האחרון שסיפרתי לראש הישיבה, מאז לא ראיתי".

כמו משה רבינו

"רבי מיכל יהודה היה כמו משה רבינו", מגדיר הרב שליט"א, "היתה לו אהבת ישראל - נכנס אצלו חסיד והוא היה מקבלו בדיוק כפי שהיה מקבל כל ליטאי, ספרדי, אדם עם - או בלי זקן. לכולם העניק את אותו החיוך, החיוך שלא השתנה אף פעם. זה מה שהיה כה מיוחד אצלו - כמו משה רבינו, שעליו כתוב "והאיש משה ענו". לראש הישיבה לא היה חיוך לעשירים וחיוך לעניים, או חיוך לבינוניים זה היה אותו חיוך.

בהתנסחות עדינה מציין הרב נקודה שבה 'מתוך הן אתה שומע לאו' - את המתרחש במקומות אחרים לצערנו: רבי מיכל יהודה זצ"ל אהב מאוד גם

לשם כך נזקקתי לטוס במטוס שבו היו גם צעירים רבים - בטיסה ארוכה של 9 שעות לאיים מרוחקים.

במטוס שררה פריצות גדולה, האנשים שם דיברו בשפה כה נוראה עד שאמרתי לעצמי 'ריבוננו של עולם! האם יהיה עלי להאזין לכל זאת במשך שעות כה ארוכות?'.

כסיפירתי זאת לראש הישיבה זצ"ל חשתי מתח בקולו, הוא שאל שוב ושוב, "נו, מה עשיתם?" "נו, מה היה?".

סיפרתי לו כי אמרתי לאותם בני נוער פוחזים "אתם מסכנים אותנו! אנחנו נמצאים כעת בין שמיים וארץ!" אך הם צחקו כמובן.

סיפרתי לראש הישיבה כי באותם רגעים התפללתי להקב"ה "ריבוננו של עולם, דבר אחד יכול להפחיד כאלה בני אדם, אם המטוס 'יזוז' קצת..."

לפתע התרחש ה'נס', המטוס החל להיטלטל ולזוז. בני הנוער הללו הפנו באחת את מבטם אל הרב היהודי והרב אמר להם "אתם רואים? הקב"ה כועס עליכם!"

נו מה היה?" שאל רבי מיכל יהודה בדריכות גוברת והולכת.

אחר כך אמרתי להם, 'תעשו לי טובה, תפסיקו, תתלבשו בצניעות!' הם אמרו 'בסדר'. אך ברגע שבו היתה הרווחה והמטוס התייצב - חזרו גם הם לסורם.

התפללתי להקב"ה שיטלטל שוב את המטוס, הפעם מעט יותר חזק, 'כיס אוויר' משמעותי שיגרום להם לפחד מעט יותר.

רגעים ספורים לאחר מכן החל המטוס לזוז בעוצמה כה עזה עד שגם אני פחדתי... ההתרחשות המפחידה הזו נמשכה ונמשכה עד שהרמתי שוב את עיני ואמרתי 'ריבוננו של עולם! אל תשכח שגם אני פה!'

וכאן נשמע קול צחוקו העדין של רבי מיכל יהודה...

הרב ממשיך ומתאר כיצד שינו אותם נערים את התנהגותם, שמונה השעות הבאות חלפו במנוחת הדעת ובדרך ארץ, והחשוב מכל - בצניעות. "הם היו כל כך 'בסדר' וכל כך ביקשו להמשיך בצניעות, עד בעת צאתם מן המטוס נטלו עמם את השמיכות הניתנות לכל נוסע בטיסה כדי להתכסות בהם הלאה, בחוץ. אנשי צוות המטוס נאלצו לעמוד בפתח ולדרוש מהם שיתירו את השמיכות במטוס.

ורבי מיכל יהודה המשיך לחייך מעומק ליבו.

הרב מתענג על זכר הרגעים הללו

יומיומיים. על הכל הוא ענה, להכל הוא התייחס והשיב בבהירות ומתוך כבוד ראש אמיתי.

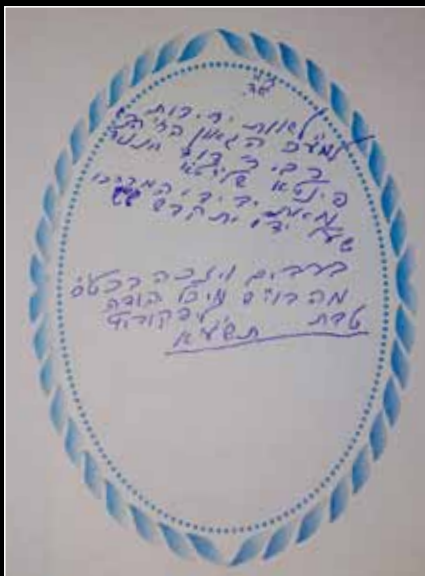
במהלך השיחה נשמעו גם דברים שאינם ניתנים לפרסום, נקודות שהנסתר רב בהן על הנגלה, תוכן שיחות שהשתיקה יפה להן עדיין. אולם כעת, רגע לפני שהשיחה רוויה המסתורין הזאת מסתיימת מתגנבת לקולו של הרב נימת געגוע אישית, הרב מחריש למספר שניות ארוכות ואני מנצל זאת כדי לנצור את הרגעים הללו בליבי. כך נשמעים הגעגועים של בן לאביו הרוחני.

לפתע מתנער הרב מהרהוריו ואומר: היום אני מתחרט למה לא הלכתי אליו יותר, מדוע לא התאמצתי יותר להגיע אליו וליהנות מזיו פניו. שלא כיבדתי אותו יותר.

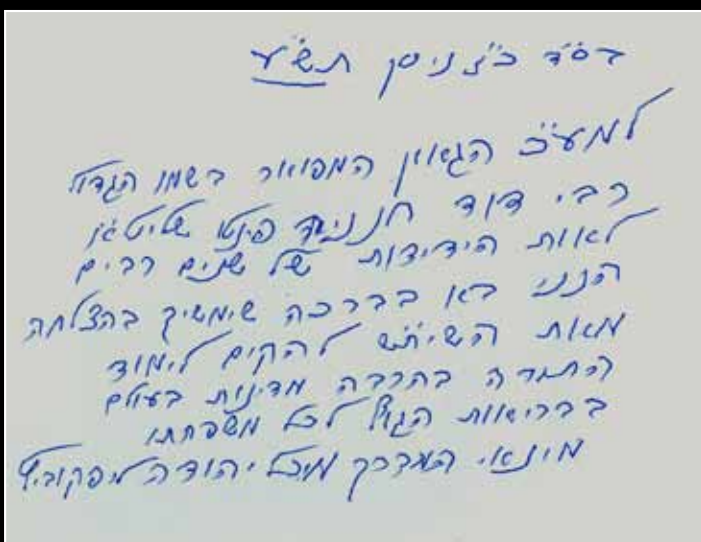
הרב מדבר על כבוד רבו ואני נזכר בתיאורים ששמעתי על כך שבכל פעם שהרב היה מסיים את ביקורו אצל ראש הישיבה, היה רבי מיכל יהודה קם מכסאו, נוטל עמו את כל עשרות שנותיו, את כל גדלותו העצומה בתורה ובמידות, את כל זכויות הנשגבות בהנהגת הציבור, ומלווה בצעדים מדודים את הרב שליט"א עד לפתח הבית, ממשיך עמו הלאה במשעול המוליך אל הכביש, ולמרות מחאותיו הנמרצות של הרב שליט"א מלווהו ממש עד לפתח רכבו. "אני מכבד את מי שמכבד תורה" היה אומר וחיוכו המאיר על פניו הקדושות.

"חבל עד דאבדין" אומר הרב שליט"א, "אבדה ענווה מן הארץ. אני לא יודע מה אעשה מהיום, ה' יעזור לי, כל אדם חייב שיהיה לו רב להתייעץ עמו. הצדיק הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א התבטא כי "כשרבי מיכל יהודה היה חי ידעתי שיש לי רב". אם הוא חש כך, אז אם הוא אמר את המילים הנוראות הללו, מה אומר אני?

רבי מיכל יהודה זצ"ל העניק לי כמה מספריו החשובים, בכוונתי להמשיך ולהגות בהם תדיר ולשאוב מהם עצה ותבונה. החיך שלו מלווה אותי, אני רואה אותו, מרגיש אותו בכל צעד מצעדי, אני חש בידו האוחזת ביד, בדיוק כמו בפעם הראשונה שפגשתי אותו ובכל הפעמים שאחריה, יד אוחזת היטב ומוליכה אותי במשעולי זיכוי הרבים שבהם אנו עוסקים כל העת - עד שיבוא משיח צדקנו ונזכה לראות שוב את פניו המאירות והקדושות של מורנו ורבנו זכר צדיק וקדוש לברכה. ●

רבי מיכל יהודה זצ"ל העניק לי כמה מספריו החשובים, בכוונתי להמשיך ולהגות בהם תדיר ולשאוב מהם עצה ותבונה.

מעלתם הגדולה של הצדיקים בעזרה לזולת

עלים מתוך דברי מספד וקינה
שנשא מורנו ורבנו הגאון הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
על הסתלקותו של הגאון הגדול
רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל
אור ליום שלישי, כ"ו בסיון תשע"א

מתוך ההספדים שנישאו בביהמ"ד
"אורות חיים ומשה" אשדוד
ובביהמ"ד "פניני דוד" ירושלים
בתוך ימי השבעה

כתוב ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא
בסבלותם וגו'. יש להבין כמה נקודות: מדוע הדגישה
התורה שמשה "יצא אל אחיו", וכן כאשר ראה שני אנשים
עברים ניצים נחרד מאד ואמר לרשע למה תכה רעך מדוע
כה נחרד, והרי גם השני היה רשע כראשון, כמו שאמרו
חכמינו ז"ל שהיו אלו דתן ואבירם.

ונראה לבאר שהתורה חפצה ללמדנו ממידותיו של משה
רבינו, שכאשר רצה להרגיש במצב אחיו, הוצרך לצאת
מעולמו הגשמי שה' לו בארמון פרעה שאף מינה על
ביתו, ורק בהיותו בחוץ בין אחיו, התעלה והתגדל והחל
להרגיש בצרות אחיו, שכן אין הרגשה זו דומה להרגשה
שהיתה בצאתו מהארמון.

מכאן למדים אנו, שאינו דומה אדם היושב בביתו
ואנשים עניים באים לקבל ממנו מתנת צדקה, לאדם היוצא
בכבודו ובעצמו מביתו לראות בסבלות אחיו ובצערם של
העניים. כאשר אדם נכנס לעולמו של המסתייע על ידו
הוא עושה זאת אחרת ובנוסף גם מתעלה יותר בעצמו.

הדבר נרמז בפסוק "ויצא אל אחיו וירא בסבלותם", -
אורו עיניו בזכות יציאתו אל אחיו. וכדברי חז"ל: שהקב"ה
אמר "אתה הנחת עסקיך והלכת לראות בצערן של ישראל
- אני מניח את העליונים ואת התחתונים ואדבר עמך וירא
ה' כי סר לראות ויקרא אליו מתוך הסנה" וגם נהיה ל'רואה'
- נביא. במדרש אחר אמרו חז"ל שמשה לא הסתפק בכך
והיה אף מסייע בגופו לבני ישראל בעבודתם הקשה.

ולכאורה הדבר קשה. כיצד משה רבינו עזר וסייע לבני
ישראל ועבד עמהם, והרי היה משבט לוי, ושבט לוי לא
השתעבדו במצרים ולא עוד, אלא שסתם עבודה נאסרה
עליהם שכן התקדשו לעבוד רק בבית המקדש.

ולא עוד אלא שאסור סתם כך להשתמש בכהן כי אם
לקדשו בכל דבר להיותו ראשון וכו', וכיצד עבד משה רבינו
עם בני ישראל. ולא עוד אלא שה' נסיך בארמון המלך
ואין זה מדרכי הנימוס. וביתר שאת קשה, כיצד הסכים
הקדוש-ברוך-הוא עמו על זה ולא גער בו, ולא הוכיחו על
שעבד על אף היותו לוי.

ויש לומר בטעמו של משה רבינו, שבכל אדם ואדם ראה
בחינת מקדש מעט, בבחינת מה שאמרו חז"ל אדם ומקדש
בשתי ידי נבראו. כשמה רבינו ע"ה סייע לבני ישראל
הוא נכנס ממש לתוכם והרגיש את הרגשתם.

לכן, כמו שמותר (וחובה) ללווים לעבוד בבית המקדש
כן הותר לו למשה רבינו גם לסייע לכל יהודי ויהודי שהוא

”

**האיך לא נבכה
ולא נתאבל
על השריפה
הגדולה שנפלה
עטרת ראשנו,
ואבדה הענוה
מהארץ ואיה
כבוד התורה?
האיך לא נבכה
כי נשארנו
יתומים
ללא אבא.**

בה די כדי להשריש בלב הרואים את השאיפה לעלות מעלה מעלה במעלות התורה ויראת ה', והכל מתוך צניעות וענווה גדולה באופן יוצא מגדר הרגיל.

ביתו היה בית פשוט וקטן, כדרכו בקודש להתנזר מן המותרות ולהתרחק מהנאות העולם הזה עד קצה הגבול. ומן הבית הקטן הזה יצאה הוראה לכלל ישראל, כי היה ביתו לתל תלפיות לדורשי תורה ולמבקשי מוסר והשקפה טהורה.

גדול היה מרן רשכבה"ג רבי מיכל יהודה בכלל מכמני התורה ובמידות טובות, ודבריו הקדושים היו לכולם נר לעינים. וחשבתי לומר על צדקתו, כי הצדיק שהוא קשור עם הקדוש-ברוך-הוא, ולא עושה מדבריו חולין, ויוצאים מפיו רק אמרי שפר, הרי שבכח האמרי שפר שלו לשפר את המעשים של האחרים, להיותם מתקשרים להקדוש-ברוך הוא. דבריו של הגאון הצדיק רבי מיכל יהודה זיע"א היו יוצאים מהלב ונכנסים ללב, וזכה להשפיע מדבריו ולשפר בכך את מעשיהם של כל השומעים, עד ששבו בתשובה והתקרבו אל השי"ת.

פעמים כשזכיתי לישיב במחיצתו היה משתף אותי בלבטיו בענייני השעה וכביכול הוא מתייעץ עימי ומבקש לשמוע את חוות דעתי. הוא העניק לי את התחושה שהוא מצפה למוצא פי ולדעתי האישית, כי ענווה גדולה הייתה בליבו ולא החזיק טיבותא לנפשיה. אשרי העם שככה לו, אשרי העם שאלו הם מנהיגיו וחבל על דאבדן ולא משתכחין. כי עד עתה היה העולם עם מרן רבי מיכל יהודה זצוק"ל, ואילו היום הוא בלעדי. וזהו אינו אותו עולם, זהו עולם אחר ושונה כי פנה הודו, זיוו והדרו.

יתן השי"ת שנזכה ללמוד קצת ממידותיו הקדושות, ובזה נזכה אנו להחיות אותו בקרבנו, בבחינת מה שאמרו חז"ל מה זרעו בחיים אף הוא בחיים, כי גם לאחר פטירתו הוא נקרא חי, זאת באם נלך בדרך ה' כמו שלמדו אותנו, וזאת היא נחמתינו.

ויהי רצון שנזכה בעזרת ה' לביאת משיח צדקנו אכ"ר, ונזכה לראותו בתחיית המתים, ועד אז נתחזק בעבודת ה', ונעשה לו שם בזה, בכך שאנו הולכים בדרכו הקדושה. ●

בבחינת מקדש מעט. זה ממש מבהיל, שמשא רבינו זכה להרגיש בכל יהודי ויהודי את המקדש מעט שבתוכו כדי לעזור לו להקימו, בדיוק כמו שזכה להקים לבדו את המשכן. לכן גם הקדוש-ברוך-הוא לא מיחה בידו, ולהיפך גם דיבר עמו בסנה, לרמוז למשה רבינו שהקב"ה מצטער בצערן של ישראל.

לפי זה נבין גם מדוע משה רבינו קרא לאחד מהניצים 'רשע' כשהכה את חבריו, הוא מחה על ביזוי המקדש! כל זאת מגודל מדרגתו העצומה של משה, שראה בכל יהודי ממש עולם קדוש ומקודש, ואף נכנס בתוכו לעבוד בו ולתקנו, לנקותו, להרימו, ליפותו ולקדשו.

ממדתו של משה רבינו צריך כל רב ללמוד, להתדמות אליו במידה זו, להיותו נכנס ממש אל תוך עולמו של תלמידו, ולראות מה הוא חסר, ואם הוא מתעלה בעבודת ה', או ששמא הוא "מתעלה" רק כלפי חוץ, ואילו בפנימיותו הוא בבחינת והבור ריק אין בו מים, - תורה הנקראת מים.

על הרב לראות בתלמידו כבית המקדש, והוא הרב, ככהן הבא לעשות את עבודתו בתוכו, כאשר רק על ידי יציאה של הרב במסירות נפש (כיצאית משה רבינו) לעקוב אחר תלמידו הנצרך, יגיע הרב בעצמו לידי גדולה ולראיה אמיתית בכל תחומי התורה, והיא זו שתגדל אותו ותרום אותו כדי שיוכל להמשיך בעבודת הקודש.

מרן הרב זצ"ל היה אבא רוחני לתלמידיו ולכלל ישראל

לצערנו הרב בימים הללו נתרגשה עלינו הצרה הגדולה והאיומה בהסתלקותו לגנזי מרומים של אחד ממנהיגיו הדגולים של הדור, הצדיק הקדוש מורי ורבי הגאון רבי מיכל יהודה לפקוביץ זיע"א, אשר היה לבני דורו כמו אבא. הוא הרב היחיד שאליו הייתי מגיע כמה פעמים בשנה, כדי לדבר בדברי תורה, וגם בדברים העומדים ברומו של עולם, כמו האיך להדריך את הנוער של היום אשר מושפעים מהשפעת הזמן, ובחסידי שמים עלינו נתן לנו הקב"ה אבא ממש שחיכוך היה תמיד על פניו הקדושים. רק לפני כמה חדשים, בעוונות הרבים הוזמנתי לכבוד האירוע האדיר שהתקיים לכבודה של תורה בבני ברק, בו הופיע כבוד הרב הצדיק הקדוש רבי מיכל יהודה לפקוביץ זיע"א שהיה אורח הכבוד. ישבתי לידו ואף הוזמנתי לדבר ולערוך סיום על מסכתות קדשים. דבר זה חיזק אותי מאד, ותמיד היה אומר לי לך ותמשיך לקרב את לב אחינו לאביהם שבשמים בחוץ לארץ. ומאד הייתי משתשע עמו בדרי תורה, והייתי יושב לידו, והרגשתי כמו בן שיושב ליד אביו, וכך נתן לי להרגיש. ובוודאי לא רק עימי התייחס בצורה הזאת, אלא כך היתה דרכו בקודש לתת הרגשה לזה היושב לצידו להרגיש שהוא אבא רוחני שמחבב אותו. האיך לא נבכה ולא נתאבל על השריפה הגדולה בכך שנפלה עטרת ראשנו, ואבדה הענוה מהארץ, ואיה כבוד התורה? האיך לא נבכה כי נשארנו יתומים ללא אבא.

אין ספק שהקב"ה משתבח בו יחד עם פמליא של מעלה ואומר "ראו בריה שבראתי בעולמי". כי מסירות נפשו לתורה לא ידעה גבולות, והוא היה עבד נאמן לבוראו בכל המובנים. הוא הרביץ תורה ויראה ברבים במשך למעלה משבעה עשורים ברציפות! לאלפי תלמידיו אשר שתו בצמא כל מילה היוצאת מפיו, ונודע כגאון עצום הבקיא בכל מכמני התורה. עצם השהייה במחיצתו וההתבוננות בהנהגתו המופלאה, ובאור הקדושה שהקרינו פניו- היה

אורות ומראות

יקרה היא מפנינים

סיקור פעילות הקודש במוסדות "פניני דוד" ירושלים | "פניני דוד" אשדוד

"הליכות עולם לו"

כולל יום הלכתי לאברכים מצוינים בני עלייה, פועל במקום **בראשות הגאון הרב ניסים מלכה שליט"א**. בכולל לומדים טור שולחן ערוך יורה דעה הלכה למעשה. מטרת הכולל היא הכשרת רבנים מורי הוראה בישראל. על הכולל נמנים אברכים חשובים היושבים ועוסקים בתורת ה' בהתמדה גדולה.

הנכנס אל הכולל עומד נרגש בראותו את האברכים היקרים ספונים בתורת ה', שוקדים על לימודם. ש"ס ופוסקים, ראשונים ואחרונים, טור בית יוסף, ודרכי משה, שולחן ערוך עם כל נושאי כליו, יחד עם הפוסקים החשובים פוסקי זמננו. כמו כן מתקיימים מידי פעם בפעם חבורות ושיעורים ע"י האברכים בפלפולי דאורייתא בסברות ובבקיאות הלכה למעשה.

ייחודיותו של הכולל החשוב הוא באופן הלימוד, כאשר משלבים תמיד שאלות מעשיות וזה נזקף לזכות העובדה **שראש הכולל שליט"א** משמש כמורה צדק בבית הוראה. כך ניתנת לאברכים החשובים שיחיו התנסות מעשית בתחומי ההלכה השונים.

בנוסף לכך נמסרים בקביעות דברי מוסר מפי אחד מבני החבורה, בבחינת

בירושלים

עיר הקודש נשזרים פניני תורה וקדושה כמו ביד אמן. קהילת "פניני דוד" המעטירה עושה חיל בטהרה. קול התורה עולה ובוקע מן המוסדות בשכונת "בית וגן", בימי חול ובשבת קודש. לפני כשנה וחצי עברו המוסדות ממקום משכנם הקודם, לבניין חדש ומכובד כיאה למעמדה של תורה. כל הבא בשעריו, אינו יכול שלא להבחין בסדר ובניקיון המופתיים השוררים בו ואת המקום החשוב הזה לתורה ולתעודה- פוקדים רבים מבני השכונה, הבאים לקבוע שם את חוק לימודם כל אחד על פי זמניו ועיתותיו.

זכה מורנו ורבנו הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א להקים את המקום הנכבד הזה ולעמוד בראשותו, תוך דאגה עצומה לרווחת כלל הלומדים הנמצאים במקום במשך כל שעות היממה.

אווירה מיוחדת שוררת במקום המושך אליו מגוון רחב של אנשים, ובעלי מעמד שונים. כך, ניתן למצוא בין הבאים בשעריו רמי"ם חשובים הבאים להכין את שיעוריהם אשר יימסרו בשיבות הקדושות, ועימם אברכים בעלי אורייך ויודעי ספר ואף בעלי בתים ופשוטי עם. כולם כאחד נקבצים ומגיעים לכאן, אל המקום הקדוש הזה.

ספרייה מכובדת נמצאת במקום, ובה יוכל כל המבקש לעיין בספרי קודש למצוא את מבוקשו בנקל. גמרות ומשניות ושות"ם חשובים, לצד ספרי מוסר, הלכה ואגדה בהוצאות שונות ובמהדורות רבות.

על מפעל התורה העצום הזה המחולק למספר כוללים, אשר כל אחד מהם מיועד עבור הלומדים בו בהתאם- אחראי בנו הצדיק רבי **רפאל פינטו שליט"א**. בכל מאודו הוא מתמסר לכל הדרוש להם, הן מבחינה רוחנית והן מבחינה גשמית. כל זאת כדי להפיץ את אור התורה, להגדילה ולהאדירה.

בית מדרש לדוברי צרפתית

כולל יום הלכתי לאברכים בני עליה

"פני דוד". לאחר התפילה, החל משעות הבוקר מתקיימים שיעורים קבועים בהלכה בגמרא ובמוסר. כמה נפלאה היא העובדה שבסייעתא דשמיא זכו הם להתחיל את היום בקול התורה ולהחזיק בה בקביעות.

קול התורה הקדושה סובב את היכל הכולל לאורך כל היום. כאשר מסיימים בני הקבוצה הראשונה את חוק לימודם בשעות לפני הצהרים, נכנסים ובאים בשערי הכולל אנשים העובדים לפרנסתם בשעות הבוקר, וכעת באים הם להשלים את קביעות הלימוד ולמלא את מצבורי הנשמה בתוכן רוחני ונצחי.

מסגרת השיעורים נמשכת, והלומדים מתמידים בה בחברותות. מפליא להיווכח היאך רבים מן הלומדים מעדיפים להקדיש עיתותיהם למען לימוד התורה, ועל אף שיכולים להגדיל את שכר עבודתם, הם באים ללמוד תורה - תוך שהם עוזבים חיי שעה ועוסקים בחיי עולם... כמו כן מתקיימים שיעורים הנמסרים על ידי רבני המקום בהלכה ובמוסר.

"איש לרעהו יאמר חזק". כאן ניכרים במלוא עוצמתם דבריו הקדושים של **מורנו הצדיק הרב שליט"א**, אשר תמיד משריש בלבבות כולם את הידיעה וההכרה שמבלי מוסר והתעוררות הלב- אי אפשר להתקיים מבחינה רוחנית.

אין ספק שבזכות הלימוד הקדוש והטהור הזה מתקיים העולם כולו, כי רק על ידי כח התורה הקדושה יש ליקום כולו זכות קיום.

"דרושים לכל חפציהם"

בית מדרש ייחודי פועל במקום, ומיועד לדוברי צרפתית. בראשותו עומד **הגאון הרב שמעון פניה שליט"א**. על הכולל נמנים אנשים העובדים לפרנסתם, ומחלקים את זמנם לעבודת ה' ולעבודת יומם. האנשים העמלים לפרנסתם בשעות אחר הצהרים- פותחים את סדר יומם בתפילת שחרית במוסדות

"יערב עליו שיחי"

ערבותו ומתיקותו של הלימוד נמשכים גם בשעות הערב. מרגין לראות כיצד אל בית המדרש ללימוד הדף היומי נקבצים ובאים כחמישים לומדים, ושוקדים על לימוד דף היומי על הסדר. הכולל בראשותו של **הרב אליהו מאיר שליט"א** מוביל צורת לימוד ייחודית של אברכים הלומדים בצוותא חדא עם בעלי בתים, העמלים בשעות היום ובאים להשלים את קביעות לימודם בשעות הערב.

קהל מגוון של בעלי בתים משתתפים בשיעורי הדף היומי. החל מבוגרי ישיבות וכלה בבעלי תשובה שזה מקרוב באו. לכל אחד מן הלומדים מותאמת חברותא באופן אישי על פי רמתו.

הלימוד המשותף מסייע להם רבות להבין וליישב כל קושייה העולה במהלך הלימוד, ומתוך כך זוכים הם להיות שותפים לפרויקט הכלל עולמי של לימוד הדף היומי על הסדר. השיעור בדף היומי נמסר מידי יום לפני סדר הלימוד עצמו, וכך ניתנת ללומדים האפשרות לשמוע את השיעור ולאחר מכן לשנון וללבנו בחברותא. דף לדף מצטרף, ובסייעתא דשמיא מסיימים מסכתות שלמות, וזכות התורה הזו הנקנית בעמל כה רב - מי ישורנה.

מפעם לפעם נמסרים שיעורים בסוגיות הנלמדות מפי רבנים חשובים וידועי שם. למותר לציין את התפעלותם הרבה מן המקום, האופפת אותם בצאתם מן הקודש.

"כי עמך מקור חיים"

חידוש נוסף מיוחד ומרומם, הוא כולל "תפילה כהלכתה" הפועל במקום. מידי יום קודם תפילת השחרית מתקיים לימוד מסודר של הלכות על פי ה"משנה ברורה". בלימוד משתתפים רבים מן המתפללים

אשר משכימים קום לפני זמן התפילה, ומשנגנים יחד במשך כחצי שעה הלכות למעשה מן ה"משנה ברורה".

השיעור ההלכתי אינו ארוך מבחינת זמנו, אך מרובה מבחינת תוכנו. נמסר הוא על ידי אחד מן המתפללים בכל יום, ומפעים לראות כיצד משתלבות להן יחדיו "עבודה שבלב" עם "שונה הלכות".

שבת קודש

"שמור וזכור בדיבור אחד"

קבלת שבת מלכתא:

בהיכל בית הכנסת המרכזי של הקהילה, מקבלים את פני השבת בהוד ובהדה. אוירת שבת קודש מורגשת כאן בכל פינה. לאחר תפילת מנחה וקבלת שבת מרוממת נישאת דרשת קודש, בכל שבת מפי רב אחר מן הרבנים שליט"א. הגיגים מנושאי פרשת השבוע מתמזגים בטוב טעם ודעת יחד עם דברי מוסר אקטואליים ברוח היהדות, וקהל המתפללים הרב שותה בצמא את הדברים.

שבת קודש בבוקר:

"אז מסיני נצטוו"

לאחר תפילת שחרית מרוממת, ממשיך שינון ההלכות במלוא עוצמתו. חשיבות רבה ומעלה עצומה נודעים לגבי שינון הלכות שבת קודש בשבת עצמה. ואכן בסיום התפילה, מתקיים במקום סדר לימוד משנה ברורה על הלכות שבת. הלימוד קבוע ומסודר ומשתתפים בו רבים מן המתפללים.

"טועמיה חיים זכו"

בנוסף, מתקיים סדר לימוד ייחודי לילדי הקהילה הקדושה. כולם נאספים יחדיו ושובים במקומותיהם, קשובים ללימוד

טעמי המקרא. כך רוכשים הם ידע בהבנת טעמי המקרא, ובשימוש בהם הלכה למעשה בקריאת התורה- תורת חיים. הביקוש לסדר הלימוד הזה הוא רב ביותר מתוך החשיבות הגדולה שישנה בדבר, תוך העשרת הלימוד באופן חויתי ומרתק.

שעות אחר הצהריים:

"שים חלקנו בתורתך"

בשעות אחר הצהריים של שבת קודש מגיעים ילדי החמד, תינוקות של בית רבן בליווי אבותיהם. לימוד "אבות ובנים" המסורתי מתקיים כאן ברוב עם. כאן יוכל העומד מן הצד לראות את המחזה המלבב והמרגש- ילדים טהורים עם אבותיהם, משנגנים בחשק ובהתמדה גדולה את הנלמד במשך השבוע במסגרת התלמוד תורה.

גם מבצעים ישנם לעידוד הלומדים, בשיתוף קרן "אבות ובנים". וכן מחולקים מיני מתיקה, ואף פרסים במסגרת הגרלות הנערכות מידי פעם, להנעים לילדים את הלימוד הפורה.

כך בכל שבת ושבת מתרוממת הקהילה בעוד טפח רוחני. נשמה יתרה של כל יהודי משתלבת ונשזרת באומנות באפיקי דעת של תורה ומוסר. כי זוהי תמצית מפעל חייו של **מורנו ורבנו כבוד הרב שליט"א**, ולזאת הוא מקדיש את כל עמלו. לזכות את הרבים בחיי קהילה טהורים וקדושים. ואין ספק שבכוחן של שבתות מרוממות שכאלו להאציל מהודן ומהדרן על ששת ימי החולין.

בסיכומן של שורות. ניסינו לדלות מעט מהיקף הפעילות הרוחנית, הרוחשת בחלק גדול ביותר משעות היממה בקהילת "פניני דוד" הקדושה בירושלים. פניני קדושה ויראה בונים עוד נדבך איתן של תורה ותפילה, לקירוב הגאולה השלמה במהרה בימינו, אמן.

חבורה מאחד האברכים

כולל ערב בירושלים

ואני קרבת אלוקים לי טוב

אשדוד לב ליבה של העיר, מקום הומה אדם ושוקק פעילות ללא הרף. משרדי ממשלה וחנויות ואף בתי עסק הומי אדם. ב"כיכר הסיטי" ברחוב הקליטה 3, פועם לב רחב וחם לכל יהודי ויהודי. בתוך מדבר צייה רוחני המשווע ללחלוחית של קדושה, מפנה המעיין הצלול ומרווה לכל דורש ממימיו הטהורים.

לא יכולנו להסתיר את התרגשותנו העצומה, עת באנו בשעריו של המרכז הרוחני רחב הידיים. כבר בעומדנו על הסף נשאבנו למקום אחר... כאן פועל כולל לאברכים מצוינים, בית מדרש והוראה וכן בית כנסת. אוירה קסומה של קירוב לבבות, המתמזגת עם הנהרה הגדולה השפוכה על פניהם של אלו שזכו לפסוע את צעדיהם הראשונים בעולם היהדות. לא, לא קלה היא הדרך וחבלי הקליטה מורכבים הם. השפה, המנטאליות השונה ואורחות החיים בארץ-זרים ומנוכרים עבורם, אך פה הם מצאו את הבית, את המקום המספק להם ידע נרחב ביהדות בשילוב אוזן קשבת ותמיכה רצופה.

ובכדי להקים מרכז רוחני ייחודי ומקיף שכזה לא די בכח הרצון. דרושה לזה הבנה דקה ומעמיקה לנפשם של הבאים בשעריו, רובם עולים חדשים שטרם הסתגלו לסגנון החיים בארץ. דרושים לכך בנוסף כוחות נפש אדירים, מסירות והתמדה מתוך דאגה לכל צרכיו הפיזיים של המקום. וכל התכונות המיוחדות הללו חברו יחדיו בנפשו הזכה והטהורה של מורנו ורבנו בנן של קדושים רבי דוד חנניה פינטו שליט"א.

מתוך תחושת שליחות קודש עילאית, בהיותו סמל לאהבת ישראל ומאור פנים לכל יהודי-הקים הוא את המרכז הזה. את הציר הסובב חיי חולין עלה בידו להפוך לחיי קדושה, לזכות את הרבים לטעום מן האור האין סוף של קודשא בריך הוא. "הנה ימים באים... לא רעב ללחם ולא צמא למים" (עמוס ח' י"א). בדורנו כה גובר הביקוש לתורה, כי כל חלל ריק מתוכן, ניתן למלא רק בכח התורה, ומפעל חייו של הרב שליט"א שכולו קודש וחובק עולם-נמצא גם כאן.

//

מתוך תחושת שליחות קודש עילאית, בהיותו סמל לאהבת ישראל ומאור פנים לכל יהודי, הקים הוא את המרכז הזה. את הציר הסובב חיי חולין עלה בידו להפוך לחיי קדושה, לזכות את הרבים לטעום מן האור האין סוף של קודשא בריך הוא. "הנה ימים באים ... לא רעב ללחם ולא צמא למים" (עמוס ח' י"א). בדורנו כה גובר הביקוש לתורה, כי כל חלל ריק מתוכן, ניתן למלא רק בכח התורה, ומפעל חייו של הרב שליט"א שכולו קודש וחובק עולם - נמצא גם כאן.

גם המתחילים בלימוד ההלכות מוצאים את מקומם בטבעיות. מידי יום נמסר שיעור בהלכה במשך כשעתיים עד לשעה 1:00 בצהריים, מפי הרב דוד גודרי שליט"א. השיעור פותח למאזינים מבט חדש לעולם היהדות, ובו נלמדות הלכות בסיסיות בעולמו של כל יהודי. הליכות הבוקר והלכות תפילין נמסרים בשפה ברורה לכל נפש.

שיעור נוסף בהלכה נמסר באופן מקיף, בטוב טעם ודעת מפי הרב מישאל אסרף שליט"א. בשיעור נלמדות ההלכות על פי פסקי "המשנה ברורה", תוך מתן מענה לכל שאלה המתעוררת ובהתייחסות מיוחדת לפרטים הנדרשים. גם כאן ניכר כי הושם דגש מיוחד על מתן מענה לכל שאלה, תוך הרחבת אפיקי הידע ההלכתיים של הלומדים.

יחד עם הרב אסרף שליט"א זוכים המשתתפים ללמוד משניות על הסדר במשך כשעתיים בכל בוקר. בשיעור מבוארות המשניות באופן ברור ומובן, תוך תרגום לצרפתית והבנת הרקע.

לצעירים שמביניהם מתקיים מידי יום שיעור בגמרא. השיעור מתקיים בחלקו השני של הבוקר. יחד עם הרב אלנקווה שליט"א, פוסעים יחדיו בסוגיות אביי ורבא, לומדים לירד לעומק דעתם של מפרשיה וללבן את הנלמד בחברותות. את השיעור פוקדים צעירים רבים המגלים עולם חדש כפשוטו, בלימוד הגמרא. בסייעתא דשמיא זכו הם לסיים לא מכבר את כל מסכת עבודה זרה. מיותר לציין עד כמה מביאים ההישגים הללו אושר וסיפוק ללומדים.

מפליא לראות היאך בכל השיעורים הללו באים לידי ביטוי יחדיו אהבת ישראל וקירוב רחוקים תוך שינון הלכות, משנה, דרך חיים ומוסר לעבודת ה' יתברך, כי אשריכם ישראל.

"יראוך עם שמש"

בוקר. השעה 6:30. תפילת שחרית בנעימה נישאת בחלל... "עוטר ישראל בתפארה", תפארתו של כל יהודי טלית ותפילין. רבים מבאי המניין לתפילה מתחזקים מאוד ברוחניות. עצם העובדה שקיבלו הם על עצמם להתמיד בקביעות במצוות תפילין, נוסכת בהם כח רוחני אדיר וקדושה למשך כל היום כולו.

וכך, מחיל אל חיל בסולם העלייה, נותרים הם על מקומם גם לאחר סיום התפילה. איש אינו ממחר ודומה כי השעון עצר מלכת. רב הקהילה וראש הכולל הרב אליהו חליווה שליט"א, מוסר שיעור מרתק בפרשת השבוע, והדברים מאירים כבשעת נתינתם מסיני, ומחזקים את מאמר חז"ל הידוע שכל נשמות ישראל נכחו במעמד הר סיני. כאן כולם חשים קשר ושייכות לתורה הקדושה כי בנים הם לעם הנבחר.

"אשרי אדם מצא חכמה"

9:00 בבוקר. סדר יום חדש נפתח, עם השיעור בחומש מפי הרב אליהו אלנקווה שליט"א. לשיעור הייחודי הזה כבר יצא מוניטין בקרב עולי צרפת. הוא נמסר דבור על אופניו, באופן קולח בשפה הצרפתית. גם במבט קל על פניהם של היושבים המרותקים לשיעור - ניתן לראות שמדובר בקהל בעל אינטליגנציה והשכלה גבוהה. בירור קצר שערךנו לאחר מכן העלה כי לא טעינו. אכן, על ציבור המאזינים המגוון נמנים אנשי רפואה ואקדמאים, בוגרי אוניברסיטאות נחשבות. באים הם ברצון ובחשק עצום למלא את כל מצבורי ישותם הרוחנית, שואלים ומתרגמים ומשתתפים באופן פעיל בשיעור.

בתחילת כל שבוע עד ליום שלישי, נלמדים כל נושאי הפרשה באספקלריית היהדות המאירה עם פירושי רש"י הקדוש. ובהמשך השבוע לומדים על פי הסדר נביאים וכתובים, בביאור מדרשי חז"ל. השיעורים מרתקים, מלאי תוכן והמשתתפים יוצאים מהם מחוזקים בכל פעם מחדש.

"ואדם יפיק תבונה"

צורת לימוד ייחודית מצאנו במהלך סיורנו במקום. במשך כמחצית השעה עד לשעה 11:30 מתקיים שיעור פעיל בהלכה מתוך הספר "הלכה ברורה". הלימוד נעשה בצוותא ממש, כל תלמיד קורא קטע מתוך הספר ומתרגם אותו לשפה הצרפתית. כך "זה נהנה" - כאשר מבינים כל מאזיני השיעור את ההלכות הנלמדות. ובמקביל "זה לא חסר" כאשר המתרגם רוכש את המיומנות הנדרשת בשיטת הלימוד, דבר המקנה לו כלים ללמידה עצמית.

אהבה לתורה ולמצוות ומחזקים את הקשר הייחודי שנוצר במשך כל היום כולו, בין המשתתפים לבין אבא שבשמים. כי הכל הולך אחר החיתום ומטביע את רושמו בנפש הנטהרת.

תפילת ערבית מרוממת נערכת בסיומו של הלימוד, יחד עם הקהל הרב שזכה להשתתף בשיעורים.

"זרח בחושך אור לישרים"

השעון מורה על השעה 8:30 בערב. לתומנו היינו סבורים כי יום פורה וגדוש הסתיים במרכז הרוחני הנפלא הזה. אולם עד מהרה התברר לנו כי טעינו. ההתעוררות, ההתקרבות ועבודת ה' לא תמה בזאת.

אנשים רבים ועימם בני נוער, הלומדים בשעות היום-מגעים לכאן כעת. והם יודעים כי כאן מחכה להם כל מה שנשמתם הטהורה רוצה... פה יוכל כל אחד מהם למלא את כל כולו באוצר ייחודי שכל הון שבעולם לא ישווה לו.

שיעורים בהשקפה וביהדות המיועדים גם למתחילים ממש, מתקיימים כאן מידי ערב. השיעורים מגוונים וגם המקום בו הם נערכים אוסף אליו ציבור רב ויקר, בכמיהה לשמוע עוד ועוד כדי להכיר מקרוב ולהתחזק.

חוגי בית נערכים במקומות שונים, שעליהם מודיעים מראש כדי שכולם יוכלו להשתתף בהם. לעיתים נעשית מתכונת השיעורים במוסדות "אורות חיים ומשה" ברובע ג', ואף לשם מגיעים רבים.

"עץ חיים היא למחזיקים בה". מסכת גדולה וענפה של זיכוי הרבים נמשכת כאן בסייעתא דשמיא, מיסודם ומהנהגתם של מורנו הצדיק נצר לשושלת מפארה של קדושי עליון, **רבי דוד חנניה פינטו שליט"א** ועימו בקדוש בנו הצדיק **רבי רפאל שליט"א**, שכל משאת נפשם וכל מגמתם היא להרבות פעלים לתורה, ועל כך הם מוסרים נפשם.

אכן, כתליו של המקום, מרצפותיו, וגם הרהיטים - לו רק יכלו הם לדבר, היו אף הם אומרים **קירוב לבבות לתורה**. אך מעידים המה בעדותם הדוממת, כי כאן מקרבים בצעדי ענק את יום בואו של משיח צדקנו בהיות המקום הזה מלא כולו "דעה את ה'".

"ואת שבת קדשך הודעת להם"

"לקראת שבת לכו ונלכה"

שבת מלכתא פורשת כנפיה על העיר. גם המרכז הרוחני כולו אומר כבוד, בית הכנסת מלא מפה אל פה. בכל שבת מחדש ניתן לראות מתפללים רבים הבאים בשערי בית

"אתה ידעת שבתי וקומי"

לאחר הפסקת צהרים קצרה, מתחדש הלימוד במלוא עוצמתו. שוב משתלבים יחדיו שזורים באומנות-קירוב לבבות וזיכוי הרבים וביניהם זורם מעיינה של תורה.

רבני הצוות שליט"א מוסרים שיעורים בגמרא ובהלכה לקהל רב של משתתפים הבאים לשמוע בצמא את דבריהם. כמו כן מתקיימים בשעות קבועות עד לשעה 6:00 בערב שיעורים מלאי תוכן במוסר ובהשקפה, וכן שיעור בפרשת השבוע על פי פירושי ה"בן איש חי" זצ"ל.

"משאת כפי מנחת ערב"

תפילת מנחה רבתי ברוב עם נערכת בשעה שש בערב (לפי שעון קיץ). רבים מתושבי האזור, אנשים שסיימו את עמל יומם ואף כאלו המצויים עדיין בעיצומו של יום עבודתם... כולם כאחד נקבצים לתפילת המנחה בכוונה ובדבקות.

לאחר סיום התפילה נוכחנו לראות כיצד רבים מהם נותרים כאן, במקום. לא, הם אינם עוזבים. הם נשארים לשיעור בגמרא בעמקות "אליבא דהלכתא" עם **הרב אליהו חליווה שליט"א**. השיעור מרתק, מבוסס על מסכתות הגמרא בשילוב הלכות. בדבריו הנעימים משלב הוא הלכות נחוצות, ופותח צוהר לעולמם של מאזיניו להעמיק שורשיהם בחיי היהדות הצרופה.

"ודרך חיים תוכחות מוסר"

בסיומו של השיעור זכינו להשתתף ב"סדר מוסר" מרתק. אומנם הוא נמשך כעשר דקות בלבד, אך גדוש ומלא בכלים נכונים להתמודדות עם החיים על פי השקפת היהדות. כאן נקשרים בעבותות

//

אנשים רבים ועימם בני נוער, הלומדים בשעות היום מגיעים לכאן כעת. הם יודעים כי כאן מחכה להם כל מה שנשמתם הטהורה רוצה... פה יוכל כל אחד מהם למלא את כל כולו באוצר ייחודי שכל הון שבעולם לא ישווה לו

בשולי הדברים:

"הנה שכרו איתו ופעולתו לפניו"
(ישעיה מ' י')

כל מי שביקר במרכז הרוחני, וכל מי שזכה לטעום מעט מן האור הסובב ומקיף כל פינה ופינה, מבין נכונה עד מה רבה זכותם של כל העומדים בראש המקום הזה, ושל כל המסייעים בידם.

מה רב הוא החלק שנוטלים הם לקרב את יום גאולתנו, וכמה נשמות ישראל קדושות הם מצילים. ישלם ה' כפועלם הטוב ותהי משכורתם שלמה מעם ה', אמן כן יהי רצון.

בן יחיד, ושופך את ליבו לפני רבי רפאל שליט"א. כך זוכים כולם לצאת מעודדים, וחבלי הקליטה בארץ נעשים קלים יותר מאי פעם... כי יש מי שתומך, מקשיב ומייעץ ויש קורת גג אחת המהווה כתובת לכל בקשה, פנייה ומשאלה.

מור מרק לוי ה"ו הוא איש קשר של הקהילה, העומד לימין הציבור בכל עת מצוא. בהיותו מודע לדברים אשר להם זקוקים באמת- משלב הוא את הפן הרוחני יחד עם הפן הגשמי. הוא מארגן מידי פעם בפעם כנסי חיזוק, הרצאות וסדנאות. כמו כן לעיתים מתארגנת נסיעה לקברות צדיקים, המעניקה רוממות לרוח ולנפש כאחד.

גם הילולות הצדיקים הקדושים, נערכות ברוב עם במסגרת הקהילה, ותורמות רבות ונצורות לחיזוק הקשר ביניהם בדרך היהדות הטהורה.

הכנסת כוונות ורגילים. לא ניתן להאמין כי אך זה מקרוב באו, וכעת ההשתתפות בתפילות השבת ובישיעורים הנערכים במהלכה- נעשו לחלק בלתי נפרד מחייהם. קבלת שבת מרוממת, ומזמורה נאמרים בנעימה ובנחת כמונה מעות. לאחר מכן נישאת ברמה דרשתו של רב הקהילה הרב אליהו חליווה שליט"א. בנועם שיח הוא משלב הגיגים מפרשת השבוע ומתאים אותם בדקות ההבנה לסגנונם של השומעים. הדרשה נמסרת בשפה הצרפתית, כמובן.

"מזמור שיר ליום השבת"

אור יום שבת קודש מפציע, ועימו עולה גם השחר הרוחני כאן. תפילת שחרית בכוונה ובאווירה ישיבתית, יחד עם קריאת התורה ברורה ומאירה. טרם קריאת התורה שוב נושא הרב חליווה שליט"א דרשת קודש לציבור מענייני הפרשה, והקהל מרותק לדבריו.

את שבתות הקיץ הארוכות ממלאים בתוכן יהודי שורשי. שיעורי קודש מתקיימים בבית המדרש, וכן אמירת תהילים רבתי לפני תפילת מנחה. אף כאן ניתן למצוא רבים מבני הקהילה המגיעים להתבשם מאווירה של תורה יחד עם אוירת שבת קודש.

"יכירו בניך וידעו"

לאחר תפילת המנחה נערכת סעודה שלישית במקום. הסעודה מיועדת לכל בני הקהילה, ותורמת רבות לגיבוש. שם מתוודעים הם האחד לרעהו, מחדדים את קשריהם בהיותם רובם ככולם עולים חדשים מצרפת הנמצאים בשלבי הסתגלות לחיים בארץ. בנוסף לקשר הרב שתורמת הסעודה המשותפת, מתחזקים בה כל בני הקהילה בעבודת ה' ובעלייה בתורה וביראת שמים. דברי חיזוק לשומעים נאמרים במהלך הסעודה, ובכך חותמים את יום השבת בהרגשה מרוממת ונפלאה מאין כמותה, המשפיעה מקדושתה על כל ימי השבוע הבאים לטובה.

"אמונתך בקהל קדושים"

בני קהילת הקודש ברובע הסיטי באשדוד, זוכים מידי חודש לביקורו של הצדיק רבי רפאל פינטו שליט"א, בנו של מורנו ורבנו שליט"א.

בביקוריו בקהילה נמסרים מפיו המפיק מרגליות, דברי חיזוק באמונה לציבור הרב, הנוהר למקום בבוא צדיק אל הקודש. לאחר השיעורים משתרך תור ארוך של ממתינים לברכה ולקבלת עצה ותושייה. כל אחד מן העומדים בתור חש כאילו הוא

ברוך מתייד לשלום

בחרדת קודש מקדמים אנו בברכת
ברוכים הבאים בשם ה'

את מעלת כבוד הגה"צ
המפורסם לשם ולתהילה
מגדולי מקימי עולה של תורה
וממריצי התורה בדורינו
חביבם של גדולי ומאורי ישראל

ה"ה כ"ק מוריננו ורבינו
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לרגל הופעתו כבוד בשערי ארץ הקודש
לפקוד מוסדותיו הקדושים
ולהתוות את המשך המסילה העולה בית אל

**צהלי ורוני יושבת ציון
כי גדול בקרבך**

המקדמים פניו ברינה

קהילת קודש
"אורות חיים ומשה"
אשדוד

קהילת קודש
"פניני דוד"
ירושלים

רבני ואברכי הכוללים
בירושלים ובאשדוד

תולדותיהם, חייהם ופועלם של צדיקי בית פינטו זיע"א

אנשי מזנה

רבי משה אהרן פינטו זיע"א

רבי משה אהרן זיע"א נולד במוגאדור לאביו רבי חיים הקטן זיע"א. התפרסם מאוד בזכות ההסגר שגזר על עצמו בציווי אביו שחזה את הפרענות המתרחשת ובאה על שמי אירופה, הסגר בו ישב כ-40 שנה בבית אבותיו במוגאדור, בצום ובתענית, בתפילות ובלימוד תורה ובמיעוט תענוגות העולם הזה. רבי משה אהרן נשאר לגור בבית אבותיו גם אחר שאביו עבר לקזבלנקה.

עם עליית רוב בני העיר לארץ הקודש, עבר להתגורר בקזבלנקה לתקופה קצרה ומשם עלה אף הוא לארץ הקודש וקבע את דירתו בעיר אשדוד, שם נתפרסם לרבים בכח תפילותיו וברכותיו. ביום ה' אלול תשמ"ה נפטר לבית עולמו, נטמן בבית העלמין באשדוד, קברו משמש כאבן שואבת לתפילה וישועה לרבים.

רבי חיים פינטו 'הקטן'

רבי חיים 'הקטן' הוא נכדו של רבי חיים פינטו הגדול, והוצמד לשמו 'הקטן' להבדילו מסבו. נולד במוגאדור לאביו רבי יהודה המכונה רבי 'הדאן' בשנת תרכ"ה.

אף הוא כסבו נתפרסם בכל רחבי מרוקו בסיפורי מופת ובצדקות לרוב. בסוף ימיו עקר מעיר מגורי אבותיו ועבר לקזבלנקה, שם נפטר ביום ט"ו חשון תרצ"צ, ונטמן שם בבית העלמין בקזבלנקה.

האווהל על קברו של הצדיק הקדוש רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, מוגאדור

נולד באגאדיר ביום ט"ו תמוז שנת תק"ג לאביו הגה"ק רבי שלמה פינטו זיע"א, ולאמו אחות הגה"ק רבי כליפא בן מלכא זיע"א. בא' לחודש ניסן שנה לאחר לידתו נתבקש אביו הצדיק לישיבה של מעלה, ובהיותו בן שתים עשרה שנה נתייתם גם מאימו, אז עבר לעיר מוגאדור אל קרובי משפחתו, שם עלה ונתעלה במעלות התורה והיראה בישיבתו של הגה"ק רבי יעקב ביבאס זצוק"ל אב"ד מוגאדור. תוך זמן קצר נהיה לבחיר תלמידיו, ולאחר הסתלקות רבו, מילא את מקומו וישב על כס רבנות העיר עד לפטירתו.

רבי חיים זיע"א נתפרסם בכל רחבי מרוקו ואף מחוצה לה, בסיפורי מופת ובמידת הצדקה והכנסת אורחים מופלאה. נפטר כ"ח אלול תר"ה. מקום קבורתו במוגאדור משמש כאבן שואבת לאלפי מתפללים ומבקשי ישועה.

על דמויות הוד קדושים אלו בהרחבה ועל עוד מבני המשפחה הקדושה בספר.

"אנשי אמונה אנשי יראה חכמים ונבונים" (גו"א דברים ו')

”

...וכיון, שדווקא בדורנו אנו, יימצאו קטני אמונה, אשר יטילו ספק במעשיו ובנפלאות הצדיקים, דווקא משום כך חשבתי לחרוט עלי ספר את הנהגות ונפלאות אבותי הקדושים זיע"א, אשר מסרו את נפשם על הכלל ועל הפרט, לעזור ולסייע לכל אחד ואחד. יהי רצון, שכל מי שיקרא בסיפורים הללו, יתחזק לבו באמונת ה' וזכות אבותי זיע"א תגן בעדו ובעד כל כלל ישראל בכלל, אמן ואמן.

”

...ידיעת נפלאות הצדיקים היא זו אשר תביא לכל אחד ואחד את הרצון לגעת ולהתדבק במעשה אבות – סימן לבנים. לילך בדרכיהם ולהתעלות כמותם בתורה ובמצוות ובמעשים טובים, מתוך אהבה לזולת עד אין קץ ותכלית. וזה אשר הביאנו לחקוק עלי ספר מעט מזעיר מכל אותם נפלאות ומופתים.

הרי לנו מכל הדברים הללו, עד כמה גדולה מעלת האמונה בצדיקים. וכל מי שקורא את הדברים הללו מבין, עד כמה האדם מפסיד כשאינו מאמין בהשי"ת, כי העיקר היא האמונה. שכן חבוקק הנביא העמיד את כל התורה כולה על יסוד אחד ואמר "וצדיק באמונתו יחיה" (חבוקק ב. ד.). שהרי מה שווה לו לאדם ללמוד תורה או לקיים מצוות באם חסרה לו האמונה בהשי"ת. (מדברי הפתיחה מאת מורנו ורבנו הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א)

”

אולם הרשות ניתנה לנו לפרסם את הסיפורים שקרו בזכות הצדיקים הקדושים זיע"א, על פי הסכמתם של גדולי התורה שיחיו, ועל פי רשותם של צדיקים מפורסמים שהבינו, כי בזכות קריאת סיפורים אלו, ילמדו הקוראים דרך בעבודת השי"ת לאהבה אותה, ליראה אותה ולדבקה בו, ותכנס בלבם אמונת ה' ואהבתו.

”

...לצד היותם בעלי חכמה ותורה, יצא שמעם של רבני משפחת פינטו כבעלי מופת ומלומדים בניסים. משום כך, הפך ביתם של רבני משפחת פינטו, בכל הדורות, כמוקד עליה לרגל של המוני יהודים המבקשים עצה, ברכה, או ישועה. זאת, מכיון שידעו כי כאן, בבית זה, מתקיים מאמר חז"ל; "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים, הקדוש ברוך הוא גוזר וגזירה והצדיק מבטלה"...

ואולם, בראש מעייניהם של צדיקי בית פינטו, לא עמד כלל הרצון להתבלט ולהשאיר רושם לדורות הבאים, כפועלי ישועות ומחוללי ניסים. צדיקים אלו הקדישו את זמנם, בכל שעות היום והלילה לתורה ולעבודה, ואף התמסרו לעסוק בצרכי ציבור, לעזור ולסייע על כל צעד ושעל לכל אחד מאחינו בני ישראל. בשל כך, דווקא אורח חייהם זה, המלא כולו רוחניות, יכול לשמש נר לרגליהם של כל אחד ואחד מבני ישראל, המבקשים לצעוד בנתיבי התורה, הקדושה והמצוות.

(מדברי ההקדמה מאת מכון "פניני דוד" ירושלים)

▼ בליבון הלכות פסח עם כ"ק האדמו"ר שליט"א ▼

▲ באפיית מצות אצל כ"ק האדמור מתולדות אהרן שליט"א ▲

▲ ביקור האדמו"ר מקליב אצל מו"ר הרב שליט"א ▲

▼ ביקור בק"ק ארגנטינה ▼

▼ בחנוכת הבית למרכז רוחני "לב אליהו" נתיבות ▼

בביקור אצל הגאון הגדול רבי עובדיה יוסף שליט"א

בציון הרב משה בן טוב זיע"א

בציון הרב מרדכי אליהו זיע"א

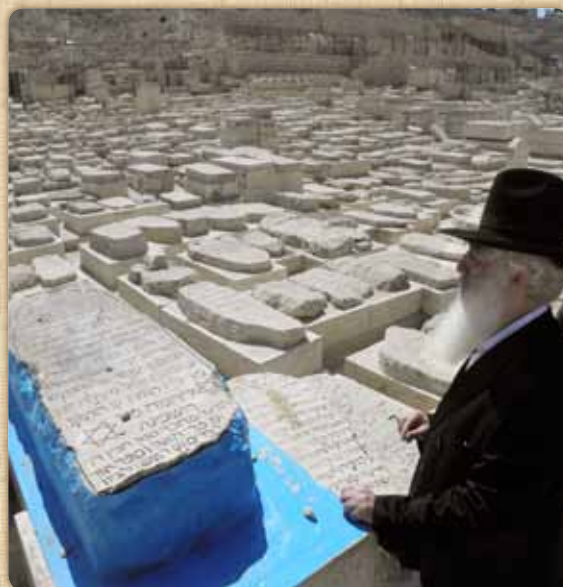
בציון החיד"א זיע"א

בציון הרב כדורי זיע"א

בציון הפרי חדש זיע"א

בציון האור החיים הקדוש זיע"א

בציון הרב שלום משאש זיע"א

בקבר הצדיק רבי אלעזר אבוחצירה זיע"א

שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה

לברך על המוגמר
בהוצאתו לאור עולם של הספר

אנשי אמונה

והוא סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם
של צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מעל ל-470 עמודים גדושים, ערוכים בטוב טעם ודעת
מלווים בתמונות, על קורות בני המשפחה
מזמן הרב 'המוסמך' רבי יאשיהו פינטו זיע"א
ועד לצדיק המופלא רבי משה אהרן פינטו זיע"א.

ניתן להשיג במשרדי המכון בטלפון: 02-6433605